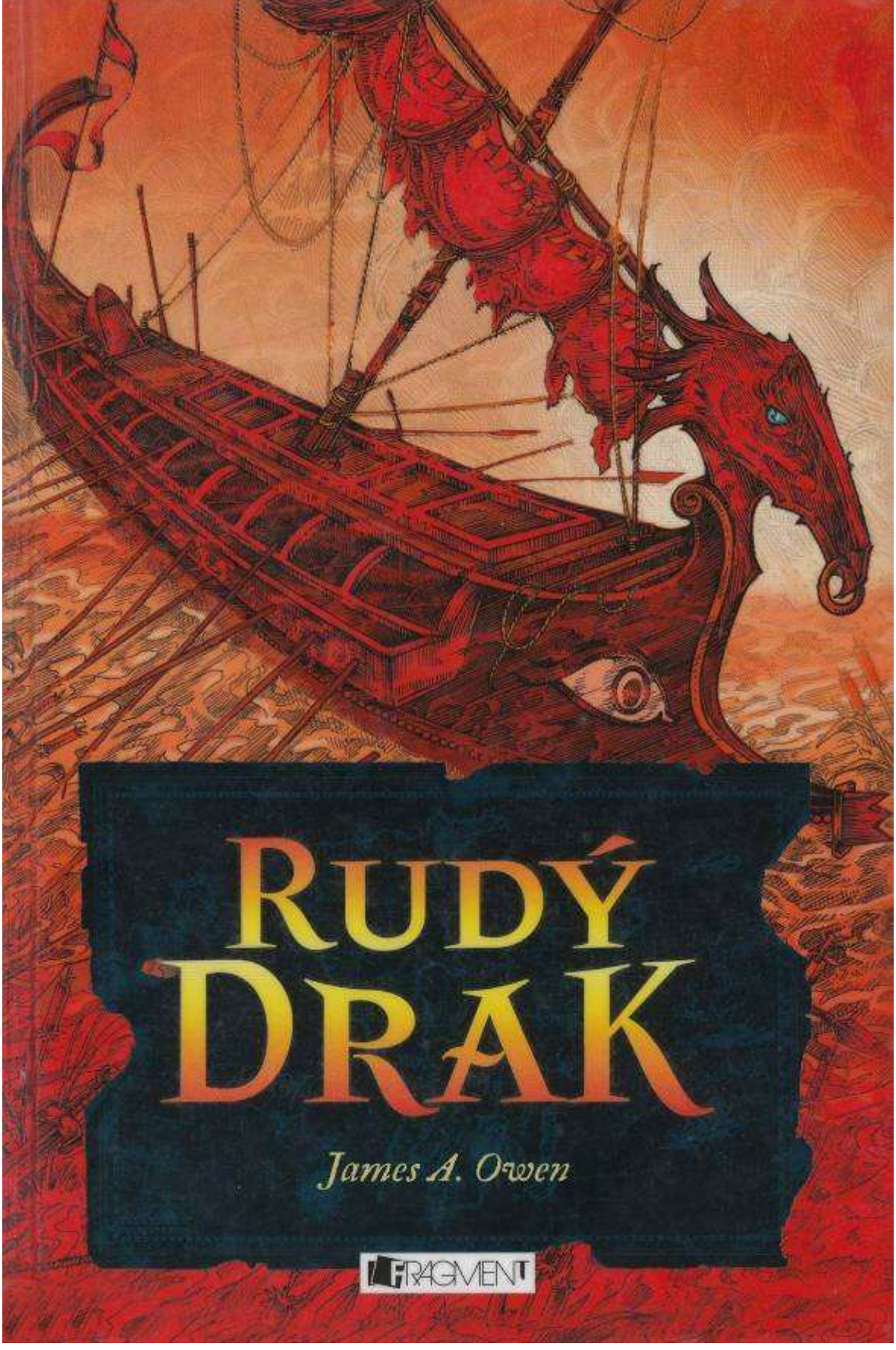
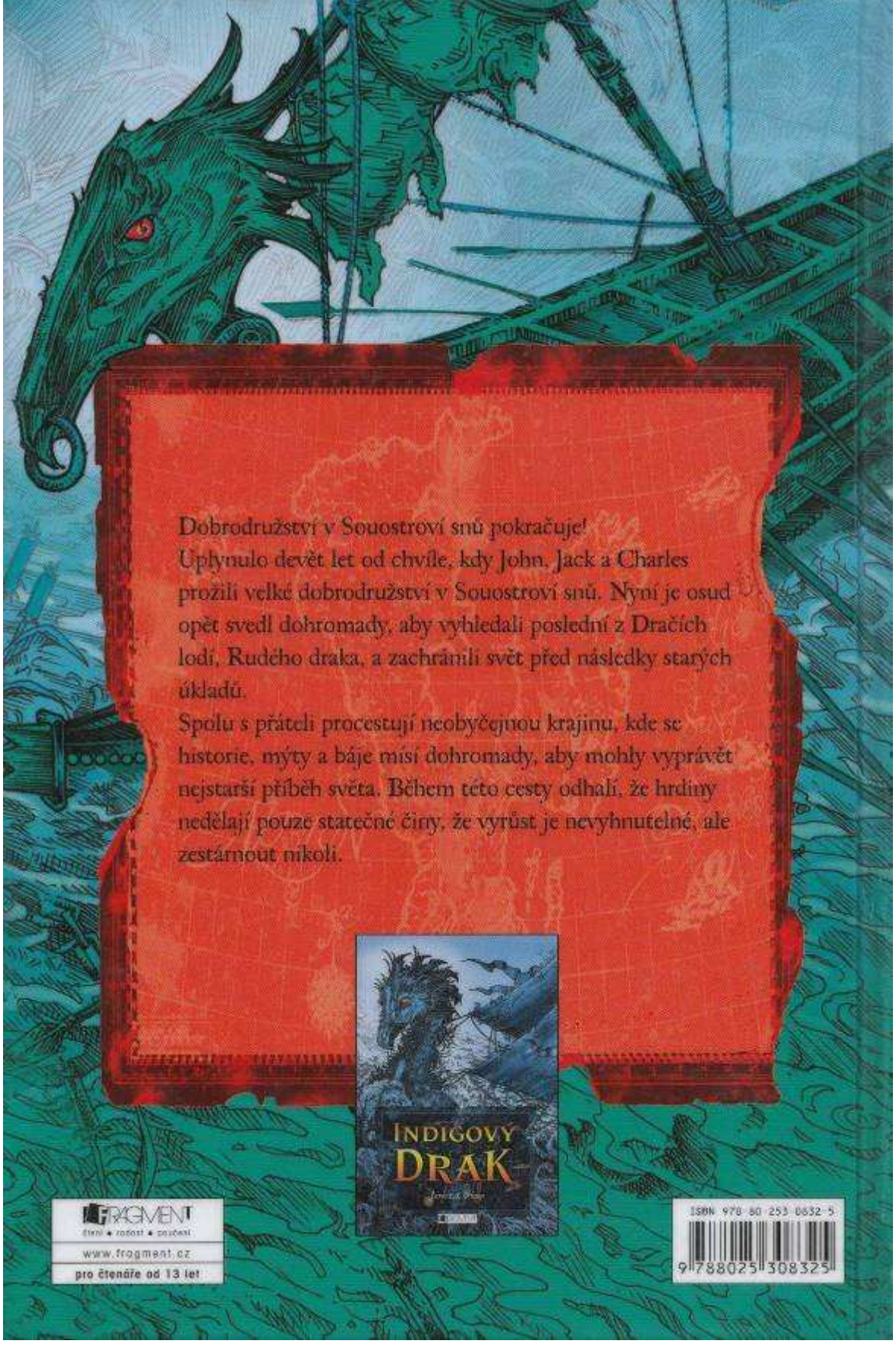

RUDÝ DRAK

James A. Owen

FRAGMENT

Dobrodružství v Souostroví snů pokračuje!
Uplynulo devět let od chvíle, kdy John, Jack a Charles prožili velké dobrodružství v Souostroví snů. Nyní je osud opět svedl dohromady, aby vyhledali poslední z Dračích lodí, Rudého draka, a zachránili svět před následky starých úkladů.
Spolu s přáteli procestují neobyčejnou krajinu, kde se historie, mýty a báje mísí dohromady, aby mohly vyprávět nejstarší příběh světa. Během této cesty odhalí, že hrdiny nedělají pouze statečné činy, že vyrůst je nevyhnutelné, ale zestárnout nikoli.

FRAGMENT
čtení ● radost ● poučení
www.fragment.cz
pro čtenáře od 13 let

ISBN 978 80 253 0832 5
9 788025 308325

RUDÝ DRAK

James A. Owen

FRAGMENT
člení pro radost i poučení

Poprvé vydalo v roce 2006 nakladatelství Simon & Schuster Children's Publishing Division,
1230 Avenue of the Americas, New York.
ISBN 978-1-4169-4850
Published by arrangement with Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Original English language edition copyright © 2008 by James A. Owen
Czech language copyright © 2009 by Nakladatelství FRAGMENT

Z anglického originálu *The search for the Red Dragon* přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Vladana Hallová
Jazyková korektura Kateřina Matoušková
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technický redaktor Pavel Polák
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1701. publikaci, 1. vydání, 2009
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

Translation © Lucie Schürerová, 2009

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / Edice Země fantazie

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0832-5 (1. vydání, 2009)

Pro Lauru

Obsah

Seznam ilustrací *7*

Poděkování *9*

Prolog 11

Část první: Devět let ve slunné zemi

Kapitola první: Anděl v zahradě 15

Kapitola druhá: Zdráhavý Správce 31

Kapitola třetí: Ztracené děti. 43

Kapitola čtvrtá: Uzdravený drak 57

Část druhá: Odvolaná historie

Kapitola pátá: Potulný rytíř 73

Kapitola šestá: Tkaní útku 85

Kapitola sedmá: Velké Cožto 97

Kapitola osmá: Příběh mnicha 113

Část třetí: Po stopách Rudého draka

Kapitola devátá: Let ve stínu 129

Kapitola desátá: Vzdušná věž 145

Kapitola jedenáctá: Chamenos Liber 161

Kapitola dvanáctá: Dantova hádanka 177

Část čtvrtá: V Zásvětí

Kapitola třináctá: Ostrov Kroatoan 191

Kapitola čtrnáctá: Imperiální kartologická společnost 203

Kapitola patnáctá: Útočiště 221

Kapitola šestnáctá: Studna ozvěn 237

Část pátá: Král slzí a královna žalu

Kapitola sedmnáctá: Melodista 255

Kapitola osmnáctá: Stíny dějin 269

Kapitola devatenáctá: Zlatavá armáda 281

Kapitola dvacátá: Město Ztracených dětí 297

Část šestá: Devátý okrsek

Kapitola dvacátá první: Světlo a stíny 317

Kapitola dvacátá druhá: Náprstek 331

Kapitola dvacátá třetí: Rozuzlení 345

Kapitola dvacátá čtvrtá: U druhé hvězdy vpravo 359

Epilog 371

Doslov autora 373

Seznam ilustrací

V nepořádku mezi modrými zvonky, blátem a vznášejícími se pírky seděla malá dívenka. 14

Byl to malý drobný mužík, vysoký sotva metr šedesát… 30

" ... někdo vždycky naslouchá ... a někdo vždycky přijde." 42

"Pojďte mi někdo pomoct, ano?" zavolal Bert… 56

Strašák ve zbroji něco žvýkal a jeho ošuntělý vous se přitom vlnil... 72

... tři mladé ztepilé ženy oslnivé krásy. 86

V odpověď na toto volání se obrovský černý havran snesl z temných výklenků... 98

"Popisuje tu konstrukci dvou mechanických mužů. .. " 112

"Ona je mimo tvůj dosah - a to je vše, na čem záleží." 128

Vysoko nad nimi se jako obrovská šedá kometa ... 144

"Přetni to lano, Jacku;' řekla jemně. 160

... voda se otáčela stále rychleji a vytvářela gigantický vír. 176

"Ahoj, chlapče," oslovila jej. 190

"Jsme Kroatoané. A jsme sami sebou." 204

... důstojný, štíhlý muž ... který rozpřáhl paže na pozdrav. 220

"Ahoj, Jacksi. Rád tě vidím." 238

Zajímají se o pobíhání ... zajímají se o šplhání na jabloně... 254

Zubaté věže se tyčily všude kolem sadu i zahrad... 268

Ostatní vlci již začali vrčet... 282

"Lituji," prohlásilo rukaté stvoření žalostně. "Nejdřív formuláře." 298

Něco dalšího se k nim blížilo průrvou v Času. 316

"Král Cvrčků," vydechl Bert. 330

... šachové figurky velikosti kontinentů. 344

"Najděte pro ni nějaké dobré místo." 358

Poděkování

Knihu „Rudý drak“ bylo sice mnohem snadnější začít, než její předchůdkyni, ale daleko těžší zakončit. Ohromilo mne, kolik povzbuzení a ochoty spolupracovat se mi dostalo od lidí, kteří mi v mém tvůrčím úsilí pomáhali a podporovali mne.

Publicitu značně zvýšilo oznámení Warner Brothers, že mou románovou řadu adaptují do filmové podoby. Můj tým spolupracovníků, včetně Bena Smithe, Craiga Emanuela a vůbec každého z Gotham Group, vyjednal skvělé podmínky a já jsem skutečně velmi potěšen, že zástupkyně WB, která knihy koupila, Lynn Harrisová, rozpoznala jejich potenciál od první chvíle, kdy jsme vstoupili do místnosti. Marc Rosen, David Heyman a David Goyer mi pomohli překonat každou překážku, na kterou jsem narazil, a odstranili i ty, o kterých jsem ani nevěděl, a během této spolupráce se stali mými dobrými přáteli.

David Gale je stále mým redaktorem snů a cítím se velmi zhýčkaný jeho laskavostí, důvěrou a těžkou prací, kterou vynaložil v můj prospěch. Alexandra Cooper, Dorothy Gribbin a Valerie Shea byly při mém spisovatelském rozvoji rovněž nedocenitelné a dosud jsem unesen tím, jakou pozornost věnovaly každému detailu v této knize.

Můj vydavatel Rubin Pfeifer je člověk, který může být vzorem, co se týče způsobu práce vydavatele. Zřídkakdy jsem potkal

někoho, kdo by byl natolik ochotný jít do rizika u materiálu, který si získal jeho důvěru, a pak mu zajistil veškerou podporu, která je nutná, aby uspěl. Vybudovali jsme si vzájemně bezvýhradnou důvěru a k tomu si ještě užijeme spoustu legrace.

Elizabeth Law, náměstkyně vydavatele, byla a je fantastickou propagátorkou mé práce a mám podezření, že právě to je důvodem, proč našemu studiu byla nabídnuta šance pracovat na Lost Treasures v době, kdy jsem byl zhruba uprostřed psaní této knihy. Stejně jako u Rubina, i její rozhodnost a podpora jsou významným důvodem, proč jsem tak spokojen, že publikuji u vydavatelství Simon & Schuster.

Naše umělecká vedoucí Lízzy Bromley i nadále prokazuje bystrý smysl pro design a díky ní kniha vypadá opravdu nádherně. A náš vedoucí propagace Paul Crichton pomohl obrátit její počáteční příznivé přijetí ve stabilní smršť nadšení.

Jsem rovněž vděčný prodejnímu oddělení, obzvláště Kelly Stidhamové, která se stala mou osobní advokátkou a pomohla přetvořit naděje ve stabilní úspěch.

Naše elektronické spojení se světem prostřednictvím internetu by nebylo takové, jaké je dnes, bez dovedností a velkorysosti Ariany Osbornové, a bylo by mnohem nepřehlednější, nebýt pomoci Lisy Mantchevové. Drahé dámy, máte můj dík.

Byly doby, kdy jsem potřeboval pomocnou ruku - a našel jsem ji u Brett Rapierové, Shawn Palmerové a Cindy Larsonové, za což jsem jim velmi, velmi vděčný.

Během psaní této knihy zůstávali mými opěrnými pilíři můj bratr Jeremy a naše parta Z Coppervale Studia. Nezměrnou podporu mi poskytla i moje rodina, přestože mě tato divoká jízda často držela v práci jak v tuzemsku, tak i v zahraničí. Ale myslím, že více než komukoli jinému jsem vděčen za podporu svému synovi Nathanielovi - právě on mne více než kdo jiný inspiroval k tomu, abych napsal svou knihu tímto způsobem.

Prolog

Nebyly to konejšivé tóny ukolébavky, co vábilo děti z jejich postýlek, přesto to však byla píseň. Jejich rodiče ji ale nikdy neslyšeli, protože ta melodie byla určena jen jim, dětem.

Byla to píseň pro děti; když ji uslyšely, přišly.

Napůl spící a bosé, ještě v pyžamkách, vylézaly děti z postýlek a pak ven okny, která rodiče bezděky otevřeli, aby dovnitř mohl svěží noční vánek.

Kráčely v transu po vinutých stezkách, které se slévaly v jednu jedinou. Žádné z nich ji dříve neznalo, přesto tu však byla již odedávna.

Měla mnoho jmen, protože po ní kráčely vždy jen děti a děti si rády pojmenovávají věci. Ale každé z dětí, jak tudy procházely, vědělo, co je to ve skutečnosti - cesta do ráje. Věděly to, protože jim to píseň řekla.

Zdálo se, že tóny hudby vyvěrají okolo nich, zároveň všude a nikde, a hudebník, pokud se jim ho podařilo zahlédnout v soumraku, zdánlivě měnil tvar spolu s hudbou.

Jeho chvějivá strašidelná postava se chvílemi podobala dospělému a chvílemi dítěti, jako byly ony, a chvílemi nevypadala vůbec jako člověk.

V hudbě slyšely jeho jméno: Král cvrčků.

Žádné z dětí nedokázalo odolat písni, kterou hrál. Nikdo, kromě jednoho.

Dívka byla varována, že jednoho dne Král cvrčků přijde - a pokud nebude připravena, nedokáže jeho písni odolat. Žádné dítě to nedokáže, s výjimkou chromých, které nemohou jít, a těch, kdo tu melodii nemohou slyšet a nemohou tak propadnout jejímu kouzlu.

Včelí vosk, který si dávala do uší, jak ji to naučil sen, zadržel tolik hudby, že dokázala jejímu vábení odolat - ale nikoli natolik, aby nepocítila touhu vydat se na cestu. A slzy jí stékaly na polštář i poté, co konečně usnula a dále snila o ráji.

Pro některé děti cesta končila u vysokého horského štítu, který se otevřel, aby je přijal, a zavřel se za jejich stopami. Pro jiné končila na strmém srázu, který překročily dobrovolně, protože jim píseň řekla, že mohou létat. Ale většinu z dětí zavedla k Železnému muži a k velikým lodím, které za úsvitu odpluly.

V ranním světle ta stezka opět zmizela, ale měla nové jméno:

Stezka žalu.

Matky a otcové ve městech a vsích se probudili a nalezli postýlky svých synů a dcer prázdné. Nejdříve pocítili zmatek, pak strach a nakonec hrůzu. A stezka tak získala jméno podle jejich nářku.

Ale bylo pozdě. Příliš, příliš pozdě. Děti již byly pryč.

ČÁST PRVNÍ

Devět let ve slunné zemi

V nepořádku mezi modrými zvonky, blátem a vznášejícími se pírky seděla malá dívenka.

KAPITOLA PRVNÍ

Anděl v zahradě

Johnovi se málokdy něco zdálo a ještě méně často si dokázal vzpomenout, o čem sen byl. Ale v poslední době míval sny každou noc a pamatoval si je všechny - protože když snil, snil o obrech.

Ohromné masy kostí a svalstva, které přetvářejí krajinu pouze tím, že kráčí, nevěnují mnoho pozornosti vyděšeným stvořením, která na ně zírají zezdola. Obři byli tak mohutní, že se zdálo, jako by zároveň podléhali tíži i beztíži; jako by je příští hromový krok náhle mohl přenést do okolního vesmíru, kde se připojí k bohům a Titánům mezi souhvězdí.

John stál spolu s obyvateli svého snového světa (kterými byly kupodivu jen děti) a pozoroval v němém údivu, jak jej obři míjejí - pomalu, jako střídání geologických dob. A pak, jako v každém z jeho snů, se jeden z obrů zastavil a pohlédl dolů, přímo na Johna. Přesunul váhu, ohnul se a vztáhl po něm ruku velikosti stodoly ... a děti kolem začaly vřískat ...

Píšťala vlaku pronikavě proťala odpolední poklid a vytrhla Johna z nepokojného snění. Postavil se a rychle očima propátral dav valící se z vlaku, který právě přijel z Londýna. Zastávka v Oxfordu nebyla velká, ale odpoledne byl jízdní řád vždy plný příjezdů a odjezdů - a on nechtěl propást toho člověka, na kterého čekal.

S rostoucím vzrušením zjišťoval, že se na svého starého přítele těší daleko víc, než očekával. Fakticky vzato spolu strávili před mnoha lety jen několik týdnů - ale události oněch dnů je sblížily mnohem více, než pouhý pracovní vztah. A tak, když konečně štíhlý, nervózně vyhlížející muž s vysokým čelem a kulatými

brýlemi vystoupil z vlaku na nástupiště, John se mu rozeběhl naproti a pozdravil ho jako bratra.

„Charlesi!“ zvolal radostně. „Strašně rád tě vidím!“

„Také jsem velmi potěšen, že tě vidím, Johne,“ odvětil Charles a poplácal přítele po zádech. "Je to zvláštní - jak jsem se přibližoval k Oxfordu, cítil jsem se, jako bych se vracel domů. Ani ne tak kvůli místu, ale spíš proto, že jsem věděl, že uvidím tebe a Jacka. Nezdá se ti to divné?“

„No, ano,“ odpověděl John a zachechtal se. „Ale tak nějak správně divné. Tak pojď, pomůžu ti se zavazadly.“

Když nakládali Charlesovy věci do Johnova vozu, Charles se nervózně rozhlédl a naklonil se k příteli blíže. „Chtěl jsem se zeptat,“ zašeptal spiklenecky, „máš… tedy, víš co ... máš to s sebou?"

„Samozřejmě,“ odpověděl John a ukázal na haldu knih a papírů na zadním sedadle. „Je to někde támhle mezi tím.“

Charlesovy oči se rozšířily úlekem. „Tady? Ty to máš tady, takhle vystavené?“ zvolal. „Tys to ani nezamkl nebo tak něco? Johne, copak ses úplně zbláznil? To je ... to je ... „ Opět ztišil hlas. „To je přece Imagínaria Geographíca. Ta nejcennější kniha na světě. Nemáš pocit, že to je poněkud riskantní?“

„Ani trochu,“ oponoval mu John s náznakem samolibosti.

„Jen se pořádně podívej na přednášku ležící nahoře na vrchu té hromady.“

Charles si posunul brýle a prohlédl si dokument důkladněji. „*Píše se tu: Návrh reformy sylabů pro studium starověké islandšťiny*, a zbytek vypadá jako poznámky ke kurzům srovnávací jazykovědy.“

Usedl na sedadlo vedle Johna a věnoval svému příteli zmatený pohled. „Nevykládej si to špatně, ale kolik lidí, přestože jsme v Oxfordu, mohou zajímat takovéhle věci?“

„Přesně moje řeč,“ souhlasil John a nastartoval auto. „Měl jsem problémy přesvědčit studenty, aby věnovali trochu pozornosti alespoň anglosaštině, natož starověké islandštině. Jakou lepší ochranu bychom mohli pro *Geographiku* vymyslet, než ji pohřbít mezi rukopisy, které nikoho nezajímají?“

Uplynulo již devět let ode dne, kdy se John a Charles setkali v Londýně. Devět let od doby, kdy se svým přítelem, kterého právě jedou navštívit, prožili nejneobyčejnější dobrodružství svého života.

Výjimečné okolnosti svedly tři mladé muže dohromady na místě vraždy. Mrtvý muž, Johnův školitel, profesor Sigurdsson býval jedním ze Správců Imaginarie Geographiky.

Geographica je atlas map místa, které se nazývá Souostroví snů - je to velký řetězec ostrovů, které existují souběžně s naším světem od počátku času a ovlivnily mnoho velkých mužů a žen v našich dějinách.

Avšak ne všichni, kteří poznali Souostroví snů, byli ovlivněni k lepšímu.

Muž jménem Zimní král se pokusil využít Geographiku a poznatky, které obsahuje, k dobytí celého Souostroví. Jiný Správce knihy, Bert, přesvědčil Johna a jeho dva přátele k cestě do Souostroví, aby se pokusili Zimního krále zastavit. A nějakým záhadným způsobem, přestože vše hrálo proti nim, to společně dokázali.

Zimní král prohrál a našel smrt pádem do nekonečného vodopádu. V Souostroví snů byl nastolen nový řád pod vládou nového krále a královny. A Geographica získala tři nové Správce:

Johna, Charlese a nejmladšího z přátel, Jacka.

Avšak za vítězství bylo třeba tvrdě zaplatit. Někteří spojenci padli. Staly se určité chyby. A ačkoli došlo k nápravě, některé události jim z mysli nikdy úplně nevymizí.

Události v Souostroví snů mají vztah k tomu, co se odehrává v našem světě - který se tehdy nacházel uprostřed první světové války. John se vrátil ke své vojenské jednotce právě v době, kdy vojenskou službu nastoupil i Jack. Jen Charlese válečný osud minul, díky slabým nervům a věku. A když konečně válka skončila, všichni pokračovali ve svých životech, jako kdyby válka a dobrodružství v Souostroví byly jen pobloužněním fantazie anebo pouhými sny.

Snad i John by mohl přesvědčit sám sebe, že to vše byl skutečně pouhý sen, kdyby ovšem nebylo velké knihy v kožené vazbě, která mu byla svěřena. Od té doby, co je starý tulák vrátil do Londýna na palubě *Bílého draka* - jedné z živoucích dračích lodí, které dokázaly překračovat hranici mezi naším světem a Souostrovím -, nedostal od Berta žádný vzkaz.

Alespoň že nedošlo k žádným dalším vraždám, přemítal John. Nebo k další válce. Byl přesvědčený, že planeta by nemohla přežít další válečné běsnění v takovém rozsahu, kterým právě prošli. Většina odpovědnosti za tyto události náležela Zimnímu králi - a s tím se přece vypořádali.

John pracoval ve své pracovně v Oxfordu, když přišel poslíček se vzkazem od Jackova bratra Warrena, ve kterém ho žádal, aby přijel a okamžitě Jacka navštívil. Ještě vzkaz četl, když zazvonil telefon. Zvedl jej a byl příjemně překvapen Charlesovým hlasem, který mu oznamoval, že právě obdržel telegram obdobného znění. Zakrátko se domluvili, že Charles přijede do Oxfordu, kde jej bude čekat John, a společně pak navštíví Jacka.

Když se před lety v Londýně rozloučili, dohodli se, že nebudou kontaktovat jeden druhého s výjimkou situace, která by se týkala Geographiky nebo Souostroví anebo v případě jiné krajní nouze. Usoudili, že to je jediný způsob, jak uchránit tajemství, která jim byla svěřena.

Bylo pravděpodobné, možná dokonce nevyhnutelné, že je jejich akademické zájmy dříve či později svedou dohromady; ale pokud by se spolu setkávali, mohlo by vyvstat příliš mnoho otázek. A protože za celých devět let nenastala k setkání příležitost, John se domníval, že pokud Jack záměrně porušil jejich dohodu a každého z nich kontaktoval přímo, bylo pravděpodobné, že se děje spíš něco zlého, než dobrého. I když to bylo nepravděpodobné, stejně raději doufal v to dobré.

Malý domek, ve kterém Jack bydlel, se nacházel nedaleko úhledné vesničky na okraji města Oxfordu. Zaparkovali vůz na štěrkovém odpočívadle vedle silnice, zkontrolovali Geographiku a šli zaklepat na přední dveře.

Dveře se okamžitě otevřely a v nich se objevil podsaditý opálený chlapík ve vojenském stejnokroji, který se značně podobal mladému muži, kterého oba znali. John i Charles zaváhali, než si uvědomili, že je vlastně pozval Jackův bratr.

John okamžitě zaujal patřičný formální postoj, který náleží k oslovení důstojníka. „Mám tu čest s kapitánem, nemýlím-lí se?“ otázal se.

Muž ve dveřích však jen mávl rukou a prohlásil: „Prosím vás, tady si nehrajeme na formality,“ a potřásl Johnovi rukou. „Za pár let jdu do výslužby a plánuji, že brzy budu svůj čas věnovat jen třídění rodinných dokumentů a především čtení."“

„Já se jmenuji John a tohle je Charles. Přijeli jsme tak rychle, jak jen to šlo.“

„Těší mě,“ řekl Charles a pokročil dopředu, aby mu potřásl rukou. „Vy jste Warren?“

„Říkejte mi Warnie - stejně jako Jack. Jsem vám oběma velmi vděčný, že jste přijeli. Ačkoli musím přiznat, připadá mi poněkud podivné, že se ptá zrovna po vás.“

„Jaký k tomu máte důvod?“ zeptal se Charles.

„Jestli tomu správně rozumím,“ objasňoval Warnie, „nesetkali jste se od doby, kdy Jack začal učit na Magdalen. Vlastně se o vás až do včerejška vůbec nikdy nezmínil,“

Oba projevili perfektní sebeovládání a nevyměnili si ani jediný pohled.

„Víte, Jack si velmi hlídá své soukromí,“ pokračoval Warnie. „A přestože je výborný učitel a v okruhu svých blízkých dokáže být velmi přátelský, vůbec se mu nepodobá, aby byl tak otevřený v osobních věcech vůči v podstatě cizím lidem, abych tak řekl. A aby je dokonce pozval sem, do své soukromé pracovny. Doufám, že se neurazíte.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Charles a snažil se udržet odlehčenou náladu. „Kdybych se sem uchýlil pro trochu samoty, také bych nechtěl být rušen. Je to tady kouzelné. Tohle místo se jmenuje Kilns, že ano?“

„Ano, je to tak,“ přikývl Warnie, „podle těch cihlových budov podél cesty. Pronajali jsme si to tu na pár měsíců, aby Jack mohl dokončit nějakou práci,“ vysvětloval dále. „Je to skutečně velice příjemné místo a z Oxfordu, jak jste viděli, je snadno dostupné. Zahrady jsou dost velké - je to téměř park - a také příšerně zarostlé. Ale mně by nevadilo se tu usadit natrvalo, pokud bychom si to mohli dovolit.“

Přeměřil si Charlese hodnotícím pohledem. „Víte, že se tomu tady říká Kilns - to byste rovněž mohl znát i Headington Quarry, že?“

„Ano, měl jsem pár příležitostí podniknout výlet z města,“ pokračoval v rozhovoru Charles. „Nyní už ne tak často, jelikož bydlím v Londýně, ale rád se do Oxfordu občas vracím.“

„Já jsem se tímto směrem ještě nepodíval,“ řekl John. „Ale nyní, když jsem na univerzitě získal novou pozici, očekávám, že k tomu budu mít více příležitostí.“

„Jack říkal, že vás jmenovali novým profesorem anglosaštiny,“ ověřoval si Warnie.

John přikývl: „Ano. Profesoři a vysokoškolští učitelé nemají tolik příležitostí ke společenskému životu, ale myslím, že se budeme tu a tam vídat.“

„Odkud vlastně znáte Jacka, pokud se mohu zeptat?“ „Setkali jsme se během války,“ odvětil John. „Všichni tři. Byly to velice výjimečné okolnosti ... „

Warnie mávl rukou a chápavě se usmál. „Nemusíte říkat víc. Teď už je mi to jasné. Válka sbratří lidi okamžitě, z nepřátel dělá spojence, a naopak. Byl jsem přece jenom obezřetný, když mě Jack požádal, abych pozval kolegy, o kterých se nikdy dříve nezmínil - ale pokud jste společně sloužili ve válce ... Nechtěl jsem vyzvídat, ale bratři by se měli starat jeden o druhého, chápete, že?“

„Ano, my rozumíme. Vždyť jsme neváhali a obratem jsme na vaši výzvu přijeli,“ odpověděl Charles.

Warnie se opět usmál: „Dobře, dobře. Zavedu vás k Jackovi do pracovny - čeká tam na vás.“

„Říkal jste, že chce hovořit o osobních věcech,“ řekl John. „Ale z telegramu, který jste poslal, nebylo jasné, kvůli čemu nás vlastně Jack chce vidět.“

„Přestal psát pro svůj věstník - vlastně přestal psát úplně, když o tom tak přemýšlím,“ odvětil Warnie. „Pak přestal i číst. A to už jsem o něj začal mít vskutku obavy.“

„A proč?“ tázal se John.

„Ve válce ztratil hodně blízkého přítele. A ačkoli nebyl přímo u něj, když k tomu došlo, Jack se nějakým způsobem cítí za jeho smrt zodpovědný.“

Charles i John se zhluboka nadechli. To musí být ten důvod, proč je Jack zavolal. Ve válce se Zimním králem byl zodpovědný za smrt jejich spojence a velmi hluboce jej to zasáhlo. Nicméně již před jejich návratem do Londýna se zdálo, že je s tím smířený - nebo si to alespoň mysleli. Zjevně se tedy mýlili.

„Jaké má spaní?“ zeptal se ještě John.

„Nespí. Obávám se, že má noční můry,“ reagoval Warnie chmurně. „Pronásledují ho již několik dní, a já mu nemohu příliš pomoci. Nejhorší to bylo před dvěma dny. Křičel a tloukl sebou a stále volal jedno slovo - *Aven*. Nemám tušení, co to znamená, a Jack mi to neřekl. A právě následující ráno mne požádal, abych vás dva našel a pozval vás sem.“

Zastavil se u masivních dveří, a než zaklepal, chvíli zaváhal. „Nechám vás tři o samotě, abyste dohnali čas, po který jste se neviděli. Budu kutit na zahradě, kdybyste něco potřebovali.“

Když se obrátil k odchodu, John a Charles otevřeli dveře a vešli do pracovny přecpané knihami. Jack - vyšší, robustnější a mužnější, než mladík, kterého znávali - stál u okna zády ke dveřím.

„Jacku?“ odvážil se Charles. „Jacku, přišli jsme za tebou. To jsem já, Charles, a taky je tu John.“

Jack mírně sklopil hlavu, aby dal najevo, že si je vědom jejich přítomnosti, ale neotočil se k nim. Místo toho položil otázku.

„Bylo to skutečné? Skutečně se to všechno stalo?“ Chvíli jim trvalo, než pochopili, na co se ptá.

„Ano,“ odpověděl John. „Pokud se ptáš, na to, co si myslím.“

„Takže ... Souostroví snů ... *Imaginaria Geographica*…“

„Ano,“ zopakoval John, „všechno to byla skutečnost.“

Jack se k nim obrátil s nečitelným výrazem ve tváři. „Máte

atlas s sebou? Mohl - mohl bych ho vidět?“

„Mám ho v autě,“ přiznal John nesměle.

„V trezoru nebo v kožené aktovce, předpokládám?“

„Ne,“ odvětil Charles. „Je pod ochranou tlustého spisu přednášek o starověké islandštině.“

Jack zamrkal a frknul. „A to ti říkají vrchní Správce knihy!

Přimíchal jsi tam alespoň několik přednášek o staré anglosaštině? Nebo odbýváš i svoji profesuru?“

John i Charles chvíli zírali na svého přítele, než konečně jejich zachmuřeným výrazem pronikl široký úsměv.

„Jasně, že se to stalo, starý kamaráde,“ řekl Charles a plácl

Jacka po rameni. „Naše dobrodružství v Souostroví snů vstoupilo do legend. A ty jsi jedním z hrdinů.“

Jack oba přátele objal, pak poodstoupil a pátravě na ně pohlédl. „Charlesi,“ rýpnul si, „ty jsi zestárnul,“

„Redaktoři nestárnou,“ bránil se Charles, „jen se stávají důstojnějšími.“

„No, a ty,“ řekl Johnovi, „Jak se ti líbí učit na své staré alma mater?"

„Baví mě to přesně tak, jak sem čekal,“ odvětil John. „Ačkoli myslím, že dám přednost osamělému psaní, jestli dostanu zase takovou smečku studentů, jako je ta současná. Sotva se mezi nimi najde zvídavá nebo tvůrčí mysl,“

„Mohlo by být hůř,“ řekl Charles, „mohl bys učit na Cambridgi.“

Při narážce na starý vtip se všichni tři přátelé rozesmáli. Ale brzy se jich znovu zmocnila vážnější nálada a Jackovi se opět vrátil do tváře počáteční uštvaný výraz.

„Proč jsi nás zavolal, Jacku?" zeptal se John. „Co se stalo?“ „To je těžké říct,“ odpověděl Jack. „Přistěhoval jsem se sem s Warniem, abych pracoval na svých básních - nebo možná i na

nějaké té knize - ale před několika týdny jsem začal mít noční můry. A v posledních dnech se to zhoršilo.“

„Warnie říkal, že jsi volal Avenino jméno,“ podotkl Charles.

„Ano,“ připustil Jack a zřetelně se ošil. „Od té doby, co jsme se vrátili do Anglie, jsem se pokoušel na ni moc nemyslet, ale zdálo se mi o ní. Myslím, že má veliké problémy. Ale nemůžu upřesnit, co by to mohlo být.“

„Hmm,“ přemítal John, „a co ještě bylo v těch snech?“

„Mno, takové ty věci, co ve snech bývají,“ odpověděl

Jack. „Věci, které vyplují z podvědomí. Indiáni, vrány ... a co mi přijde nejdivnější, děti.“

„Neříkej,“ zamyslel se John, když si připomněl své vlastní sny z nedávné doby. „Pokud tam byly děti, předpokládám, že tam byli i obři,“ doplnil Charles. „Pokud tam byly děti, pak tam byli určitě i…“

„…obři. Já jsem měl stejný sen.“

„Já taky,“ přidal se John. Zdálo se mi o obrech, ale ne o Aven, pomyslel si pro sebe.

Než mohli pokračovat v debatě, byli přerušeni zaklepáním na masivní dveře.

„Hrozně se omlouvám, že vyrušuji,“ řekl Warnie, „ale vypadá to, že máme ... ehm ...“ Zarazil se a kousl se do rtu, ve tváři totálně zmatený výraz.

„Warnie?“ otázal se Jack. „O co jde? Co se stalo?“

„Ach, nic hrozného - myslím,“ soukal ze sebe Warnie, „ale vypadá to, že máme na zahradě anděla.“

Warnieho domněnka byla správná, v zahradě u domku byl skutečně anděl. Anebo přinejmenším cosi, co bylo blízké představě anděla, jakou lze předpokládat u člověka, který není zvyklý nacházet takové věci na své zahradě.

V nepořádku mezi modrými zvonky, blátem a vznášejícími se pírky seděla malá dívenka. Malá dívenka s křídly.

Obličej měla zašpiněný a její oděv, prostá hnědá tunika, přepásaná a sepnutá na rameni, byl rozedraný a roztrhaný. Křídla měla rozprostřená za sebou, spíše nemotorně než elegantně, a tam, kde se některá pírka vytrhla při zjevně obtížném přistání, prosvítala holá místa.

„Vypadá spíš jako cherubínek, co myslíš, Johne?“ podotknul Charles.

„A jak to poznáš?“ zeptal se John. „Kdy ty jsi, prosím tě, viděl cherubína?“

„Podívej, když řekl/anděl: představil jsem si něco dospělejšího. Tomuhle cherubínkovi nemůže být víc než pět.“

„Je mi vosum, jestli chcete něco vědět,“ píplo děvče. „Teda příští čtvrtek. A nejsem ani cherubín, ani anděl, ať už je to, co chce. Jsem Laura Glue. A Laura Glue, to jsem já.“

„Ty se opravdu jmenuješ Glue: Jako lepidlo?“ zeptal se Charles. „Laura Glue,“ protestovala dívka. „To je přece rozdíl, ne?!“ Postavila se, oprášila si šaty a obezřetně pozorovala své nahodilé hostitele.

„Jak ses sem dostala?“ zeptal se Warnie a rozhlížel se. „Jsi tu s rodiči nebo snad na školním výletě? Tohle je soukromá zahrada, a ne místo pro piknik.“

Laura Glue na něj pohlédla, jako kdyby promluvil svahilsky, „Já jsem přiletěla, to přece vidíš, ne? Nebo na co myslíš, že asi tak jsou ta křídla?“

Jack zatím zkoumal Lauřina křídla a rychle objevil, že ve skutečnosti nejsou její, nýbrž že jsou umělá. Jemně vypracovaná, neobyčejně vynalézavě konstruovaná, přesto však umělá.

„Hej!“ vykřikla Laura Glue a raději ustoupila. „Měl by ses

dovolit, než se začneš vrtat v cizích křídlech, ne?“

„Promiň,“ omluvil se Jack s nesmělou úklonou.

„To nic,“ prohlásila Laura Glue, „vousáči se nikdy neptají,“

„To bych tedy nikdy neřekl, že jsou umělá,“ divil se Charles, „z dálky vypadají úplně jako pravá.“

„Strejda Daidalos je vyrábí pro všechny Ztracené děti,“ řeklo děvče pyšně. „Ale jedině Laura Glue s nimi umí lítat. Teda - aspoň zatím.“

„Strejda Daidalos?“ zvolal John. „Nechceš mi, doufám, říct, že tahle křídla vyrobil Daidalos ze starých řeckých mýtů? Ten, který ztratil svého syna Ikara, když zaletěl příliš blízko k slunci?“

„Cooo, seš hloupej nebo co?“ řekla Laura Glue. „To by musel bejt aspoň tisíc let starej.“

„No právě,“ souhlasil Charles.

„Vy myslíte Daidala staršího,“ vysvětlovala Laura Glue, „ale ten, co mi vyrobil křídla, je Daidalos mladší.“

„Potomek?“ škádlivě se zeptal John. „Nebo snad Ikarův bratr?“

„To s trefil přesně,“ nenechala se vyvést z míry Laura Glue.

„A to je důvod, proč už nepoužívá na křídla vosk.“

„Inu, dobře," prohlásil John. „A kam vlastně letíš? Nebo se nám snad chystáš říct, že jsi plánovala havarovat u Jacka na zahradě?"

„Havarovat ne," přiznala dívka, „ale tady je to místo, kde mám být. Hledám Správce knihy. Mám důležitý vzkaz ze Souostroví."

John, Jack a Charles si při této zmínce vyměnili letmé pohledy. Vzkaz mohl být určen pro jednoho nebo pro všechny, ale nejspíš bude pro Johna. Warnie samozřejmě neměl nejmenší představu, o čem dívka mluví.

„Vždyť ti říkám, že tohle je soukromá zahrada, tady není žádný správce."

„Já ale nehledám zahradníka," bránilo se děvče, „Já hledám Správce *Imaginarie Geographiky*."

Začala prohledávat svou tuniku a vytáhla drobnou květinku, která vypadala jako vystřižená z pergamenu. Byly na ní pečlivě vyvedeny tři symboly. Také se zdálo, že květina slabounce září.

V prvním symbolu rozeznal John pečeť Kartografa - muže, který vypracoval atlas Imaginaria Geographica. Druhým byla pečeť Nejvyššího krále Souostroví. „A co znamená ten třetí znak?" otázal se.

„Ten dělá, že to funguje," vysvětlila Laura Glue. „To je Kompasová růže. Pečeť krále ji převede přes hranici světů, pečeť Kartografa říká, kde všechno je, a třetí znak ti umožní najít to, co hledáš. V tomhle případě Správce knihy. Čím blíž se dostanu k cíli, tím víc svítí. A když jsem letěla nad vaším domkem, rozsvítila se tak, že mě to oslepilo, a já jsem se zřítila dolů."

„Takže," pokračovala odhodlaně, „kde ho teda schováváte?"

„Podívej, Jacku," začal Warnie.

„Možná bys měl jít dovnitř a postavit na čaj," navrhnul bratrovi Jack. „To děvče má zjevně problémy, ale myslím, že je budeme umět vyřešit."

Warnie přikývl a zamířil poklusem k domku, aniž se ohlédl. John si klekl k dívence a všiml si, že růže stále svítí, avšak když se přiblížil, nerozzářila se více.

„Já jsem vrchní Správce knihy, Lauro Glue," řekl něžně. „Můžeš nám tedy říct, o co se jedná?"

Dívčina reakce však nebyla taková, jakou očekával. Oči se jí rozšířily překvapením a pak se naplnily podezřením.

„Ty nejsi Správce!" vykřikla. „Kde je, co jste s ním udělali?

Řekněte mi to hned, nebo budu moc a moc rozzlobená."

„Ale tvoje Kompasová růže září,“ ohradil se John. „A já mám Geographiku tady poblíž. Já opravdu jsem Správce knihy. Proč si myslíš, že bych jím neměl být?“

„Protože,“ odpověděla Laura Glue, která zaujala obranný vzdorovitý postoj, „ti říkají Johne, a já vím, že skutečný Správce se jmenuje Jamie."

„Jamie?“ vykřikl Charles a obrátil se k ostatním. „Není divu, že z nás nikoho nezná. Ona hledá minulého Správce knihy toho, kterého nahradil John.“

„Ona hledá sira Jamese Barrieho,“

Byl to malý drobný mužík, vysoký sotva metr šedesát…

DRUHÁ KAPITOLA

Zdráhavý správce

Uvnitř v domku začalo být Warniemu jasné, že se mezi Jackem, Johnem a Charlesem děje něco, z čeho je on vyloučen. A tak jakmile všem nalil čaj, omluvil se jako gentleman a uchýlil se do své pracovny, kde za sebou pevně zavřel dveře.

Jack si všiml zraněného výrazu v bratrových očích a hluboce jej litoval, ale prostě neexistoval způsob, jak by mohl vysvětlit Warniemu vše, na co by se ptal. A k tomu ještě bylo třeba poradit si s aktuální situací - konkrétně s Laurou Glue. Bez ohledu na to, že omylem našla je, když byla přesvědčena, že hledá jednoho z nejslavnějších dramatiků doby.

Dívka očichala čaj, který jí Jack nabídl, a svraštila nos nechutí. Dovolila Jackovi, aby jí raději nalil šálek smetany, kterou poslušně ucucávala, ale mnohem více ji zajímaly čajové sušenky.

„Nemáte náhodou takové ty malé, že?“ zeptala se. „Cože, ještě menší sušenky?“ divil se Jack.

„Jo,“ přikývla Laura Glue. „Říkají tomu skřítkovské sušenky, i když jsem si vážně jistá, že v nich žádní opravdoví skřítci nejsou.“

„Vážně?“ zeptal se Charles a mrknul na ni. „A jak si můžeš být tak jistá?“

„No, protože je většinou musíš rozdělit a potřít navrch,“ opáčila dívka.

„Aha,“ usoudil Charles.

„To není součást opravdovského receptu v knížce, to je jasný,“ pokračovala, „to jsem si přidala sama.“

„Lauro," začal Jack.

„Laura Glue," zdůraznila znovu. „Říkat mi jen *Lauro* je stejně špatné jako říkat mi jen Glue. Moje jméno je prostě moje jméno."

„Tak dobře, Lauro Glue. Řekni nám o Správci knihy, kterého jsi přišla hledat. Řekni nám o Jamiem."

„To je vlastně všechno, co vím," připustila dívka. „Já sama jsem ho viděla jenom dvakrát, a to bylo ještě předtím, než jsem šla ke Studni. Teda, když jsem ho viděla poprvé."

Charles se naklonil blíž k Johnovi. „To není možné," zašeptal. „Ta ještě ani nebyla na světě, když jsme navštívili Souostroví - a to bylo dlouho poté, co Jamie přestal být Správcem."

„Vím, co vím," prohlásila Laura Glue, „a mám uši jak liška."

„Tedy, ehm…" zakoktal se Charles, „prostě jen říkám, žes ho nemohla potkat…"

„Ale mohla!" vykřikla Laura Glue, vyskočila a zakopla. „Ří kal, že jsem roztomilá, a dal mi pusu. Podívej," pokračovala a hrabala se přitom v tunice, „Ještě ji mám."

Natáhla ruku a ukázala jim tu ‚pusu' - malý ušmudlaný stříbrný náprstek.

„Tak dobře, Lauro Glue," řekl John a věnoval uklidňující pohled svým přátelům, „my ti věříme. Ale i ty musíš věřit nám. James Barrie už není Správce knihy. Imaginaria Geographica byla předána nám a my jsme teď Správci knihy. Takže nám řekni, co potřebuješ, a my uděláme vše, co je v našich silách, abychom ti pomohli."

Když to Laura slyšela, sesula se zpět na židli a splaskla jako vypuštěný balon. Takovou reakci nečekali.

„Tak to jsem přišla pozdě," prohlásila žalostně. „Selhala jsem. Dědeček bude velice nešťastný."

„Poslal tě sem tvůj dědeček?" zeptal se Jack.

Přikývla. „Jo. A byl si jistý, že Jamie je stále Správcem knihy.

Tak mě poslal, abych ho našla, aby nám pomohl. Protože je, kým je."

„A kým je, Lauro Glue?" vyptával se dál Charles.

„Je dědečkův nepřítel," odpověděla dívka. „V Souostroví se něco děje. Něco hrozného. A dědeček řekl, že občas je něco tak důležité, že jediný, kdo může pomoci, jsou naši nepřátelé. Tak mi dal Kompasovou růži a řekl, ať letím do Slunné země a najdu jeho nepřítele, Správce knihy Jamieho, že on přijde a pomůže nám."

„A co přesně měl Jamie vlastně udělat?" zeptal se John. Děvče pokrčilo rameny a ucuclo si smetany. „Já nevím. Dědeček říkal, že

vzkaz mu řekne všechno, co potřebuje vědět. Vždyť koneckonců je, tedy byl, Správce knihy.“

„Jaký je to vzkaz, děvenko?“ chtěl vědět Charles.

„Ach!“ zvolala dívka, „Já jsem vám to zapomněla říct.“ Postavila se, jako by se připravovala k přednesu ve škole: „*Křížové tažení započalo.*“

„A dál?“ pobízel ji John. „Je neco dál?“

„Jenom tohle a to je všecko,“ řekla Laura Glue. „Mohla bych dostat ještě ty velké sušenky?“

Tři přátelé nechali Lauru Glue, aby se věnovala sušenkám, a přesunuli se do haly, kde mohli probrat situaci v soukromí.

„To je neuvěřitelný příběh,“ prohlásil Jack. „Ale je v něm příliš mnoho důvěryhodného, než abychom jej jen tak přešli.“ „Souhlasím,“ potvrdil John. „Ale jsem na rozpacích, co bychom vlastně měli dělat. Zjevně si někdo tam na druhé straně přeje, abychom něco udělali. Ale nemám ponětí co.“

„Ona má tu růži,“ přemítal Charles. „Má pečeti jak Nejvyššího krále, tak Kartografa. Nedovedu si představit, že by hned tak někomu dovolili je používat.“

„V tom se shodneme,“ prohlásil John. „Takže, co uděláme?“

„Zřejmě bychom ji měli vzít na návštěvu k Barriemu. Bydlí v Londýně a moji kolegové mi jednou ukázali jeho sídlo. Můžeme ji dopravit přímo před jeho dveře. A pak možná zjistíme, o co tu vlastně jde,“ prohlásil Charles.

„To už zní jako plán,“ prohlásil Jack. „Stejně už přišel čas, abych se trochu provětral.“

„Výborně,“ souhlasil John. „Tenhle druh dobrodružství si dám líbit. Trochu tajemství, trochu dramatičnosti a to všechno spojeno s krátkou exkurzí do Londýna.“

Bylo rozhodnuto, že do města pojedou Johnovým autem. Pokud by jeli vlakem, zvláště ze stanice Oxford, vystavovali by se zbytečně riziku, že jejich trojici někdo uvidí pohromadě při mimo akademické činnosti a bude klást příliš mnoho otázek, na které by museli složitě vymýšlet odpovědi. A to ani nemluvě o společnosti malé okřídlené dívenky se zálibou ve vyprávění o čemsi, co se jmenuje Souostroví snů.

John se vytratil zkontrolovat motor, jemu v patách vyběhla velmi zvědavá Laura Glue, a Charles a Jack se mezitím omluvili Warniemu, že budou muset odjet. Warnie mezitím dospěl

k rozhodnutí, že se na této záležitosti rozhodně nechce podílet - takže souhlasně přikývl, když jej seznámili s plánem vydat se do města a zkusit nalézt dívčiny rodiče.

„Zamlouvám si navigátora," prohlásil Jack, když kráčeli k autu. „Co to znamená?" vyptával se Charles.

„To znamená, že sedím na předním sedadle vedle řidiče," vysvětil Jack, „a ty budeš sedět vzadu s Laurou Glue,"

„Cože?" prskal Charles. „To není fér. Já jsem přijel s Johnem. A já budu sedět vepředu."

„O co se to vy dva hádáte?" ptal se John a utíral si ruce do hadru. „Auto je připravené k akci, pokud nemáte na práci ještě něco důležitějšího."

„Diskutujeme o rozsazení ve voze," objasnil mu Charles. „Chtěl jsem sedět vpředu ..."

„Ale já jsem si zamluvil navigaci," přel se Jack.

„Tak je to jasné," prohlásil John, „pokud si zamluvil navigaci, nedá se s tím nic dělat. Promiň, Charlesi."

„Zatraceně," brblal Charles.

Ještě štěstí, že křídla Laury Glue byla umělá, protože jinak by se s ní do malé kabiny auta nikdo další nevešel. Už tak bylo dost obtížné uložit je do kufru - tato operace si vyžádala jejich mnoho násobné přeskládání a šikovné urovnání.

Laura Glue si samým strachem o svá křídla popotahovala copánky, dokud ji John neujistil, že v kufru pocestuje i Geographica, takže je to určitě bezpečné místo.

Když se postarali o atlas i o křídla, naskládali se Charles a Laura Glue na přeplněné zadní sedadlo a John a Jack se usadili vpředu.

„Tak jo," prohlásila Laura Glue a ukázala na ošoupané potahy. „Tady uprostřed je neviditelná čára. Tahle strana je pro holky a tamta pro kluky. A ty přes tu čáru nesmíš."

„Je tu trochu moc těsno na nějaké hranice," poznamenal Charles. „A co se stane, když tu hranici překročím?"

Laura Glue se zaškaredila. „To bych ti musela vyříznout srdce a nakrmit jím rusalky."

Charles ztratil řeč a jen zíral, než se dívenka zeširoka zazubila a on pochopil, že si z něj utahuje.

„Ty opravdu nejsi jen tak obyčejná malá holčička, že?" optal se Charles.

„Ty máš ale srandovní pusu," odvětila Laura Glue.

„Tak tohle bude hodně dlouhá jízda," prohlásil Charles.

Ve skutečnosti byla kratší, než čekali, protože počasí bylo dobré a na silnici nebylo mnoho dalších vozů. Provoz zhoustl, až když vjeli do Londýna, ale Charles město dobře znal, takže navigátorovi významně pomáhal.

„Jaká ironie, že?“ podotkl Jack.

„Ále, sklapni," odsekl Charles nabroušeně. „Tady zahni vlevo, Johne a pak zaparkuj co nejblíže k domu. Čím kratší vzdálenost budeme muset ujít na veřejnosti v doprovodu Laury Glue, tím lépe.“

„Heeej,“ ohradilo se děvče. „Proč se se mnou nechcete procházet?“

„No, protože jsme se rozhodli, že tě máme rádi a nechceme, aby nám tě odnesl nějaký darebák, co se vynoří ze tmy, až se nebudeme koukat,“ škádlil ji Charles.

Místo smíchu nebo sarkastického odseknutí, které čekal, se Laura Glue schoulila hrůzou hluboko do sedačky.

„To neříkej,“ zašeptala křehkým vystrašeným hláskem. „Z toho si nikdy nedělej legraci. Z tohohle ne.“

Charles zaváhal, ale Jack viděl, jak se děvče tváří, a pohladil ji. „Neboj se,“ uklidňoval ji. „Jsi tu přece se Správci knihy. A vědělas, že nejsme jenom správci zatuchlého starého atlasu? Že jsme také správci všeho ostatního v Souostroví snů. Dokonce i malé holčičky jménem Laura Glue. Takže dokud jsi s námi, nikdo ti nemůže ublížit.“

Laura Glue si otřela slzičky, vzala Jacka za ruku a usmála se. „Tak jo, ale stejně chci pořád najít Jamieho,“ prohlásila.

Když je konečně Charles dovedl k tomu správnému domovnímu vchodu a zazvonili, již se smrákalo. Vznešený a hezky situovaný městský dům byl zevnitř jasně osvícený, ale na jejich zvonění ani na opakované klepání na masivní mahagonové dveře nikdo neodpovídal.

„A co teď?“ uvažoval John. „Asi večeří mimo dům. Budeme na něho čekat? Nebo se můžeme ještě podívat někam jinam?“

„Možná ano,“ napadlo Charlese. „Nedaleko odsud jsou Kensingtonské zahrady, možná je zvyklý tam chodit na večerní procházku.“

„Asi to stojí za pokus," souhlasil Jack. „Teď, když už jsme dojeli až sem, jsem vážně rád, že se našel důvod, abych opustil Kilns."

John i Charles si všimli, jak velká změna se s Jackem stala od chvíle, kdy to neobvyklé zjevení havarovalo u něj na zahradě. Zase už vypadal plně angažovaný v okolním dění, jako kdyby dívenka byla majákem, který jej vyvedl z moře melancholie. A tak se nikomu z nich nechtělo znovu připomínat jejich společné noční můry, dokud to nebude naprosto nezbytné. Tajemství, které museli řešit právě teď, jako večerní program docela stačilo.

Zahrady byly skutečně nedaleko a do kobaltového soumraku se právě začínala rozsvěcet světla města.

„To je ale dost velký park," podotkl John. „Kde bychom asi tak měli začít hledat?"

„Kde jinde než u sochy?" navrhnul Charles.

„No, samozřejmě," plácl se Jack do čela, „u sochy! Byla vztyčena při výroční prvomájové slavnosti May Morning, že? Za to, že jsem tohle zapomněl, by mě měli vyhodit z Magdalen College."

„Nebo hůř," přidal se Charles, „mohli by tě nominovat profesorem v Cambridgi."

Hned u jedné z pěších stezek byla umístěna vysoká bronzová socha nejslavnější postavy, kterou sir James Barrie kdy vytvořil. Tyčila se nad kolemjdoucími, kteří procházeli volným krokem kolem a soše sotva věnovali pohled. Až na jednoho.

Byl to malý drobný mužík, vysoký sotva metr šedesát, s knírkem a štětinami bílých vlasů vykukujícími zpod klobouku. Postával tam s hůlkou v jedné ruce a se šňůrou, která byla na opačném konci přivázaná k obrovskému bernardýnovi, v ruce druhé. Díval se na sochu s výrazem, který by se snad dal označit za něžný nebo toužebný - pokud by do něj ovšem nebyl přimíchán i nezměrný smutek, vyvěrající odněkud z hlubin.

Charles, který usoudil, že není čas na tajnosti, zavolal na muže již z nějakých dvaceti metrů. „Haló, pane, jste James Barrie? Můžeme si promluvit?"

Mužíkovi se rozšířily oči překvapením, když uviděl chumel lidí, kteří se k němu dychtivě řítili přes trávník. Stáhl si klobouk, vyhrnul límec a rychle vyrazil opačným směrem. V zpírajícího se psa táhnul za sebou.

„Copak mě neslyšel?" zarazil se Charles zmateně.

„Ale jasně, že slyšel," ušklíbl se Jack. „Jsi nenápadný asi jako mokrej jezevec."

„V některých oblastech by to bylo považováno za kompliment," opáčil Charles.

„Zmlkněte, vy dva," plísnil je John. Zrychlil krok a pokoušel se dohnat rychle mizející postavy Barrieho a bernardýna.

„Počkejte!" volal za ním. „Chceme si jen promluvit!"

"To nemá cenu," řekl Charles, „vystrašili jsme ho."

Laura Glue zadupala nohama a rozpřáhla paže. „Jamie!" zavolala. „Jamie, prosím neodcházej!"

Mužík se prudce zastavil.

Pomalu se otočil a pohlédl na ně. A pak se stejně pomalu začal vracet ke čtyřem přátelům. Jeho hůlka jemně klepala do dlažby a pes ho poslušně následoval.

Pár kroků od nich se zastavil a jednoho po druhém si je prohlížel, nakonec pohlédl dolů na Lauru Glue.

„To už je hodně, hodně dávno, co mi někdo řekl Jamie," pronesl pomalu, „a není mnoho lidí, kterým bych to dovolil. Takže mi musíte říct, pokud můžete, kdo jste a proč mě tak nazýváte."

Oči malé holčičky se začaly zalévat slzami. „Pamatuješ si na mě? Když jsme se naposled viděli, dal jsi mi pusu." Ukázala mu náprstek a on si k ní klekl.

„Drahoušku, já jsem starý člověk a za všechny ty roky vidělo tu hru mnoho a mnoho dětí, které vědí, že náprstek je pusa a pusa je náprstek. Tak, prosím, odpusť mé staré paměti, ale já nemůžu být ten, kdo ti tohle dal, protože něco takového jsem naposled udělal dlouho předtím, než ty ses narodila."

„Ale, ale," koktala zmateně, „ty musíš být Jamie. Jinak by to nefungovalo."

„Co by nefungovalo, holčičko?"

„Tohle," popotáhla Laura Glue a vytáhla ze své tuniky Kompasovou růži. V přítomnosti čtyř Správců žhnula jasně jako maják.

Na Jamieho tváři se rychle střídaly výrazy překvapení, nevíry a, kupodivu, i vděčnosti. „Schovej to," řekl něžně, „a ukaž mi znovu tu svoji pusu."

Laura Glue zastrčila pergamenovou květinu zpět do kapsy a podala mu náprstek.

„I--Immmm," bručel a zkoumal jej, „teď už to vidím. Omlouvám se, že jsem to předtím nepoznal. Nečekal jsem někoho, jako jsi ty, a už vůbec ne v Kensingtonských zahradách." položil

dívce kolem ramen paži a přitáhl si ji k sobě blíž. „Víš, že tahle pusa je jedna z mála věcí, které byly kdy vyňaty z pokladu vélkého draka Samarantha.“

„Vopravdovitáánsky?“ vykulila oči Laura Glue.

„No, ano,“ potvrdil Barrie a mrknul přitom na Johna. „Byl získán během velmi nebezpečného dobrodružství, ze kterého jsme já a můj přítel jen stěží vyvázli životem.“

„Ať už se stalo cokoli,“ zašeptal John Charlesovi, „Je jasné, proč byl vybrán za Správce knihy.“

„Ano, to je,“ přikývnul Charles.

Laura Glue zatleskala rukama. „Ten příběh znám! Znám ho! To bylo ještě předtím, než jsi znovu zestárnul a než ses stal jeho nepřítelem.“

Jamieho tváří přelétl bolestný výraz, ale pak se usmál a dal Lauře Glue pusu na čelo. „To byla nejlepší z mých proher, holčičko. A teď, dal by si tu někdo skřítkovské sušenky u mě doma před krbem? Sluníčko už zapadlo a vypadá to, že dnes v noci se po Kensingtonských zahradách budou potulovat víly.“

„... někdo vždycky naslouchá ... a někdo vždycky přijde ...“

KAPITOLA TŘETÍ

Ztracené děti

Jamie dodržel slovo a našel doma hojné zásoby skřítkovských sušenek a taky horu různých dalších pamlsků, čajů, marmelád, bonbónů a čokolády.

„Pokládám za praktické, být vždy připravený," prohlásil k tomu Jamie a usadil se v křesle s šálkem čaje, „a to i na ty nejneočekávanější návštěvníky. Obzvlášť na ty menší."

„To fe fkvělé," huhňala Laura Glue s plnou pusou sušenek a čokolády. „Mof děkuju."

„Jen si dej, holčičko," pobízel ji Jamie a postavil talířek smetany se sušenkami na podlahu i pro velikého bernardýna, který se pohodlně rozvaloval před krbem.

„Aramis má taky rád sladkosti, ale častěji je to výmluva pro mě, abych si zamlsal," přiznal Jamie. „A teď mi povězte, co přivádí tři pány a dítě ze Souostroví do Kensingtonských zahrad. Přece jste nepřišli ke starému dramatikovi jen tak na čaj?"

Když se konečně všichni dosyta najedli, Laura Glue zopakovala vzkaz, který měla doručit. Tím bylo její poslání splněno. Uvelebila se k velkému psovi a začala si s ním hrát, zatímco Správci knihy hovořili. Johnovi,Jackovi a Charlesovi trvalo přes hodinu, než převyprávěli všechny příhody, které je před lety svedly dohromady jako nové Správce knihy. A Laura Glue mezitím usnula na poduškách v jednom z hlubokých arkýřových oken velikého domu. Správci pokračovali stručným vylíčením války se Zimním králem, navázali vyprávěním o odpoledních událostech a o náhlém objevení okřídlené dívky.

Když skončili, Jamie dlouho hleděl do ohně a přemítal.

„Moc jsem litoval, co se stalo Stellanovi," řekl nakonec. „Četl jsem o jeho smrti v novinách, samozřejmě. Ale v životě by mě nenapadlo, že za tím stojí Zimní král. V dalších několika letech, když válka postupně spěla ke konci, tak jsem měl takové tušení, že Bert a Jules podnikli něco v Souostroví, ale pokoušel jsem se na to nemyslet. Když jsem tenkrát odešel, přísahal jsem, že s tím vším končím - a v dobrém i zlém jsem tu přísahu dodržel. Tedy až dodnes."

„Ty jsi vystřídal Arthura Conana Deyla, že ano?" zeptal se Charles.

„Svým způsobem ano," připustil Jamie. „Vždycky byli jmenováni tři Správci knihy, přestože ten, kdo byl k tomuto úkolu jednou povolán, nikdy nebyl této odpovědnosti úplně zproštěn, jak jste si jistě všimli," dodal a široce se usmál.

„Před Julesem Vernem byli myslím tři Američané, kteří odpověděli na výzvu. Pak Jules a Bert, který se stal novým vrchním Správcem knihy. Harry Houdini a Doyle byli naverbováni ve stejnou dobu jako Jules," vysvětloval. „Ale oba měli ten samý problém - ani jeden z nich nechtěl dodržovat tajemství ohledně Souostroví. Houdini toužilo něm říct celému světu a udělal pro to všechno, co mohl,"

„Fijúúú," hvízdnul Charles, „to se Bertovi určitě nelíbilo,"

„To byla pro Berta ta nejmenší ze všech jeho starostí," upřesnil Jamie. „V jednu chvíli věci vypadaly tak špatně, že samotný Samaranth přiletěl do Anglie najít Houdiniho a Doyla - a nejen proto, aby si vzal zpátky Geographiku. Doslechl se o tom průšvihu s fotkami a vílami, které byly shodou okolností dovezené na Zeleném draku, a měl v plánu ukončit jejich funkční období definitivně."

John se otřásl, když si vzpomněl na Samarantha v závěrečné bitvě se Zimním králem. Jak jej Samaranth držel ve spárech vysoko nad vodopádem na Kraji světa, a poté, co dal Zimnímu králi šanci se kát, zlý muž napadal velikého draka dál, a ten ho nakonec pustil. John si nedokázal představit, co mohlo přimět Samarantha, aby se vydal hledat odplatu.

„Jules ani Bert mi to nikdy nepotvrdili," pokračoval Jamie, „a Arthur o tom určitě mluvit nebude. Ale Zimní král se dozvěděl o Geographice kvůli jakési neshodě mezi Doylem a Houdinim,"

„To si snad děláš legraci!" vykřikl Charles. „Jak mohli být tak nezodpovědní!"

„Do těch dob existovaly ještě i jiné předměty než Geographica, které byly svěřeny Správcům," dodal Jamie. „A ať už to bylo cokoli, Zimní král si je vzal a využil je při stavbě nové dračí lodi."

„Černého draka," otřásl se Jack. „Znám ho mnohem líp, než bych si přál,"

„A to je ten důvod, proč byli Doyle a Houdini odvoláni z funkce Správců knihy?"

„Z velké části ano. Jeden důvod z mnoha, obávám se. Bert byl v té domě vrchním Správcem, takže zodpovědnost ležela na něm. Převzal hlavní břemeno na sebe a dokázal udržet Samarantha, aby Houdiniho a Doyla nezabil. Jules byl krátce vrchním Správcem, než se na tuto pozici vrátil Bert. To bylo těsně před tím, než jsme našli Stellana Sigurdssona. A poté, po několika dobře míněných, ale krátkých jmenováních, jsem byl nakonec vybrán jako nový třetí Správce knihy."

„Ale pak jste to vzdal," prohlásil Jack.

„Dávám přednost slovu odstoupil," podotkl Jamie mírně. „A doufám, že nadále budete volit zdvořilejší tón, Jacku."

„Odstoupil, vzdal - jakkoli to řeknete, prostě jste opustil své povinnosti," odsekl Jack.

„Povinnosti, o které jsem nikdy nestál!" protestoval Jamie. „Nestál jsem o nic takového! Nebyl jsem na to připravený! Arthur to chtěl a taky dostal - a pak mu to vzali a jmenovali mě na jeho místo. Vyděsila mě taková zodpovědnost, kterou na mě najednou uvalili. Máte vůbec nějakou představu, jaké to jet?"

„Mám naprosto přesnou představu, jaké to je," klidně odvětil John. „Přesně to samé se stalo mně, když jste odstoupil. Ale kvůli tomu, jak to dopadlo s vámi, mi profesor Sigurdsson nikdy neřekl, k čemu mě školí, a dokud se věci nedaly do pohybu, o Geographice se ani nezmínil. Pak jsem už měl šanci si s ním promluvit jen tak, že jsem vstoupil do minulosti dveřmi v Hlásce času - protože v té době byl již zavražděn."

„Tvrdíte, že je to moje vina?" ptal se Jamie. „Že je to moje vina, že umřel? To je špatná formulace problému, Johne."

„Možná ano," odpověděl John. „Možná by se věci vyvíjely jinak, kdyby profesor i Bert cítili, že mohou být k novému Správci otevřenější a upřímnější. A možná by nezahynul při obraně Geographiky - protože by již byla předána mně."

„Ale copak by v takovém případě Zimní král nepronásledoval tebe, Johne?" namítl Charles logicky. „Místo profesora?"

„Neexistuje způsob, jak bychom se mohli dozvědět, co se mohlo stát," řekl Jack. „Vše, co víme, je to, co se opravdu stalo. A víme, že když přišel čas se postavit nebezpečí jako muž, sir James Barrie se obrátil na útěk."

Jamie zrudnul ve tváři, vyskočil ze židle a zaťaté pěsti se mu třásly.

„Tuhle poznámku odvolejte, pane! Nebo budu povinován své cti gentlemana vás vyzvat,"

Jack se rovněž postavil a přistoupil blíž. „Jsem připraven. Řekněte, co musíte říci. Pokud se mi chcete postavit, učiňte to."

„Ale, ale, pánové," mírnil je Charles a vklouznul mezi ně. „Tohle nic neřeší. Rozhodně nepomůžete Aven tím, že se tu budete prát."

Při zmínce toho jména oba spustili pěsti a vrátili se na místo. „Aven," řekl Jamie tiše. „Co má tohle všechno co dělat s Aven? Je v pořádku?"

„To nemůžu říct jistě," odvětil Charles a pohlédl úkosem na Jacka. „Máme mnoho dílků, které se pokoušíme poskládat dohromady - a myslím, že se k nám nedostaly jen tak náhodou."

Charles začal vyprávět o roli Aven v jejich velkém dobrodružství, přičemž jej často doplňovali John i Jack. O tom, jak si byla blízká s Jackem i s mladým mužem, kterému říkali Bug a ze kterého se nakonec vyklubal nový Nejvyšší král Artuš.

„Takže se stala královnou Paralonu?" pousmál se Jamie unaveně. „Ten Artuš musí být fakt chlapík, že ji dokázal odlákat z moře. Myslím, že k tomu měl dost co říct i Nemo,"

Při zmínce o bývalém kapitánovi Žlutého draka se Jack nejistě zavrtěl na židli a John se rychle naklonil vpřed. „A právě Aven je důvod, proč jsme se nyní znovu setkali. Vypadá to, že se nám všem zdá o Souostroví - o zvláštních stvořeních a událostech - a Jack nás svolal dohromady, abychom prodiskutovali, zda je to důležité."

„Sny jsou velmi zvláštní věc," pronesl Jamie, „ale Jack udělal dobře, když jim věnoval pozornost. Sny mají vždycky význam a nemůže být náhoda, že máte všichni stejné sny. Objevení Laury Glue to potvrzuje."

„Souhlasím," potvrdil Charles. „Tvrzení Laury Glue, že Souostroví hrozí problémy, a Jackův pocit, že Aven může být v nebezpečí, mohou souviset s jednou a tou samou událostí."

„A co ten vzkaz?" zeptal se John. „Co znamená?"

„Křížové tažení započalo," řekl Jamie, „to ve skutečnosti mnoho neříká, že? Musím přiznat, že nemám nejmenší potuchy, co by to

mohlo znamenat. Ale ...“ zarazil se, pak vstal, přešel k ohni a prohrábnul uhlíky.

„V Souostroví se traduje jeden starý mýtus,“ pokračoval tiše a vrtěl hlavou. „Dávná legenda ... Pokud si vzpomínám, říkali tomu Křížové tažení, ale jde o události, které se odehrály před více než sedmi stoletími. Vždy jsme mysleli, že to je jen pouhý příběh.“

„Mám dojem, že tohle se nevyřeší tak snadno, jak jsme doufali,“ prohlásil Jack.

„Je to tak,“ přitakal Jamie a opět se usadil. „Myslím, že to nejlepší, co můžeme udělat, je zjistit, co se děje v Souostroví. Zkoušeli jste je už kontaktovat?“

„No, a jak si to jako přesně představujete?“ ptal se John. „Nikdy dřív jsme to nepotřebovali,“

„Neříkejte,“ divil se Jamie s pobaveným a překvapeným výrazem ve tváři. „Vždyť jste si to přinesli s sebou.“

Přistoupil ke spící dívence a jemně jí vytáhl z tuniky stále zářící pergamenovou květinu. Ostatní se kolem něj shlukli a Jamie jim začal vysvětlovat, co znamenají jednotlivé symboly na Kompasové růži.

„Všichni si myslí, že na pečeti Nejvyššího krále je A jako Artuš, první král Paralonu. Ale ve skutečnosti je to řecké písmeno *alfa*, které znamená počátek.“

„A tohle tady,“ ukazoval Charles na symbol, který připomínal obrácené u s ocáskem, „ten Kartografův znak, co znamená?“

„To je *mju*,“ vysvětlil John, „ekvivalent našeho m, ačkoli nemám tušení, proč jej spojují zrovna s Kartografem. Vy ano, Jamie?“

„Na mě se nedívejte, sám jsem nad tím mnohokrát přemýšlel,“ odpověděl Jamie. „Kartograf je zvláštní stvoření, které se řídí svými vlastními záměry.

No, a třetí symbol děvčeti pomohl vás nalézt - tedy, nás. Je to znak *pi*, symbol vrchního Správce knihy. Jak já tomu rozumím, pouze jeden ze Správců - zamýšlený příjemce - může vymazat tento znak a nahradit jej jiným. A to by mělo být to, co . potřebujeme.“

„Ale nemáme pořád ještě jeden problém?“ vyzvídal Charles. „Když Laura Glue vysvětlovala, jak Kompasová růže funguje, říkala, že svítí, když se přiblíží hledaná osoba. Jak nám tohle může pomoct?“

„Funguje tímhle způsobem, pokud je potřeba,“ objasňoval Jamie. „Ale Bert mi to jednou vysvětlil. V principu to funguje

stejně jako dnešní vysílačky. Můžete ji naladit na příjem, jako když Laura Glue pátrala po nás - anebo ji lze naladit na vysílání, když přidáme nový symbol. Pak prostě budeme muset počkat, jestli někdo přijde.“

„Ale co když na druhém konci nikdo neposlouchá?“ chtěl vědět Jack. „Co když nikdo nepříjde?“

„Tak bude vaše práce o dost jednodušší, ne?“ opáčil Jamie. „Ale nedělejte si starosti - někdo vždycky poslouchá ...“

„... a vždycky někdo přijde.“

„Takže,“ zeptal se Jamie, „kdo se toho ujme?“

„Měl bych já,“ pronesl John vážně. „Jsem vrchní Správce. Je to moje zodpovědnost.“

„Ach, propánaboha,“ ulevil si Charles a popadl Kompasovou růži. Přejel prstem tam a zpět přes symbol a ten v mžiku úplně zmizel. „Občas nesmíte trvat na obřadnosti. Prostě uděláte, co je třeba, a jdete dál.“

„Hmm, asi ano,“ řekl John. „Dobře jsi udělal, Charlesi. Takže,“ obrátil se znovu k Jamiemu, „koho bychom měli zavolat?“

„V krizi? Jediný muž, kterého bych si přál mít po boku, je Nemo,“ prohlásil Jamie. „Jeho znak je v perštině, ale viděl jsem ho a jsem si jistý, že bude fungovat. No, co je, co se děje?“

Při opětovné zmínce o Nemovi sebou tři přátelé viditelně trhli a nikomu se nechtělo pohlédnout Jamiemu do očí.

„Co se týče Nema,“ začal John.

„Ne, tohle musím říct já,“ prohlásil Jack.

Založil paže a zhluboka se nadechnul. „Nemo nepřijde,“ řekl nakonec. „Nemo je mrtvý. Byl zabit v bitvě.“

Jamie nedokázal skrýt své zděšení. „Ale ... ale to není možné! Nemo je v boji neporazitelný, ať už na moři nebo na souši! Není pouze jedním z nejskvělejších stratégů, kteří kdy žili, ale má i charisma. Je sedmým synem sedmého syna samotného Sindibáda. Ne, to jste se určitě zmýlil.“

„Nezmýlil,“ stál na svém Jack a hlas se mu chvěl pohnutím. „Viděl jsem ho umírat. A co je horší, bylo to mou vinou.

Takže prosím, už o tom nemluvte, ale věřte mému slovu - pokud jej povoláte, Nemo nepřijde,“

Jamie si Jacka prohlížel s nečitelným výrazem. „To je velmi zajímavé, Jacku. Opravdu velmi zajímavé. Vidím, že ta událost na vás měla veliký dopad.“

„Ta událost, jak vy tomu říkáte, byla jednou z nejstrašnějších zkušeností mého života," řekl Jack. „Jak si myslíte, že mi je, když vím, že rozhodnutí, která jsem učinil, vedla k něčí smrti?"

„Byla to dobrá či špatná rozhodnutí?" zeptal se Jamie.

„Co je tohle za otázku?" bránil se Jack. „Jak mohlo jít o jiná než špatná rozhodnutí? Paddy mi věřil - a zemřel,"

„Paddy?" zarazil se John. „Chceš říct Nemo, ne?"

„Ano, ano," potvrdil Jack, „chtěl jsem říct Nemo,"

„Warnie zmínil, že jsi ve válce ztratil přítele," podotkl Charles. „Ale taky říkal, že jsi v té bitvě nebyl a neměl jsi s tím nic společného."

„Na tom nezáleží," řekl Jack. „Slíbil jsem Paddyho mámě, že na něj dám pozor a nechal jsem ho umřít, stejně jako jsem nechal umřít Nemá."

„To přece není to samé," přel se John.

„Ale je," tvrdil Jack. „Oba zemřeli kvůli rozhodnutím, která jsem učinil. Kdybych udělal některé věci jinak před tím konfliktem na západní frontě ... odjel den předtím nebo potom ... prostě jinak, kdybych udělal cokoli jinak, Paddy by byl stále ještě naživu. A musím vídat tvář jeho mámy každý den - milovala mne za to, že jsem se snažil, že jsem se místo něj o ni staral, ale vždycky, vždycky věděla, že jsem selhal a že jsem ho nechal zemřít."

„Každý činíme rozhodnutí," řekl Jamie, „a musíme s nimi pak žít. Říkala vám Aven, k čemu mezi námi došlo?"

„Ne," odvětil Charles, „ale hodně jsme si domysleli z toho, jak často vás proklínala."

„Che," pousmál se Jamie smutně. „Nemůžu říct, že bych jí to měl za zlé. Byly doby, a není to až tak dávno, kdy jsme byli do sebe velmi zamilovaní."

„Neurazte se prosím," řekl John, „ale nejste podstatně starší než Aven?"

Jamie na něj zamžoural. „Souostroví skrývá mnohem více tajemství, než dosud tušíš, milý Johne," odpověděl. „Aven není tak mladá, jak vypadá - a v té době jsem ani já nevypadal na svůj věk. Ale stačí, když řeknu, že ona byla hlavním důvodem, proč jsem souhlasil, že se stanu Správcem."

„Chápu," odpověděl Jack.

„Ano, myslím, že chápete," potvrdil Jamie. „Ale nebyla tím důvodem, proč jsem rezignoval,"

„Ta vdova," napadlo Charlese. „Ta žena tady v Londýně, s dětmi... Aven se o ní zmínila, ale o nic vlídněji než o vás, obávám se."

Jamie zavrtěl hlavou. „Nikdy to nepochopila. V Souostroví mne čekala zodpovědnost, na kterou jsem nebyl připravený. A tady byla příležitost převzít zodpovědnost, o které jsem byl přesvědčen, že ji přijmu ochotně. A tak jsem to udělal,"

„Předpokládám, že od té doby jste byl šťastný," zajímalo Charlese.

„Přál bych si, aby tomu tak bylo," řekl Jamie. „Vše, co jsem chtěl, bylo, abych mohl být těm pěti chlapcům otcem, učitelem i bratrem. Abych je mohl chránit před zlem tohoto světa. Byl jsem přesvědčen, že to nemůžu činit odněkud ze Souostroví kdesi na pokraji existence. Myslel jsem, že to mohu zastat jen přímo zde, když budu s nimi. Ale mýlil jsem se."

Sklopil hlavu a zavřel oči. „Vy jste ztratil svého přítele Paddyho ve válce?" vzhlédl k Jackovi.

„Ano."

„Vy jste taky někoho ztratil?" zeptal se Johna, který přikývnul. „A vy?" obrátil se na Charlese, který rovněž potvrdil smutnou ztrátu.

„Vidíte?" řekl Jamie rozechvělým hlasem. „Také jsem ve válce někoho ztratil. Jednoho z mých chlapců. A dalšího jsem ztratil po válce - utopil se, možná dobrovolně. Tak k čemu to bylo dobré, že jsem se rozhodl opustit svůj úděl Správce, když jsem nedokázal ochránit své milované ani před nimi samotnými?"

Uhodil pěstí do krbové římsy, čímž vylekal psa. „Vy tři jste do toho alespoň skočili po hlavě a svedli jste souboj s jedním z prvotních živlů, se samotným Zimním králem. Možná, že kdybych to udělal, kdybych tam býval zůstal, mohla válka skončit dřív a já jsem stále mohl mít svého George. Takže kdo jsem já, abych soudil dobrá a špatná rozhodnutí?"

„Avšak," zakončil a obrátil se opět k Jackovi, „Jsem si jistý, že byste neměl nést vinu za Nemovu smrt. Události onoho dne proběhly přesně tak, jak měly."

„Jak to můžete říct?" vydechl Jack nevěřícně.

„Protože vím, že Nemo měl velmi blízko k Julesu Verneovi," odpověděl Jamie, „a Jules věděl mnoho věcí, o které se s námi nikdy nepodělil. Ale já vím o jedné, kterou svěřil Nemovi, a já ji svěřím vám.

Nemo věděl přesnou hodinu i způsob své smrti. A protože to věděl, měl možnost to změnit, pokud by si zvolil jinou cestu. Ale on si ji nezvolil. Proto nenesete za jeho smrt zodpovědnost, milý Jacku. Vlastně jste ji ani nikdy nenesl,“

Nalili si několik ostrých drinků a pak seděli v tichu a vstřebávali to, co právě slyšeli. Laura Glue se zavrtěla a Jamie se zvedl, aby ji přikryl dekou.

„Takže,“ pronesl John nakonec, „zpět ke Kompasové růži.“

„Ano,“ přikývl Jack, „skoro jsem na ni zapomněl,“

John pohlédl na Jamieho. „Který symbol bychom měli použít, když nám Nemo už nepomůže?“

Místo odpovědi vytáhl Jamie z jedné police knihu analisto, val řeckou abecedu. Rychle přejel písmena a pak na jedno ukázal.

„Tenhle,“ prohlásil a poklepal na něj prstem. „Tímhle jediným si mohu být skutečně jistý.“

„Omega,“ poznal jej John, „symbol konce.“

„Ano,“ potvrdil Jamie, aniž se ohlédl. „To je Bertův malý žert.“

„Tenhle symbol povolá Berta?“ řekl John překvapeně. „To by bylo výborné. Moc rád bych ho znovu viděl,“

„Já také,“ připojil se Jamie. „Vždycky bylo něco více ochotný pochopit má rozhodnutí než jeho dcera. Ale jako rodič jsem čekal, že tomu tak bude. Pokud nevadí, že se ptám - máte nějaké děti?“

Jack byl z této otázky poněkud nesvůj, ale nereagoval nijak nepřiměřeně - nikoli po tak osobních informacích, které jim Jamie svěřil, zvláště po tom, co řekl o Nemovi. „Zatím ne,“ připustil, „ale budoucnost je dlouhá.“

„Já jedno mám,“ řekl Charles. „Syna Michaela.“

„Já mám tři,“ připustil John. „Nejstaršímu Johnovi je devět, druhý je Michael a nejmladší Christopher,“

Jamie na ně zíral s nuceným úsměvem, pak potlačil vzlyk a odvrátil se. „Můj chlapec, který se utopil, se také jmenoval Michael,“ řekl tiše. „Takže - uděláme, co je potřeba, a dohlédneme na to, aby se už žádný další Michael nedostal mezi Ztracené děti, ano?“

Charles podal růži Johnovi a ten na pergamen rychle nákreslil znak, který mu Jamie ukázal. „A co teď?“

„Teď,“ řekl Jamie a otřel si oči kapesníkem, „budeme čekat,“

„Pojďte mi někdo pomoci, ano?“ zavolal Bert...

KAPITOLA ČVRTÁ

Uzdravený drak

Večer přecházel v noc, čtyři muži se zaměstnávali společenskou konverzací a využívali této příležitosti, aby jeden druhého lépe poznali. Ostatně, vždyť všichni patřili do velmi exkluzivního klubu. John, Jack i Charles pociťovali jako velice osvobozující, že si mohou o Souostroví snů promluvit ještě s někým dalším. Před kýmkoli jiným, jako naposledy před Jackovým bratrem Warniem, museli velmi pečlivě zvažovat slova. Ale s Jamiem si mohli povídat prakticky na jakékoli téma.

Jamie se zajímal především o jejich akademickou kariéru.

Strávil značnou část života jako spisovatel a dramatik, a akademická půda jej fascinovala.

„Vy jste skutečně spolupracoval na slovníku Oxford English Dictionary?“ oslovil Jamie Johna. „To je neobyčejně zajímavé.“

„Podílel jsem se na něm pouze rok,“ přiznal John. „Problém byl v tom, že jsem byl natolik zvyklý číst Geographiku, že jsem měl tak nadprůměrný talent vystihnout ty pravé definice slovních kořenů, až to všem začalo připadat zvláštní.“

„No, to je legrace,“ řehtal se vesele Charles, „ty jsi byl vlastně pro tu práci až příliš kvalifikovaný. Kdyby tě u toho nechali, mohli už být touhle dobou hotoví.“

„Myslím, že Craigie je už dost blízko. Ale být zavrtaný v písárně a hrabat se ve všech těch drobných poznámkách přetékajících z přecpaných přihrádek... obávám se, že to není práce pro mne,“ přiznal se John.

„Jeden z badatelů, kteří pracují na slovníku, byl krátce zvažován na pozici Správce knihy - ještě před Bertovým nástupem,“ informoval je Jamie. „Murray. Ale jeho vadou bylo, že i když byl výtečným výzkumným pracovníkem, nedostávalo se mu představivosti. Prostě neměl tu správnou jiskru. Příjemný člověk, ale prostě se pro tu práci nehodil,“

„Šťastnej mizera,“ zamrmlal si Charles. „No, copak, copak?“ divil se John.

„Kdo by si dal něco k snědku?“ ptal se Charles. „Začínám být docela hladový.“

„Já taky,“ přidal se Jamie. „Jestli mi, Charlesi, pomůžeš, mohli bychom nachystat pár sendvičů, ať zůstaneme při síle.“

Když procházeli halou do kuchyně, Laura Glue se protáhla a zívla. „Hej,“ zvolala, „kde je moje květina?“

„Támhle na stole,“ ukázal Jack.

„Vy jste ji změnili,“ řekla pochvalně, „ale mně se to líbí. Vypadá teď jako kroužek s nožičkama,“

„No, ano, opravdu,“ souhlasil Jack a povšiml si, že od chvíle, kdy vymazali symbol *pi* a přidali *omega*, růže přestala zářit. „Ale nevím, jestli je takhle hezčí,“

Jamie a Charles se vrátili se stříbrným podnosem obloženým šunkou, sýrem a tlustými krajíci tmavého žitného chleba.

„Omlouvám se, že nemám doma žádný jemnější chléb,“ řekl Jamie. „Můžete člověka přesadit ze Skotska, ale nepřesvědčíte ho, aby se vzdal žita.“

„Ujišťuji vás, že nám to vůbec nevadí,“ prohlásil John a začal potírat krajíc chleba kremžskou hořčicí. „Vlastně musím přiznat, že dávám přednost…“

Zarazil se uprostřed věty, když si povšimnu], že ho nikdo z přátel neposlouchá. Místo toho hleděli na Lauru Glue, která stále držela Kompasovou růži.

Bylo to jen náznakem a nezřetelně - ale pergamenová květina začínala zářit.

„Inu dobrá,“ prohlásil Jamie suše a pohladil hlavu svého psa. „Vypadá to, že budeme mít k jídlu další společnost.“

„Musíme dolů k řece?“ zeptal se Charles. Nevím, odkud Bert přijíždí, ale asi kormidluje Bílého draka, ne?“

„Nebo některou Z ostatních lodí,“ souhlasil Jack. „Ale myslím, že bychom na něj měli počkat tady.“

„Venku je příjemná noc,“ řekl John. „Tentokrát žádná bouře, žádná vražda, nikdo nás nepronásleduje. Máme tu pohodlnou pracovnu, kde můžeme odpočívat, oheň příjemně praská v krbu a společnost nám dělá James Barrie, se kterým si můžeme povídat i o Geographice a Souostroví snů. A ty si vážně myslíš, že bych byť jen na okamžik zauvažoval o tom, že tohle všechno opustíme a

vydáme se uprostřed noci bloumat kolem Temže jen tak pro případ, že by pro Berta mohlo být snazší nás najít? To se pleteš.“

S těmito slovy se rozvalil do jednoho z křesel a začal spokojeně žmoulat obrovský šunkový sendvič.

„Vidíte to?“ obrátil se Charles na Jamieho. „A proto je zrovna on vrchní Správce.“

Když Laura Glue spořádala svůj sendvič, prohlásila, že ona je Správce Kompasové růže, a uhnízdila se zpět k obrovskému spícímu bernardýnovi Aramisovi.

„Jeho předchůdci se jmenovali Porthos a Athos,“ poznamenal Jamie. „Pokud to dotáhnu až na Dartagnana, budu velmi spokojený.“

„Je tu něco, na co bych se vás chtěl zeptat,“ řekl Jack a olizoval si hořčici z prstů. „Když jsme našli Lauru Glue, řekla nám, že byla vyslána speciálně za vámi - nejen proto, že jste Správce, ale také proto, že jste největším nepřítelem jejího děda. A později v parku jste říkal něco o dobrodružství a svém nejlepším příteli...“

„... který se později stal mým nepřítelem, jak říkala Laura Glue. A vy jste si domyslel, že jde o tu samou osobu. Jste bystrý, Jacku.

Je zvláštní, že důvod, proč se z nás stali nepřátelé, také z velké části souvisí s Aven. Ačkoli musím velmi zdůraznit jeden zásadní rozdíl mezi mnou a dívčiným dědečkem. Pouhá skutečnost, že on sám se již nepovažuje za mého přítele, neznamená nutně, že i já jsem přestal být jeho přítelem.“

Než mohl Jamie pokračovat v této složité myšlence, všiml si, že se na okenici, která hlasitě narážela do oken knihovny, přilepily noviny. „Hmmm,“ zamyslel se, „změnil se vítr. To jsem zvědavý, co to znamená.“

„Proč?“ divil se John.

„Je březen,“ vysvětloval Charles, „a vítr v tuhle roční dobu nikdy nefouká od západu.“

Všichni čtyři muži hleděli beze slova jeden na druhého a všem vytanulo na mysli totéž.

„Podívejte,“ ozval se za nimi udivený hlásek. To promluvila Laura Glue, která svými slovy probudila psa, takže se jí dostalo nedobrovolného umytí Aramisovým velkým jazykem. „Podívejte se na moji květinu.“

Kompasová růže na stole začala žhnout jako plamen a symboly na ní vepsané plály tajuplnou září.

Náhle za okny přešel stín, který na okamžik zakryl světlo bledého měsíce.

Jamie překvapeně vyskočil a John jej následoval.

„Nebyl to drak?“ chtěl vědět Charles.

„Na draka to bylo příliš pomalé,“ prohlásil Jamie. „Možná to byl...“

Přerušilo jej hlasité klepání ozývající se z jednoho z hořejších pater.

„Myslím, že máš návštěvu, Jamie,“ pronesla Laura Glue ospale. V té chvíli již všichni čtyři uháněli do haly a po schodech nahoru. Jamie je vedl do pokojů ve čtvrtém patře, které byly všechny vkusně zařízeny jako ložnice, kromě posledního.

„Tohle, tuším, nebude dětský pokoj... „ zazubil se Jack.

„Che, co jste to za badatele?“ prohodil Jamie přes rameno. „Vždyť tohle je jen skladiště. Mám tu jen starou... eh ... šatní skříň plnou kožešin po mojí máti.“

Doširoka rozrazil dveře a všichni společně vešli. Pokoj byl opravdu prázdný, kromě výše zmíněné skříně u levé stěny a starého kočárku vpravo. Přesně naproti dveřím bylo dvojité arkýřové okno, hluboké a bez závěsů - takže mohli jasně vidět siluetu postavy, která visela na provazovém žebříku a klepala na parapet.

Podivný návštěvník byl malý, celkem statný a jeho nejvýznačnějším rysem byl odrbaný vysoký špičatý klobouk, který mu nejistě trůnil na hlavě.

Opět zaklepal a pak na ně zavolal přes sklo. „Pustí mě, prosím, někdo dovnitř? Letím sem až se Souostroví a už mám ale opravdu unavené paže.“

Charles zdvihnul obočí a usmál se, zatímco ostatní pospíšili k oknu. „Tak už není pochyb. Tohle je opravdu náš starý Bert!“

„Pomůže mi někdo dovnitř, že?“ zvolal Bert a chytil se jednou rukou parapetu, zatímco druhou pevně svíral žebřík. „Jinak skončím jako slušivá skvrna dole na té dlažbě.“

„Berte, já jsem tak rád, že tě vidím!“ zvolal John a natáhl se, aby mu pomohl. „Ale čím to proboha přiletěl? Ty máš nějaké letadlo, nebo co?“

„Něco lepšího!“ prohlásil Bert a oči mu svítily. „Naši starou známou, celou vyparáděnou na návštěvu.“

Přátelé se vyklonili z okna a uviděli překvapivou, ale známou siluetu. Byla to vzducholoď - napůl balon a napůl loď. Plášť balonu byl naplněn vzduchem a pod ním se houpalo umně propracované vzduchoplavidlo vybavené vrtulemi. A právě toto plavidlo s vyřezávanou galionou na přídi je nejvíce překvapilo.

Byl to totiž Indigový drak.

Jack zavýskl a Charles začal plácat Berta po ramenou tak nadšeně, až málem ztratil klobouk.

Jakmile jej dostali bezpečně dovnitř a připoutali žebřík pevně k těžké skříni, začali všichni Berta radostně objímat, dokonce i Jamie mu vřele potřásl rukou.

„Starý brachu, to je paráda, to je skvělé," volal Charles šťastně. „Když jsi říkal, že doufáš, že se ti podaří loď opravit, nečekal jsem ani zdaleka něco tak působivého, jako tohle! Skvělá práce, Berte!"

„Abych pravdu řekl, je to víc zásluha řemeslníků z Paralonu," řekl Bert. „Ordo Maas dokázal zrestaurovat draka, ale samotná loď byla nadobro zničená. Jules měl plány na vzducholoď, kterou Nemo vždycky chtěl… ehm ..." Zarazil se a pohlédl váhavě na Jamieho.

„To je v pořádku, starý příteli," ujistil ho Jamie, „řekli mi všechno. Vlastně jsme zatím měli příležitost se spolu důkladně seznámit."

„Ale jak ses sem dostal tak rychle?" ptal se John. „Vždyť neuplynulo ani pár hodin od chvíle, kdy jsme tě povolali."

„Rychle?" zvolal Bert. „Mně je naopak líto, že to trvalo tak dlouho. Byl jsem již u Hranice na cestě do Oxfordu za Johnem, abych se s ním poradil o krizi v Souostroví, když sextant na palubě Indigového draka začal náhle ukazovat k Londýnu. Z toho jsem poznal, že někdo použil Kompasovou růži. Ale sotva bych očekával, že vás najdu u Jamieho v domě."

„To je příběh sám pro sebe," řekl John. „Pojďme dolů.]e tam někdo, s kým by ses měl setkat."

Když přišli dolů, Laura Glue si hrála na podlaze s Aramisem. Došlo na vzájemné představování a když si dívka potřásla rukou s Bertem, měla oči jak talíře.

„Ty jsi ten Tulák? Vopravdovitáánskej?" vykřikla. „Nikdo mi neuvěří, že jsem se s tebou opravdu potkala."

„Skutečně?" divil se Bert polichoceně. „A pročpak, holčičko?"

„No, protože - kdykoli se o tobě mluvilo, můj dědeček potřásl hlavou a řekl, že nejsi *zapálenej*. Ale ty vůbec nevypadáš jako svíčka."

John a Jamie se svalili smíchy a dokonce i Jack se pochechtával. Charles se jen trpce usmál a poplácal Berta po zádech. „Podívej se na to z té lepší stránky - alespoň jsi s ní nemusel sedět celý den vzadu v autě."

„Celý den?“ bránil se John. „Vždyť nám cesta do Londýna zabrala jen pár hodin.“

„Tak to možná připadalo tobě,“ odsekl Charles.

„Přiletěla ze Souostroví, aby mě našla,“ vysvětlil Jamie. „Zřejmě ji poslal její dědeček.“

V rychlosti převyprávěli Bertovi, co všechno se během celého dne odehrálo, včetně Lauřina tajemného vzkazu. Bert vše přijal se zachmuřenou tváří. „To jsou skutečně znepokojující zprávy,“ dumal. „Co se týče vzkazu, jsem stejně bezradný jako Jamie. Ačkoli mu zjevně má porozumět Správce knihy. V Souostroví se určitě děje něco důležitého, o čem nevíme.“

„To ty děti,“ ozval se slabý hlásek. „Někdo unáší všechny děti.“

To promluvila Laura Glue.

Bert si k ní přiklekl na podlahu. „Co tím myslíš, moje malá?

To je ten důvod, proč tě sem dědeček poslal?“

Přikývla a po tvářičce jí stekla slza. „Dědeček to věděl. Věděl to. Viděl je přijíždět ve velikých lodích a věděl, co se stane, a tak mi dal křídla strýčka Daidala a taky růži a poslal mě najít Jamieho. Říkal, že on bude vědět, co dělat.“

„Kdo to přijel, Lauro Glue?“ zeptal se John. „Před kým tě to dědeček chtěl chránit?“

„Muži, co mají budíky v břiše,“ odpověděla Laura Glue a začala nahlas vzlykat.

„Pššt, tiše, kočičko,“ konejšil ji Bert něžně. „To bude dobré. Jen mi pověz o těch mužích - jak víš, že měli v břiše budíky?“

„No protože je to slyšet,“ vysvětlovala. „Když si pro nás přišli, bylo ten zvuk jasně slyšet. Tik-tak, tik-tak, pořád a pořád a pořád. A taky vržou, když se hýbají, podobně jako Principy.“

„Myslíš jako ta autíčka?“ chtěl vědět Charles.

„Já nevím, co to znamená,“ dodala Laura Glue, „ale dědeček jim říkal Tikací muži...“

„Tikající muži,“ upřesnil Bert. „Tohle vypadá čím dál hůř. Vždyť ti jsou v Souostroví zakázaní už skoro celé desetiletí.“

„Zmínil ses, že jsi už byl na cestě za mnou kvůli krizi v Souostroví,“ připomněl John. „To nebude jenom souhra náhod, že?“

„Ne, obávám se, že to opravdu není,“ potvrdil Bert zasmušíle. „Souostroví snů postihla veliká katastrofa.“

„Něco se stalo Aven, že?“ vyhrkl Jack, který si vzpomněl na své nedávné děsivé sny. „Byla Aven ... tedy královna ... byla zraněná?“

„Počkej, jsi tři kroky přede mnou, Jacku,“ zarazil ho Bert. „Je celkem v pořádku, ale je v samém centru krize. Vlastně krizí. Tedy, přesněji řečeno, v jedné z krizí.“

„Berte, kolik je vlastně těch krizí, se kterými si musíme poradit?“ zeptal se Charles.

„Vypadá to, že jedna vydá za všechny a všechny za jednu,“ řekl tajuplně Bert. „A to, co ta dívenka právě řekla, jen potvrzuje mé nejhorší obavy - že ta krize vše započala, a přitom proběhla tak pomalu, že si nikdo nevšimnul, co se děje, dokud nebylo po všem… A přitom ještě možná není po všem.“

„Jaká krize, Berte?“ zeptal se John.

„Někdo ukradl všechny dračí lodě,“ oznámil Bert. „Všechny jsou pryč a nikdo neví kde.“

„Pryč?“ vykřikl John. „Jak je někdo mohl jednoduše odvézt?

Vždyť přece mají svou vlastní vůli - jsem přesvědčený; že dračí loď nepojede nikam, kam nechce. Nebo to alespoň nepůjde snadno.“

„To je také součást té záhady,“ povzdechl si Bert. „Nikde nejsou známky zápasu nebo škod, dokonce ani vyvazovací lana nejsou přeťatá. Lodě prostě zmizely. Myslíme si, že jako první zmizel *Zelený drak*, potom *Nachový* ... Ale nemůžeme si být úplně jistí, Netrvalo dlouho, než se potvrdilo, že zmizely i ostatní - Oranžový, Žlutý i Modrý drak - všechny byly pryč. Dokonce i Bílý drak chybí,“

„Co Černý drak?“ vyzvídal Charles. „Co je s ním?“

„Ordo Maas tu příšeru už dávno rozebral,“ otřásl se Bert, „a podle mne dobře udělal.“

„A proč byl ušetřen Indigový drak?“ chtěl vědět Jack.

„Tato loď byla kompletně přestavěna na vzducholoď,“ vysvětloval Bert, „takže si myslím, že ji buďto přehlédli, nebo už prostě nevyhovovala jejich účelům.“

„Ještě jsi neřekl, jak se to týká Aven,“ upozornil Jack.

„To se stalo, když jsme zjistili, že mizí děti,“ řekl Bert. „Princ - Avenin syn - byl na palubě Žlutého draka, když zmizel. Vlastně všude, kde zmizely dračí lodě, zmizelo i mnoho dětí.“

„Aven má syna?“ řekl Jack a vrhnul pohled na Jarnieho. „To... to jsem nevěděl.“

„Kluk jako buk, je mu už skoro devět,“ řekl Bert. „Už jsem se chystal na cestu, abych se s vámi poradil o mizejících dračích lodích, když za mnou přišli Aven s Artušem a řekli mi o princi.“

Otočil se a objal Johna kolem ramen. „Vím, že je to velmi náhlé, Johne, ale potřebujeme pomoc Správce knihy. Myslím, že nedokážeme nalézt potřebné odpovědi odsud. Musíme se vrátit do Souostroví,“

„Já ... já ... samozřejmě pomohu,“ řekl John. „Samozřejmě, že ano. Je to přeci moje poslání,“

„Já jedu taky,“ vložil se do hovoru Jack. „Charlesi? Jdeš do toho s námi?“

„Moje žena to sice nikdy nepochopí,“ odpověděl Charles, „ale zdráhám se nechat vás dva courat po Souostroví úplně bez dozoru.“

„No dovolte!“ urazil se Bert.

„Jen se neurážej, Berte,“ uklidňoval ho Charles.

„Mohu poslat vzkazy vašim rodinám,“ nabídl Jamie. „Řeknu jim, že jste byli odvoláni kvůli naléhavým záležitostem univerzity.“

„Tím jen způsobíš, že až se vrátíme, ocitneme se z bláta v louži,“ poznamenal John. „Raději jim řekni, že musíme pomoci příteli v nouzi. Stejně to bude blíže pravdě.“

„Skvělé,“ souhlasil Bert. „Takže máme plán. Teď jej musíme zrealizovat,“

John a Charles v rychlosti naškrábali vzkazy svým ženám a dětem, aby je mohl Jamie předat, a Jack napsal krátkou zprávu pro Warnieho a další pro Paddyho mámu, paní Mooreovou. Rovněž bylo rozhodnuto, že vzhledem k neobvyklým okolnostem v Souostroví bude Lauře Glue mnohem lépe v Londýně u Jamieho. Jakmile toto rozhodnutí padlo, rozhodla se, že si ve skladišti nahoře, uvnitř velké šatní skříně, postaví hnízdo.

To, že mohla za sebou zavřít silné dubové dveře, jí dodávalo pocit bezpečí, vysvětlila jim. Pocit, že se tu k ní nikdo nemůže dostat, aby jí ublížil.

„Ano, tady budeš určitě v bezpečí,“ řekl Jack něžně a uložil ji mezi kožešiny a deky, které přinesl Jamie. Také jí dal malou baterku, kdyby se náhodou potmě v noci bála.

„A teď,“ řekl dívce, „chci, abys mě důkladně poslouchala. Tohle není jen tak obyčejná skříň. Tohle je kouzelná skříň.“

Laura Glue mu visela na rtech vykulenýma očima: „Vopravdoviáááansky?“

„Vopravdovitáááansky,“ přikývnul Jack.

Pohlédla na Jamieho, který rovněž přikývnul. „Víc, než kdokoli tuší, děvče moje.“

„A když potřebuješ, aby byla kouzelná," dodal Jack, „může se z ní stát úplně jiný svět. Může tě přenést úplně kamkoliv, kam si přeješ, a na jak dlouho chceš a pak tě v okamžiku přivést zase zpět, jako kdyby mezitím neuplynul vůbec žádný čas."

„Áááách," podivilo se děvče a dlouze zívlo. „A jak uděláš, aby to začalo fungovat, Jacku?"

„To je jednoduché," odpověděl jí Jack. „Prostě jen zavři oči a představ si, kam by ses chtěla dostat, a najednou jsi tam."

„To já udělám stejně," prohlásila Laura Glue, natáhla se a zavřela oči.

„Ano," odpověděl Jack a zavřel za dřímající dívenkou dveře skříně až na malou škvírku. „Ale vždycky se zas vrátíš domů a tady vždycky bude někdo, kdo tě bude opatrovat."

„Je všechno připraveno, Johne?" zeptal se Jack.

„Připraveno. Jsou všichni naloděni?"

„Právě jsme skončili," zavolal Charles od okna. „Jamie nám dal nějaké zásoby ze své spíže a Bert spěchá zpátky, aby se věci mohly začít řešit. Mám pocit, že se mu hodně ulevilo, že jedeme s ním."

„Copak se o tom snad dalo pochybovat?" odvětil John. „Teď, když je příležitost, tak se navzdory všem nepříznivým okolnostem nemůžu dočkat, až se zas podívám zpátky."

„Já také ne," přidal se Jack.

V okně se objevil Bertův obličej vzhůru nohama. „Vše je naloděno, přátelé. Je čas vyrazit."

Rozloučili se s Jamiem a ještě se tiše podívali na hluboce spícího anděla. Z celé společnosti si pouze Jack všiml, že než Laura Glue usnula, pečlivě si ucpala uši voskem, který měla uložený ve své tunice.

Jamie jim zespodu přidržel provazový žebřík a přátelé po něm vystoupali na palubu znovuzrozeného Indigového draka.

„Zní to, jako když přede," zvolal Charles.

„To je zvuk motoru, který pohání vrtule," řekl John, který se s respektem rozhlížel kolem. „Ale je pravda, že postrádám staré stěžně a plachty,"

„Magie pomáhá překonat mnohé, přesto nemůžete úplně pominout technické zákonitosti," poznamenal Bert.

„Máme žebřík nahoře? Dobře, dobře - tak tedy odrazit!" vydal pokyn.

„Nezapomeňte," volal zezdola z okna Jamie, „abyste správně trefili, hledejte druhou hvězdu napravo..."

„Nedělej si legraci,“ odpověděl Bert. „Sbohem, Jamesi.“

„Sbohem, Berte,“ zavolal Jamie zpět a mával. „Řekni svojí dceři, že doufám, že o mně v budoucnu nebude smýšlet příliš špatně.“

Poslední zamávání, Bert otočil kormidlem a Indigový drak zakroužil a začal stoupat noční oblohou.

Světla Londýna se pod nimi třpytila jako lesklé oblázky v tmavé kalužině. Obrysy města obkreslovalo chladné světlo úplňku netečně přihlížejícího shora. A daleko na obzoru se začaly sbírat mraky. Za okamžik překročí hranici do jiného světa.

Svým způsobem jim připadalo daleko méně dobrodružné překonat ji vzduchem, než po mořských vlnách.

„Co ten poslední Jamieho vtip? To citoval jednu ze svých knih, že?“ obrátil se John na Berta.

„Knihu?“ podivil se Bert. „To bylo v knize? To ne,“ zavrtěl hlavou. „To je stará hra, kterou hrávali s dědečkem Laury Glue, když byli mladí a ještě se dokázali vzájemně snášet.“

„Když v Souostroví budete navigovat podle druhé hvězdy vpravo - tedy podle Polárky - znamená to, že se budete plavit v kruhu. Nedostanete se vůbec nikam, jen tam, kde už jste byli.“

„Kdo vlastně je ten dědeček Laury Glue?“ zeptal se Charles.

Bert se na ně překvapeně zahleděl. Kolem lodi se zvolna začínaly kupit mraky. „Copak vám to Jamie neřekl? Asi si myslel, že jako Správci knihy to už víte.“

„Myslím, že tuším,“ prohlásil John, „ale zdá se mi těžké tomu uvěřit“.

„Právě vstupujeme do řidšího ovzduší Souostroví,“ sdělil Bert ostatním a ukázal na vody pod nimi a pak zpět na mizející světla Londýna. „Tady se vyžaduje, abyste uvěřili šestnácti nemožným věcem ještě dříve, než dojdete k snídani.“

„O kom tady mluvíme, Johne?“ chtěl vědět Jack.

Charles si to domyslel první. „Jeho socha stojí v Kensingtonských zahradách,“ pronesl tiše. „Mám pravdu, Johne?“

John přikývnul a naklonil se přes zábradlí, aby mohl nastavit tvář větru. „Dědeček Laury Glue,“ objasnil, „a nejlepší přítel sira Jamese Barrieho, který se stal jeho největším nepřítelem, byl chlapec, který nikdy nedospěl,“

„Do Souostroví snů nás volá Petr Pan.“

ČÁST DRUHÁ

Odvolaná historie

Strašák ve zbroji něco žvýkal a jeho ošuntělý vous se přitom vlnil.

KAPITOLA PÁTÁ

Potulný rytíř

Průjezd do souostroví byl i tentokrát stejně hladký a bezproblémový, jak si jej pamatovali z minulé cesty. V jedné chvíli se vznášeli nad vodami našeho světa, a v další již ne. A při přechodu přes Hranici anglická noc ustoupila jiskrnému ránu.

V posádce bylo mnoho známých faunů, kteří sloužili na lodi, když ještě plula na vodě. Tentokrát přátelé již tolik neváhali s nimi komunikovat.

„Máte skvělou loď," oslovil Charles procházejícího lodníka. „Perfektní paluba."

„Hrrrrmfff," odvětil faun a spěchal dál.

„Rád jsem si s tebou popovídal," poznamenal Charles.

„Vrátil jsem Bílého draka Ordo Maasovi a dali jsme se do renovace vraku téhle staré krásky," řekl Bert a poplácal trup. „Trvalo nám dlouho, než jsme se rozhodli, jak postupovat, ale naštěstí jsme měli velkou podporu a finance z Paralonu. Artuš a Aven vládnou velmi dobře, i když... ehrn., nekonvenčně. A všichni je milují."

„To rád slyším," řekl John a povšiml si, jak rychle se Jack vzdálil při zmínce o Aven. „Ale bude pro mě těžké Nejvyššího krále oslovovat, Artuši"

„Ale ne, trvá na tom, aby mu jeho osobní přátelé stále říkali, Bug," ujistil je Bert. „Říká, že mu to pomáhá udržet si prostý pohled na věci. I když mezi námi, myslím, že se mu prostě stýská po našich dobrodružstvích, která jsme zažívali, než na něj padly všechny ty starosti s vládnutím."

„Co si o tom všem myslí Samaranth?" zeptal se John. „Předpokládám, že jste se s ním radili."

„Je předním královským rádcem," potvrdil Bert, „dokonce přednějším než já. Od války se Zimním králem se draci nikdy nevzdálili ze Souostroví daleko. Občas při některých událostech zasahovali, ale od té doby nebylo nikdy zapotřebí je formálně povolat z Kruhu na ostrově Terminus."

Společníci na sebe pohlédli se zachmuřeným výrazem. Formálně povolat draky dokáže pouze Nejvyšší král s pomocí Prstence moci - velkého kruhu kamenů, který objevili během konfliktu se Zimním králem. A byl to krok, ke kterému by Artuš přistoupil pouze za těch nejvážnějších okolností.

„Až do této chvíle," hádal John.

Bert přikývl. „Na návrh samotného Samarantha. Každý z draků důkladně prohledal ostrovy, ale nenašli nejmenší stopy po zmizelých lodích či dětech. Nakolik můžeme soudit, nejsou nikde v Souostroví,"

„Mohli by tedy být v našem světě?"

„To není pravděpodobné. Zde by byly ještě nápadnější než u nás. Podívejte se na komplikace, které jste měli jen s jedinou malou holčičkou."

„Jamie nám vyprávěl, že si pamatuje starou legendu ze Souostroví, která hovoří o Křížovém tažení," připomněl John. „Znáš ten příběh?"

„Musím přiznat, že to mi zní povědomě," odpověděl Bert.

„Ale nemohu si přesně vzpomenout. Doufám, že se budeme moci zeptat Morgan, co ten pojem znamená, a dostat se tomu na kloub."

„To jsi mohl udělat i bez naší pomoci," podotknul John. „A při tom všem, co se v Souostroví odehrává, musím přiznat, že mi prostě není jasné, jak bychom mohli pomoci. Přišli jsme, protože jsi nás o to požádal. Ale k čemu mohou být dobří Správci knihy při hledání zmizelých lodí a unesených dětí?"

„Možná víc, než si myslíš, Johne. Jste zde, protože tu máte být - a ostatně vy jste Správci. Velmi dobře víte, že máte mnohem větší zodpovědnost, než jen pečovat o atlas. A i kdybyste nebyli Správci, jste stále přátelé krále a královny a právě v časech nebezpečí člověk volá své přátele, kdekoli a kdokoli jsou."

„A dokonce, i když jsou to vlastně nepřátelé, jak tvrdí Laura Glue."

„Ano," potvrdil Bert. „Dokonce, i když jsou to nepřátelé,"

„Úplně vidím, jak se ti kouří z hlavy," oslovil Charles Jacka a přisedl si k němu na palubu. „Nad čím tak usilovně přemýšlíš?"

„Nad něčím, o čem jsem uvažoval posledních devět let," odpověděl Jack. „Když jsme se snažili zabránit Zimnímu králi, aby se zmocnil Geographiky..."

„Ano?" řekl John a sedl si proti Charlesovi. „První plán byl ji prostě zničit, že?"

„Ano, správně."

„Ale to jsme nedokázali, protože atlas může zničit pouze Kartograf."

„Zase správně," potvrdil John. „Kam míříš,Jacku?"

„Sleduj mě," naléhal Jack. „Součástí práce Správce knihy je doplňovat anotace k mapám, přidávat nové mapy a také vylepšovat překlady náležející ke stávajícím mapám, že?"

„Ano," řekl John. „Ačkoli jsem ještě neměl příležitost nějaké mapy přidat, jen jsem upravoval a opravoval ty stávající. A co má být?"

„Obávám se, že mi to také není jasné," přidal se Charles.

„On se ptá," objasnil Bert, aniž se otočil od kormidla, „proč jste prostě nepoškodili atlas, nebo tam nedopsali falešné poznámky, nebo prostě nepolili mapy inkoustem, aby už k ničemu nebyly, když už nešlo zničit knihu samotnou."

„Ano, přesně o to mi jde," potvrdil Jack, „přesně tohle mě zajímá,"

Bert otočil hlavu a úkosem na ně pohlédl. „Myslíš, že mě to nenapadlo? Nebo Julese, nebo Stellana, dávno předtím, než jste byli vybráni za Správce knihy vy?"

„Tak proč jste to neudělali?" zeptal se John.

„A ty bys toho byl schopen?" odsekl Bert.

„My jsme to alespoň zkusili," řekl Jack. „Vhodili jsme atlas do koše se žhavým uhlím. Když se ukázalo, že nehoří, přestali jsme přemýšlet o dalších možnostech, jak jej zničit nebo poškodit."

„Má pravdu," potvrdil Charles, „už jsme se pak k tomu nápadu nevrátili."

„To bylo teda chytré," poznamenal John. „Zavrhli jsme principiálně celou myšlenku, takže jsme přehlédli určité specifické možnosti, které by bývaly mohly vyřešit celý problém."

„Které by vyřešily celý problém," opravil ho Jack. „Mohli jsme vyřešit velký problém s vynaložením relativně malého úsilí."

„Jednou jsme vedli obdobnou diskusi s Julesem," řekl Bert.

„Nastínil mi hypotetickou situaci. Co kdyby byl mladý muž, řekněme třeba malíř z Rakouska, zdánlivě normální a absolutně ničím nevynikající, předurčen, aby se jednoho dne stal strašlivým tyranem zodpovědným za smrt milionů lidí? Pokud bychom znali budoucnost a věděli, jak hrozné zlo bychom mohli odvrátit zabitím tohoto jediného, v danou chvíli ještě nevinného umělce, udělali byste to?“

„Neexistuje způsob, jak bychom mohli znát budoucnost člověka,“ prohlásil John. „Nikoli s jistotou. Takže by to byla vražda.“

„Jamie mi řekl, že Nemo znal předpověď o své smrti,“ připomněl Jack. „A že neučinil nic, aby to změnil. Takže to je obrácená vražda? Nebo sebevražda?“

„To rozhodnutí bylo jen a pouze Nemovo,“ usoudil Bert. „Nikdo nerozhodoval o jeho budoucnosti za něj. Ale odpovězte mi na otázku: Zabili byste onoho umělce, aniž se dopustil čehoko¬li špatného, abyste zachránili miliony od hrůzy, která na ně jednoho dne dopadne?“

„Ne,“ pronesli John a Jack společně.

„Já nevím,“ připustil Charles. „Možná kdyby ten problém byl reálný, a ne hypotetický, tak bych se dokázal rozhodnout.“

„No, svým způsobem je to stejné rozhodnutí, jaké jste učinili ohledně Geographiky,“ doplnil Bert. „Malá vražda, kde jsou smrtícími nástroji inkoust a pero, kterou byste zabránili, aby kniha nebyla zneužita k něčemu zlému. Ale nešlo o rozhodnutí, které byste chtěli učinit, takže jste jej neučinili.“

„To zní moc dobře,“ ozval se Jack, „ale stále mě neskutečně štve, že nás ta možnost alespoň nenapadla. Možná, že by bývalo stačilo pozměnit několik klíčových map nebo postup svolávání draků...“

„No řekni,“ obrátil se na Johna, „proč bychom se o to alespoň nepokusili, čistě jako vědecký experiment? Můžeme vybrat nějakou méně důležitou mapku a nakreslit přes ni značku. Zákaz vstupu: nebo jednorožce, nebo tak něco. Co tomu říkáš?"

Bert zaúpěl a bil se do hlavy. „Obrací se v hrobě. Jsem si jistý, že Stellan se určitě obrací v hrobě. Udělal bych líp, kdybych atlas svěřil Harrymu a Arthurovi.“

Přestože se snažil o podrážděný tón, vylovil zároveň brk a lahvičku inkoustu, které podal Charlesovi se špatně skrývaným zazubením.

„Tak jo, Johne," prohlásil Charles. „Tak do toho. Je čas trochu zkreslit historii."

„Ale já prostě nebudu..." začal John, ale pak se mu v tváři objevil podivný výraz a zarazil se.

Podíval se z Charlese na Jacka a zpátky a pak jen pokrčil rameny.

„Kam jste ji uložili, když jste ji přinesli na palubu?" zeptal se Bert přes rameno. „Asi do kajuty, že?"

„Přinesl jsi ji na palubu, že ano, Johne?" ujišťoval se Jack.

„Ach bože," zamumlal Charles, „do háje, do háje, do háje."

„*Imaginaria Geographica*," pronesl John s narůstajícím zděšením, ‚Je... ona je..."

„Neříkej, žes ji ztratil!" zhrozil se Bert.

„Ne, to ne," ujistil ho John. „Vím přesně, kde je."

Jack a Charles na sebe pohlédli s naprostou nevírou, když jim pomalu začal docházet význam Johnových slov.

Atlas Imaginaria Geographica je přesně tam, kde jej nechali, když dorazili do Londýna - vedle křídel Laury Glue, pečlivě skrytý mezi vědeckými pojednáními v kufru Johnova auta.

John strávil zbytek krátké cesty na Avalon přecházením po přední palubě a jadrným klením ve staré anglosaštině. Fauní posádka si vyměňovala významné pohledy, značící cosi jako ‚jednou lempl, navždy lempl, a neustávala v péči o loď. Bert, Jack a Charles se shlukli u kormidla, aby prodiskutovali tento nešťastný vývoj událostí.

„Nemohli bychom se pro ni vrátit?" zeptal se Jack. „Ztratili bychom jen pár hodin..."

„Jenže se obávám, že se bez těch několika hodin nemůžeme obejít," oponoval Bert. „Nezapomeňte, že Indigový drak je v současné době jediná dračí loď, kterou má Stříbrný trůn k dispozici - a zároveň poslední loď, která dokáže překračovat Hranici. Přestože je to velmi nemilé, budeme se muset obejít bez originálu Geographiky a doufat, že nenastanou žádné okolnosti, kdy by byl zapotřebí,"

„Originálu Geographiky?" zvolal Charles. „Nerozumím ti."

Bert se zazubil. „Copak si nepamatujete našeho malého přítele Tumlera? Dostál svému slovu a kopie atlasu Imaginaria Geographica publikoval, takže téměř všichni obyvatelé Souostroví nyní mají vlastní výtisk. Není samozřejmě tak úplný jako originál," pokračoval, „ale poznámky jsou v angličtině a najdete tam všechny hlavní ostrovy. V nouzi by to mělo stačit."

„Starý dobrý Tumler,“ povzdychl si Charles. „Často jsem na něj vzpomínal, zvláště při snídani. Můžu říct, že od doby, co jsem ho poznal, se dívám na koblihy úplně jinýma očima.“

John konečně nechal přecházení a připojil se k ostatním. „Dělo se toho strašně moc,“ řekl omluvně. „Všechny ty zmatky a pozdvižení...“

„Pět šunkových sendvičů,“ prohlásil Jack. „To je vše, co řeknu

ke zmatkům a pozdvižením a k tomu, že nebyl čas přinést Geographiku. Zatracenej vrchní Správce.“

„No, dobře, Jacku,“ rychle se vložil do hovoru Charles. „Není nutné být hrubý.“

„Podívejte, Avalon!“ ukázal Bert. „Už jsme na okraji ostrova. Pojďme se vylodit a pak se rozhodneme, co uděláme dál.“

Jakmile upevnili loď ke svahu nad pláží, sestoupili na pevnou zem a zhluboka se nadechli mořského vzduchu.

„Nádhera,“ řekl Charles. „Cítím se, jako bych byl znovu mladý. Ne tedy, že bych se cítil bůhvíjak starý, ale dobrodružné výpravy jsou spíš pro mladé muže.“

„Mluvíš o mně?“ zašklebil se Jack.

„Jsi univerzitní pedagog,“ řekl mu Charles, „a to znamená, že stárneš exponenciálně každý semestr.“

„No, a co on?“ ukázal Jack palcem na Johna. „On už je dokonce profesor.“

„Počítej psí roky,“ naváděl ho Bert. „Profesoři stárnou po psích letech, takže si to vynásob čtyřmi.“

„A co ty, ty stará kůže?“ zeptal se ho Charles.

„Ále, já jsem z toho vyklouznul lehko,“ odvětil Bert. „Prostě až zestárnu do samého konce, tak jednoduše začnu znova. Takže prakticky vzato, jsem tu nejmladší z vás všech.“

Nejdříve ze všeho se museli ohlásit strážci Avalonu - Zelenému rytíři.

„Docela se těším, až toho starého poctivce znovu uvidím,“ prohlásil Charles žoviálně. „Byl hrozně přátelský - tedy poté, co se přestal pokoušet nás zkrátit o hlavu.“

„Víte, je tu něco, co byste asi měli vědět,“ začal Bert, když vystoupali na vrchol kopce a stanuli před rozvalinami Avalonu.

Zelený rytíř se s rukama v bok opíralo jeden ze zřícených pilířů. Otočil k nim hlavu a přeměřoval si je s rezignovaným výrazem ve tváři. Zdál se mladší než dříve, ale stále vypadal jako změť rezavé

zbroje, dřevěných údů a větévek, které mu trčely z kdejakého kloubu a štěrbiny. Ale zároveň překvapivě stavěl na odiv otrhaný cylindr a svou zbroj ukrýval pod kabátem.

Johnovi se zdálo, jakoby tohle zjevení vzniklo spojením dvou postav z Baumova Čaroděje ze země Oz - Hastroše a Plecháče.

Strašák ve zbroji něco žvýkal a jeho vetchý vous se přitom vlnil. Pak mohutně polkl a promluvil.

„Doufám, že po mně nebudete chtít, abych se držel protokolu. Můžu tady bejt jako strážce téhle té hromady smetí nebo pomoct, když si o to řeknete, nebo udělat všecky ty mizerné věci, které mě tu nutí dělat, ale pokud doufáte v nějaké oficiální přivítání, koukejte na to zapomenout."

Charles zasténal a promnul si oči.

„Cooože?" vyjevil se Jack. „Nebýval tohle Charles Darnay?"

„Býval, ale už není," odvětil Charles a Zelený rytíř poznal jeho hlas.

„Hej," zvolal a narovnal se, „nedovolíte mu, aby mě bil, že ne?" John si povzdychl. Už věděl, kdo to před nimi stojí. „Tak tohle se nám Bert snažil říct," obrátil se na ostatní. „Zeleným rytířem je už někdo jiný."

Byl to Magwich.

„Myslel jsem si, že tě sežrali draci - nebo alespoň roztrhali, Maggote," prohlásil Charles.

„Ted'jsem rytíř," prsknul Magwich, „tak byste se ke mně měli chovat s větším respektem."

„Jestli ty jsi rytíř, tak já jsem Geoffrey Chaucer," opáčil Charles. Udiveně se otočil k Bertovi a hněvivě prskal. .Magwich? A Zelený rytíř? Jak se to mohlo stát, Berte?"

„Chtěl jsem vám to vysvětlit," ostýchavě pronesl Bert. „To je zákon, součást prastarého zákoníku ustanoveného králem Artušem již před staletími. Draci to považovali za vhodný trest pro zrádce jako je Magwich."

„Trest?" zvolal Jack. „Vždyť si tu užívá parádní prázdniny."

„Já vím, já vím," konejšil ho Bert. „Ale to nemá být pocta, to má být pokání. Ovšem Magwich je jediný rytíř za poslední dva tucty generací, kterému tím postavení skutečně vzrostlo."

„Dobře, ale neuvěřím ničemu, co řekne," prohlásil Charles.

„Teda, teď jsi zranil mé city," bránil se Magwich. „Jen proto, že jsem vrahoun, zloděj, srab a zrádce, si nemůžeš myslet, že nedělám svoji práci pořádně."

„Proboha," ulevil si Charles. „No dobře, jak myslíte. Ale držte ho ode mě dál,"

Zelený rytíř jim posunkem naznačil, aby jej následovali.

John kráčel vedle něho, ale Jack, Charles a Bert se courali notný kus za nimi.

„Takže," začal John, „Jaké to je, být celý dřevěný?"

„Není to tak hrozné, jak bys myslel," odpověděl Magwich. „Ačkoli bys nevěřil, do jakých míst se dokážou dostat termiti."

„UHf, promiň, že jsem se ptal," řekl John.

Známá stezka se vinula po okraji ostrova. Traviny a rozeklaná skaliska se ostře rýsovaly proti tmavým mračnům, vířícím za nimi v okolí Hranice, kterou končilo Souostroví. Na konci stezky by měli najít Morgany - čarodějnice, kterým se také říká Tři v jedné, které jsou někdy schopné věštit budoucnost. Ale občas bývají neochotné to byť jen zkusit. Přesto, jak jim vysvětlil Bert, to stojí za zeptání, jelikož Morgany jsou pravděpodobně jediná stvoření, která mohou na probíhající události vrhnout nějaké světlo.

Jack se otřásl. „Nemůžu říct, že bych se zrovna těšil na nové setkání s nimi," přiznal Charlesovi.

„Já vím, co myslíš," souhlasil Charles. „Divný starý ženský... zvláště ta jedna, jak se jen jmenovala?"

„Cul," brouknul Magwich přes rameno. „Chápu vás. Nechodím tam, pokud nemusím, což opravdu není často."

„Nedonutila tě jednou, abys jí masíroval chodidla?" vzpomněl si Jack a potlačil zlomyslný úsměv.

Magwich zasténal: „A proč si myslíš, že se zdržuji na druhé straně ostrova?"

Vyšli na malou mýtinku, ale nikoho neviděli. Velký černý kotel, který obvykle trůnil nad praskajícím ohněm, se povaloval mezi vychladlými uhlíky a v okolní trávě bylo místy rozeseto kuchařské náčiní.

Na vzdálenější straně mýtinky stály tři chatrče ve stavu velmi pokročilého rozpadu, okolo kterých se kupily nejrůznější předměty různých tvarů a velikostí. John i Charles si všimli velkého železného kotlíku s bronzovým zdobením, koženými uchy a řeckým štítem místo víka, ale pomlčeli o tom.

„Hej, vypadá to, že nikdo není doma," oznámil Magwich a otáčel se dokola na patě. „Je čas jít."

„Ne tak rychle, Maggote," čapnul Charles Magwiche za nákrčník jeho zbroje. „Teď jsi Zelený rytíř. Jestli svoji práci

zfušuješ, podám zevrubné hlášení samotnému Samaranthovi, a to si piš, že nic nevynechám.“

„Zatracená práce,“ ulevil si Magwich, „jeden od vás nemůže mít chvíli klid.“

Ukázal dolů po svahu. „Asi je najdete v jeskyni. Tam nyní tráví většinu svého času.“

„Skvělé,“ zklidnil se Charles a rýpnul do zdráhavého rytíře. „ Tak nás veď, Maggote.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Tkaní útku

Jeskyně byla hlubší než naznačoval její vchod, a i když se všichni museli sehnout, aby mohli vstoupit (s výjimkou Berta, který si jen sundal klobouk), uvnitř již mohli stát zpříma, aniž by se uhodili do hlavy.

Čím hlouběji postupovali, tím se jeskyně stávala světlejší, a nikoli temnější, jak by čekali. Až úplně vzadu spatřili tři postavy - ale chvíli jim trvalo, než s překvapením zjistili, že to nejsou ty, které očekávali.

Namísto ošlehaných stařen zahalených do množství látek, korálků a různých amuletů spatřili tři mladé, ztepilé a oslnivě krásné ženy.

Nejbližší z nich měla leskle modré šaty a dlouhé zlaté vlasy, sepnuté na krku do uzlu. Seděla u velikého kolovrátku, avšak nepředla. Za ní se rýsovala hromada nezpracované vlny, Z kolovratu visela horní vlákna již spletená do příze.

Druhá z žen měla vlasy barvy plamene spletené do kadeřavých copů, které jí spadaly na smetanové šaty s umnou výšivkou na hrudi. Její paže spočívaly na obřím tkalcovském stavu s chuchvalcem zamotaných nití připomínajícím obrovskou pavučinu, který však byl stejně nečinný jako kolovrat. Ani ona se nikterak nesnažila rozplést změť několika stovek zašmodrchaných vláken pod ohromným hřebenem.

A třetí žena, úplně vzadu v jeskyni, měla vlasy barvy havraního peří a sytě modré šaty s neobyčejně bohatým zdobením. Ze všech tří se pouze ona jediná zdála být ponořená do práce - pomalu a metodicky rozplétala velikánský goblén, který pokrýval celou zadní stěnu jeskyně.

John si nemohl být úplně jistý, avšak zdálo se mu, jako kdyby se obrazy znázorněné na tkanině pohybovaly - byly ale příliš nezřetelné, než aby dokázal zaostřit zrak na některou jednotlivou část na déle než pouhý okamžik.

... tři mladé ztepilé ženy oslnivé krásy.

Přátelé se za naprostého ticha měřili se třemi ženami navzájem pohledem, dokud ticho nepřerušilo hlasité zakvílení pocházející od Zeleného rytíře.

„Devět let," kňoural Magwich, „celou tu dobu jsem se musel dohadovat s těma třema babiznama venku a vůbec jsem neměl ponětí, že v jeskyni čekají tyhle krásky."

„Ticho, ty troubo," umlčel ho Charles. „Jsem přesvědčený, že tyhle tři jsou ty samé staré ... tedy, že to jsou ty samé ženy."

„Přesně tak," potvrdila zlatovlasá žena a sklonila hlavu.

„Přišli jste pro vřeteno?" otázala se tmavovlasá, aniž se na ně podívala či přerušila práci. „Protože pokud ano, přišli jste pozdě. Už jsme je dali té princezně ... jakže se to jmenovala? Dawn?"

„Aurora," opravila ji rudovláska. „A zapomínáš na správné pořadí událostí. Tito muži si nepřišli pro vřeteno. Přišli nám klást otázky, není to takt?"

John pohlédl úkosem na Berta, který téměř nepostřehnutelně kývnul. „Ano," potvrdil John, „Je to tak."

„Tak jednu otázku každý," stanovila první žena. „Položíte tři otázky a dostanete tři odpovědi. Otázka pro Ceridwen připraví scénu. Otázka pro Celedriel zahájí hru. A otázka pro Cul spustí oponu."

„Ať mě trefí šlak a postihne prašivina," bědoval Magwich.

„Jsou to ty samé ženy. A já jsem se jim celou tu dobu vyhýbal!"

Zalomil rukama a kvílel: "Proč je život tak. neférř"

„Tak to byla vaše první otázka, kterou nyní zodpovím," řekla Ceridwen.

„Tak tady to máš!" zařval Charles na bývalého sluhu. „Ven! Ven!" Popadl Magwiche za ramena a vyhodil jej před jeskyni.

„Já ho zabavím," zavolal na přátele, „a vy zkuste vytěžit co nejvíc ze zbylých dvou otázek."

Ceridwen již začínala odpovídat na první otázku - která, jak si John pomyslel sám pro sebe - nebyla až tak nezajímavá. Jen neměla příliš mnoho společného s jejich aktuální situací.

„Život je nefér," pronesla Ceridwen, „protože perspektiva, ze které se díváte, je příliš úzká. Z chyb se mohou stát příležitosti; nehody mohou poskytnout šanci k pokání. Co se v jedné chvíli může zdát nevyvážené, se během času může ukázat harmonické - jen pokud je plátno, na kterém jsou vaše životy nakresleny, dostatečně veliké."

John a Jack rozpačitě pohlédli jeden na druhého. Tohle byla skutečně odpověď věštkyně.

„Další otázka patří mně," řekla Celedriel „Ptejte se, na co chcete, a já vám odpovím."

John kývl na Jacka. A přestože se za to Jack styděl, pocítil určitou úlevu, že nebude muset hovořit s Cul, bez ohledu na to, jak je její současná podoba příjemná.

Zvažoval své možnosti. Jeho prvotní pohnutkou bylo zeptat se na své sny a na Avenina syna, ale to by bylo příliš omezené využití otázky. Zdravý rozum napovídal, že existují pouze dvě otázky, které by měly být položeny: kde se nacházejí ukradené dračí lodě a kde jsou unesené děti.

Jack si vybral první možnost, přičemž očekával - a tiše doufal - že John bude uvažovat stejně a položí druhou otázku.

„Lodě, které hledáte," zahájila Celedriel svou odpověď, „se nenacházejí v Souostroví, ani ve světě lidí. Byly odvezeny do Zásvětí. Střeží je Chamenos Liber. Najděte je, a naleznete i dračí lodě, které hledáte."

„Krátké a roztomilé," mumlal si John pod vousy. „Doufám, že Bert pochopil, co to znamená."

„Předpokládám, že nyní budu odpovídat já," řekla Cul. „Tak se do toho dej a polož svou otázku, synu Adamův."

John se na okamžik zamyslel a soustředěním si hryzal ret. Co jen zvolit? Nač se zeptat? A pak mu to najednou bylo úplně jasné.

„Co to vlastně děláte?" zeptal se.

Jack zůstal na Johna vyjeveně zírat. Nečekal, že se jeho přítel zeptá takhle. A soudě podle výrazu na Bertově tváři, nečekal to ani on.

Reakce Morgan však byla jiná. Podívaly se jedna na druhou, jakoby si potvrzovaly něco, co tušily, ale co až do této chvíle nevěděly jistě. Cul dokonce zmizel i tvrdý výraz z tváře, když začala odpovídat na tuto otázku - přesto však ani na okamžik nepřestala rozplétat goblén.

„Dobrá otázka, mladý Správče Johne," jemně zapředla. „Pochopils, že vše, co se děje, není pouze řetězcem příčin a následků, ale že za příčinami se skrývají další příčiny a že ve skutečnosti právě ony tvarují obrysy dějinných událostí.

Svět se třepí a rozplétá. Něco změnilo samotný Čas a přihodila se nová událost, která dříve na Goblénu nebyla. A proto musíme rozplést vše, co se od té doby odehrálo, a vytvořit nový vzor. Smíš položit další otázku."

„Musíte rozplést celý goblén?"

Opět se objevila pokývnutí, jakoby se i tato otázka setkala se všeobecným schválením. „Ne," odpověděla Cul. „Musíme jej rozplést pouze do okamžiku změny - to znamená sedm století zpět. Smíš položit další otázku."

„Co tu změnu způsobílo?" ptal se dále John.

„Správci Imaginarie Geographiky," odvětila Cul a otočila se, aby si je mohla pořádně pohlédnout. „To vy jste ji způsobili."

Jack si odfrknul. „No jasně," prohlásil uštěpačně. „Prostě jsme se jen tak prošli časem o sedm století zpátky a čirou náhodou zabili Čingischána nebo šlápli na motýlka nebo provedli něco podobně katastrofálního."

„To není možné," zaprotestoval i Bert, tentokrát bez ironie či výsměchu. „Kdyby se přihodilo něco podobného, musel by o tom být nějaký historický záznam ..."

„Tak proto teď rozplétáš goblén - protože ta událost, která všechno změnila, se nepřihodila před sedmi stoletími, že je to tak?" zeptal se John Morgany.

„Ano," potvrdila Ceridwen, „přihodila se před devíti lety."

„Zodpověděly jsme všechny otázky, jak jsme byli domluveni," řekla Celedriel, „a dokonce více, protože jste ukázali, že jste moudří."

„A za moudrost vašich otázek vám nabídneme ještě jednu odpověď. Naložte s ní podle libosti," zanotovala Cul. „Rozplétání započalo, když se historie pozměnila, ale první vlákno bylo uvolněno ve chvíli, kdy dva bratři učinili rozhodnutí. Oba si mysleli, že jejich volba byla možná špatná - a u jednoho z nich tomu tak skutečně bylo. Když dokážete zjistit, u kterého a v čem byla chybná, budete mít ještě šanci zachránit děti nejen tohoto, ale i vašeho vlastního světa."

Všichni společně vyšli z jeskyně a stínili si oči před pronikavým denním světlem. Přešli mýtinu a usedli, aby probrali vše, co jim Morgany řekly.

Poblíž chatrčí zahnal Charles Magwiche do kouta mácháním nůžkami na živý plot a názornými výhrůžkami, co všechno mu ucvakne, pokud nebude držet pusu a udržovat od nich náležitou vzdálenost.

Jack zamával na Charlese, aby se k nim připojil. Nechal tedy Zeleného rytíře brblat a kopat do kamínků a přiklusal k nim. Jack mu rychle vylíčil, co se v jeskyni událo.

„Johnovi to myslí mnohem lépe, než jsem si myslel," prohlásil Charles. „Obávám se, že já příliš podléhám emocím okamžiku. Nebyl bych dost duchapřítomný, abych se zeptal tak, jako on."

„Ani já ne," připustil Jack, „jak jsi na to vlastně přišel, Johne?"

John jenom pokrčil rameny. „Já vlastně nevím. Prostě jsem měl v té chvíli pocit, že pokud jsou tyto ženy natolik důležité a mocné, jak mi Bert vždycky říkal, tak to, co dělají, má pravděpodobně nějaký hlubší smysl. A jednoduše jsem měl štěstí, že tomu tak skutečně bylo."

„To nebylo štěstí, ale intuice," upřesnil Bert. „Ta patří mezi nejdůležitější dovednosti Správce knihy, a ty jí máš přehršel. Mimochodem, co si myslíš o tom, jak odpověděly Jackovi?"

„Že dračí lodi střeží Chamenos Liber?" zeptal se John. „To si nejsem jistý. To jméno zní povědomě. Liber je z latiny a znamená to kniha. Slovem Chamenos si nejsem úplně jistý - mohlo by to být řecky."

„Takže ukradené lodi najdeme v knize?" otázal se Charles.

„Nejsem si jistý, nakolik nám tohle pomůže; ostatně jako všechny věštby."

„Obávám se, že všechno ostatní, co nám řekly, věci jen zhoršuje," podotknul Bert.

„Pochybuji, že může být ještě hůř," odvětil Charles.

„Ten příběh, který vyprávěly," ozval se Bert, „o tom, že byl narušen samotný Čas ... Nedokážu si představit nic nebezpečnějšího."

„Zatím se to nijak neprojevilo," argumentoval Charles, „takže nevím, proč by nás to mělo tolik znepokojovat,"

„Ze dvou důvodů," odpověděl Bert a tvář mu potemněla. „Zaprvé - máš pravdu, skutečně si nevšimneme, že se historie změnila, protože všechno, co přišlo po změně, se promění taky - včetně našich vlastních vzpomínek. Ale druhý důvod je mnohem horší."

„Proč?" ptal se John.

„Protože," začal vysvětlovat Bert a zvedl hlavu, „pokud k té změně došlo skutečně naší vinou a přišla kvůli něčemu, co se přihodilo před devíti lety, pak je možné, že naše vzpomínky na onu událost se již také pozměnily."

John se udeřil do čela. „Takže to znamená, že neexistuje způsob, jak se dozvědět, co tu změnu způsobilo."

„Přesně tak," potvrdil Bert, „musíme bojovat s následky, přestože se vůbec nemusíme dozvědět příčnu - protože náš Čas se nemusel vůbec nikdy skutečně odehrát."

Přátelům netrvalo ani půl hodiny, aby se dostali zpět k místu, kde byl uvázán Indigový drak, a o událostech v jeskyni již dále nehovořili. Částečně to bylo proto, že si každý z nich znovu a znovu převracel ona odhalení v hlavě, a částečně také proto, že si Zelený rytíř vytrvale nepřestával stěžovat.

„Ale proč," kvílel, „proč mi prostě neřeknete, co říkaly? Vždyť to přece byla moje otázka."

„Ach můj Bože," ulevil si Charles a obrátil oči v sloup. Otočil se a vzal ošuntělého rytíře kolem ramen. „Chceš vědět, proč je život tak nefér? Tak já ti to řeknu. Je to proto, že jsi krutý, pokřivený, bezcitný darebák, který má místo srdce jen kus šutru a který v životě nic nevykonal z jiných, než těch nejsobečtějších důvodů, bez ohledu na to, jaké utrpení to způsobí všem okolo. A navíc se nikdy nedovedeš poučit ze svých chyb. Prostě děláš pořád dál stejné hlouposti stále a stále dokola a pravděpodobně skončíš tak, že budeš trávit zbytek věčnosti úplně sám na tomhle ostrově, až se rozpadneš na prach. Zahyneš sám, neoplakáván a nemilován,"

Magwich zíral na Charlese, který po svém projevu ztěžka dýchal, až nakonec zamrkal. A náhle úplně bez varování propukl v pláč a s mohutnými vzlyky se zhroutil Charlesovi do náručí.

„No, skvěle, Charlesi," komentoval to Jack. „Teď jsi toho chudáka úplně zničil,"

„Ghrrrrrrrfffff," zavrčel Charles a táhl kňučícího a soplícího rytíře ke skále, kde ho usadil.

„Na," podal Magwichovi kapesník. „Otři si ... ehm ... mízu z obličeje. Hodnej kluk."

„Ale, ale ... Ale když ty máš naprostou pravdu!" kvílel Magwich. „Já jsem hroznej a zasloužil jsem si všechno, co se mi přihodilo. A jestli je na světě nějaká spravedlnost, tak proč mě prostě teď rovnou nenaštípáš na dříví k ohni? I tak by ti zřejmě uhlíky z toho ohne propálily díru do kabátu."

Zalomil rukama a začal tak žalostně naříkat, že si dokonce i Bert musel zacpat uši.

„Chrastí na podpal! To je jediné, k čemu jsem dobrý! V životě jsem neudělal pro nikoho nic dobrého!"

„Ale no tak, to přece není pravda," řekl Charles. „Jsem si, ehm, jistý, že nejsi úplně prost schopností k nápravě."

„Fakt?“ zafrkal Magwich. „A to jako jakých?“

„No, na nás nekoukej,“ řekl John Charlesovi, „tys to nakousl,“

„Mno, tedy,“ zakoktal se Charles a mnul si čelo, „dej mi chvilku. Určitě na něco přijdu.“

„Ty o tom musíš přemýšlet?“ vzlykal Magwich, „Jsem nenapravitelný, že je to tak?“

„Nikdo není úplně nenapravitelný,“ řekl Charles. „Ale musím přiznat...“ Náhle měl ve tváři nepřítomný výraz, protože ho něco napadlo.

„Víš, Magwichi,“ začal, „možná jsme se na věci dívali ze špatné strany.“

„Jak to?“ popotáhl rytíř.

„V každém příběhu musí být jeden nebo dva darebáci,“ oznámil Charles věcně. „A i když jsi celkem mrňavej darebák, musím říct, že jsi daleko otravnější, než kdy byl Zimní král. Vlastně - tvým největším nadáním je být mrzký a opovrženíhodný.“

„To si opravdu myslíš?“ nechápavě se zeptal Magwich. „Nerozumím ti.“

„Podívej,“ vysvětloval Charles, „ty víš, že tebou opovrhuju, že jo?“

„To jsi dal najevo velmi jasně,“ odpověděl Magwich.

„Dobře,“ pokračoval Charles, „a kdykoli jsme se potkali, tak jsi předváděl ty vlastnosti, které já rozhodně nechci mít. A já jsem se pak snažil být lepším, protože jsem nechtěl skončit jako ty. Takže svým způsobem...“

„Můj špatný příklad z tebe dělá lepšího člověka?“ dokončil Magwich.

„Něco takového,“ potvrdil Charles. „Kdyby nebylo takových lidí, jako jsi ty, myslím, že bych se zdaleka tolik nesnažil. A upřímně řečeno, ty jsi ten nejhorší příklad, na který jsem kdy narazil,“

„Ale ne, to jen tak říkáš,“ bránil se Magwich.

„Ne, to myslím naprosto vážně,“ ubezpečil ho Charles. „Myslím, že se mi udělá špatně,“ prohlásil Jack. „Charlesi, je čas jít.“

Charles vstal a poplácal Zeleného rytíře po zádech. „Takže všechno v pořádku?“ zeptal se. „Dobře, tak hlavně zůstaň pořád stejný, Magwichi.“

„Ne ne, nezměním se,“ pronesl rytíř a zadíval se zpět přes ostrov. „Myslíte, že ty tři dámy v jeskyni by uvítaly společnost?“

Charles se zamračil. „Hm, to nemůžu říct, Magwichi. Ovšem neuškodí, když se jich zeptáš," prohlásil a vylezl po žebříku.

„Sbohem, Správcové knihy," zavolal Magwich přes rameno a odřinčel do kopce.

„Co myslíš, že se s ním stane?" zeptal se John.

„Pravděpodobně ho změní v ropuchu," ušklíbl se Charles. „Ale řekl bych, že si toho ani nevšimne."

„Musíme okamžitě na Paralon," rozhodnul Bert, zatímco se Indigový drak vzdaloval od Avalonu do temných mraků tvořících Hranici. „Artuš se tohle všechno musí dozvědět. Morgany se málokdy dělí o informace tak snadno. Situace pro ně musí být velice zoufalá, když toho tolik prozradily."

Jack přešel na zadní palubu, pryč od ostatních, a přemýšlel o princi.

O synovi Nejvyššího krále. O Aveninu synovi.

O synovi, který by za jiných okolností mohl být jeho vlastním. Ať se John, Bert nebo Charles rozhodnou jakkoli, Jack již měl jasno. Ostatní ať si pronásledují ukradené dračí lodě a hledají děti - ale Jack nenechá uplynout jediný den, aniž by učinil vše, co je v jeho silách, aby nalezl pohřešovaného syna své jediné velké lásky...

Anebo přitom zahynul.

KAPITOLA SEDMÁ

Velké Cožto

Cesta na Paralon proběhla hladce a bez příhod - podle Bertova názoru až podezřele. Nepřestával pobíhat z levoboku na pravobok, vykláněl se přes zábradlí a ustaraně pomlaskával.

„Je to jako klid před bouří," svěřil se Johnovi.

„Počasí je nádherné," řekl John a rozhlížel se po bezmračné obloze.

„Počasí mi nedělá starost," odvětil Bert, „spíš mě trápí, že jsme skoro u Paralonu a ještě jsme neviděli na vodě jedinou loď."

„To je pravda," přidal se Charles. Všude by tu měly být obchodní lodě plné jablek, mířící tam i zpět - nebo alespoň několik rybářských plavidel."

„Přesto nevidíme ani lodičku," povzdychl si Bert. „Obávám se, že to věští něco velmi zlého."

Bertovy nejhorší obavy se potvrdily, když se přiblížili k samotnému ostrovnímu království. Přístav před nimi byl zahalen kouřem a opar v dáli naznačoval, že někdo založil požáry i jinde na Paralonu.

„Víte," svěřil se jim Charles, „skutečně rád bych jednou navštívil toto místo, aniž by tu někdo založil požár. Alespoň jednou jedinkrát."

Konečně vše viděli zřetelně. V přístavu ani v docích nebyly žádné lodě. Bývalo jich tu několik, ale právě ony byly zdrojem kouře. Někdo je podpálil. Daleko za nimi byly vidět skupiny řemeslníků a námořníků, kteří se marně snažili uhasit plameny na plavidlech, která však již byla ztracená.

„Co se to tu, sakra, stalo?" zvolal Bert. „Nebyl jsem pryč ani den. Co všechno se může přihodit za jeden den?"

„Mnoho," prohlásil Jack zachmuřeně, „pokud se dotyčný den odehrál před sedmi stoletími."

Bert pilotoval vzducholoď kolem kouře a zamířil do vlastního města, které bylo postavené okolo vysokého útesu, na kterém se tyčil velký hrad střežící Stříbrný trůn Paralonu.

V odpověď na toto volání se obrovský černý havran snesl z temných výklenků ...

Našel veliké vydlážděné náměstí, které bylo téměř vylidněné, a nechal Indigového draka zvolna přistát. Trup lodi ztěžka dosedl na dláždění a vrtule se pomalu zastavily.

„Palác je na konci této hlavní třídy," řekl Bert. „Ale chtěl bych se ještě cestou zastavit pro jeden výtisk Geographiky a taky přitom pozdravit starého přítele, když už jsme u toho."

Naproti přes náměstí mezi obchůdky, kde se prodávají kousky Severního Větru (padesát centimů za balíček), léčivé bezoáry a čarovné housle, byla malá výloha obchůdku, který zjevně nabízel pouze jediné zboží - Imaginarii Geographiku. Haldy knih byly jedinou vystavenou věcí uvnitř i vně obchodu. Z obchůdku vyrazila za hlučného řinčení zvonků maličká postava. „Spastě dušu," volala pohnutým hlasem, „to su pani bodatele, moji přatele, přece sa nakonec po také dluhé době vracaju k nam,"

„Tumlere!" vykřikl Charles, vyběhl postavičce naproti a objal malého jezevce. „Tumlere, jsem tak strašně rád, že tě zas vidím, kamaráde drahý!""

„Ja sam su plny radostnych myšlenek, bodateli Charlesi," prohlásil Tumler a otíral si uslzená očka prackou. „A tuna su tež bodatel Jack a bodatel John! Dnešek budě veliky den, to opravdu budě."

Jack i John se oba vřele pozdravili se svým chlupatým přítelem, zatímco Charles se již rozhlížel v obchůdku.

„Teda, Tumlere," prohlásil, „opravdu jsi tu rozjel pěkné podnikání."

Tumler podal výtisky obří knihy Jackovi i Johnovi a všichni nad nimi chvíli projevovali rozličnými zvuky nadšení a chválu.

Kniha sotva dosahovala velikosti skutečné Geographiky, měla buď zdobené kožené desky, nebo ilustrovanou obálku, a vše bylo přeložené do angličtiny.

„Je v jazyku Oxfordskych bodatelu, vidíte," ukazoval Tumler pyšně.

„No, Tumlere, udělal jsi na mě veliký dojem," pochválil ho Charles.

„Úplně jsem ztratil řeč," připustil John a listoval stránkami. „Je tu většina hlavních ostrovů - a s lepšími poznámkami, než pamatuji."

„A podívejte," ukázal Jack, „úvod napsal samotný král,"

„To byla opravdu laskavosť od krala," připustil Tumler, „Pomohlo to propagovat,"

„Jak jsi to dokázal, Tumer“ chtěl vědět John. „Vždyť ty tu máš dokonce i Terminus.“

Jezevec rozhodil prackami a pokrčil rameny. „Jezevci maju dobru paměť,“ vysvětloval. „Když sem přišel nazpátek do Paralona, jednoducho sem zapisal fšecko, co sem si pamatoval, a Bert mi pomahal zrobiť kopie tych map.“

„Jsem prostě ohromený,“ zopakoval Charles a poplácal svého malého přítele po chlupatých zádech.

„Tož, děkuju mockrat,“ potěšeně zazářil Tumler. „Robil sem, co sem byl schopny.“

„Nenechte se zmást jeho skromností,“ varoval je Bert, „až dosud dokázal prodat celkem čtyři vydání zestručněné verze Imaginarie Geographiky.

„Pět,“ opravil ho Tumler, „Eště sme doručili dalši do knihoven Pyridianu... teda aspoň dufam, že tam dorazily, s tyma problemama, co tu včil mame,“

„Co se stalo s loděmi, Tumlere?“ zeptal se Bert.

„To žadny neví,“ odpověděl jezevec. „Ali ludi mysle, že je to prokletje, které začalo tu chvilu, kdy zmizely drači lodě.“

„A cože to má být prokleté?“ vyzvídal Jack.

„Nu, přeci zbytek lodi v Suostrovi,“ řekl Tumler. „Fšecky su proklete. Za jedinu noc se fšecky potopile nebo shořele. A co je eště horši, fšecky nove lodi, které su postavene, sa potopi tu chvilu, kdy je spusťa na vodu. Jednoducho sa rozpadnu přimo před očiskama. Nu a diky ternu...“

„Celé Souostroví ztratilo navzájem spojení,“ dokončil John pochmurně. „Veškerá jednota, které bylo dosaženo vytvořením Geographiky a založením vlády Nejvyššího krále...“

„... je naprosto v troskách,“ uzavřel Bert. „Alespoň že máme Tumlerovu Geographiku, nyní už je k dispozici na všech ostrovech v Souostroví,“

„Takže všichni vědí, kde co je,“ řekl Jack, „ale nikdo se nikam nemůže dostat.“

„Tož to je pravě ten problem,“ souhlasil Tumler. „Najvyšši kral a kralovna používaju Velike Jeřaby z Byblu, aby nosili poselstva sem aj ven, ali to se može enem na najbližše ostrovy. Ty zbyle...“

„.. Jsou úplně odříznuté,“ doplnil ho Charles.

„Raději bychom se měli vydat do paláce,“ pobídl je Bert. „Musíme si promluvit s Artušem.“

Obrátil se na Tumlera: „Nacházíme se v nouzi, potřebovali bychom jednu Geographiku, Mistře Tumlere. My jsme totiž, ehm,

opominuli vzít s sebou tu naši. Mohli bychom jeden výtisk zakoupit od tebe?“

„Zakoupit? Vy jako mysli tě kupit vy tisk? Moji knihy?“ vyděsil se Tumler. „Samo sebu, že ne! Nebude žadne placeni od Oxfordskych bodatelu za Geographiku!“

S těmito slovy malý jezevec propelášil okolo nich, vytáhl dva zbrusu nové, nepoužité výtisky zespodu hromady a podal je Jackovi a Charlesovi. Pak odsvištěl do maličké kanceláře za obchůdkem a o minutku později se vrátil s dalším výtiskem pro Johna, který se od ostatních poněkud lišil.

S nesmírnou vážností a opravdovostí předal knihu Johnovi. „Tuta je pro Mistra Spravce,“ řekl prostě. „Tuto je moja vlastní originalni kniha, kteru sem si kopiroval z te vaši. A ja chcu, abys ju měl ty, bodateli Johne."

„Ale Tumlere, to přece nemohu přijmout,“ v protestu zdvihl John paže. „Vždyt' jsi ji psal ty sám.“

„Tož proto chcu, aby byla tvoja,“ trval na svém Tumler. „Není tolik čista, jako ty, co sme tiskli, ali ma osobitost.“

Rozpačitý John nakonec svolil a knihu přijal, jak jen nejdůstojněji byl schopen. „Děkuji ti, Tumlere. Jsem si jistý, že se nám bude velmi hodit.“

„Poslyš, Tumlere,“ řekl Charles, „mohl by ses mi do knihy podepsat? Kvůli starým časům?“

„Podepsat? To jako mysliš autogram? Ach, mistři bodatele,“ upadl Tumler málem do vytržení, „to budě nejslavnější deň v životě stareho Tumlera,“

Malý jezevec vyňal z jedné ze svých četných kapes brk a pečlivě vepsal své jméno do všech tří knih.

„Ještě požádám o poslední laskavost, jestli mohu,“ ozval se nakonec Bert.

„Neni třeba žadať,“ zazářil Tumler, „už když sem viděl Indigoveho draka přistavať, tak sem vzadu nastartoval Nepochopítelnu rozmanitost. Tušim budete potřebovat svezt do archivu.“

Charles mu dal zase herdu do zad a zazubil se: „Starý brach Tumler nikdy nezklame.“

„Copak my nejedeme do paláce?“ zeptal se Charles, když Tumler navedl vozítko bafající páru na jednu ze širokých ulic, které vedly do severní části ostrova. „Vždyt se potřebujeme poradit s Artušem, tedy s Nejvyšším králem.“

„Tož to je taky to misto, kam vas vezu, bodateli Charlesi," odvětil jezevec, aniž zvedl oči od cesty před sebou, „ku královi,"

Cestou Bert vyprávěl, jak drasticky se v Souostroví vyvinuly věci, zvláště co se týče Paralonského paláce, kde na Stříbrném trůnu vládnou Nejvyšší král a královna. Zvenku vše vypadalo téměř stejně, jako když tu byli naposledy. Stále to byla mocná a působivá stavba a množství ministrů a úředníků kroužilo kolem ohniska kdesi v centru - představovaném králem Artušem. Avšak palác již nebyl pravým sídlem vlády v Souostroví.

Místo toho, aby si Artuš vychutnával vnější lesk moci a bohatství a nechal se jimi opájet, jak by to učinila většina těch, kdo zjistí, že zdědili trůn, on se evidentně vystříhal obřadností a spravoval záležitosti království ze zřícenin Starého města, které vystavěl jeho předek Artigel, syn samotného Artuše Pendragona.

Artušovi se prý nejvíce líbí vést záležitosti státu natažený na břiše za provizorním trůnem v obrovském sále, kde chybí polovina stropu. Na podlaze zkoumá mapy a pergameny a hromady různých zpráv, které mu neustále přináší proud úředníků, kteří se sem vypravili z paláce.

„Nebyl na Paralonu ani rok," řekl Bert, „a už nechal přenést všechno sem - pokladnu, zásoby i roh s prachem. Ukázalo se, že se nadchnul pro staré archivy, a já si troufám říci, že to z něj činí lepšího vladaře."

„Co na to říct?" odvětil Jack. „Nosič vody se nakonec ukázal být učencem."

Tumler vedl Nepochopitelnou rozmanitost dnem kaňonu, které bylo nedávno vydlážděné. Hladce klouzali podél obřích dveří, které vedly k Samaranthově hromadě pokladů, aniž se vozítko sebeméně odchýlilo z trasy.

„Neměli bychom se poradit také se Samaranthem?" zeptal se John. „Ostatně, pravděpodobně je nejstarším tvorem v Souostrovi."

„To jsme samozřejmě zvažovali," odpověděl Bert, „ale je pryč spolu s ostatními svého druhu a hledají dračí lodě. Je sice starý, jeho znalosti jsou široké, ale nejdou příliš do hloubky. Kromě královské rodiny a Správců knihy nikdy moc pozornosti lidstvu nevěnoval."

„To je z teho duvodu, že ste pořad eště mlada rasa," poučil je Tumler přes rameno. „Dajte temu trochu času a može se ukazat, že ste zajimavi."

„Nedokážu si představit Aven, jak souhlasí, že bude bydlet tady," řekl Jack a rozhlížel se po příkrých kamenných stěnách po obou stranách cesty. „To by dalo mnohem víc přesvědčování, než jakého jsem schopen, aby se přestěhovala takhle daleko od moře."

Tumler začal něco odpovídat, ale Bert jej pozvednutým obočím a jemným zavrtěním hlavy upozornil, aby mlčel. Zvířátko ztěžka polklo a zvýšilo rychlost, aby se co nejdříve dostali ke svému cíli.

„Tož, mistři bodatele," ohlásil Tumler a zářil, jakoby vše sám postavil, „tož sme tu. Tuto je Velike Cožto,"

Před nimi se rozprostíralo několik věží vytesaných hluboko do žulových útesů na rozcestí dvou kaňonů. Byly zvýrazněny a podepřeny dřevěnými trámy a zlatou výzdobou. Konstrukce byly vytesány podél vrásnění skal, takže ze všeho nejvíc celá stavba připomínala obrovské jiskřící slídové varhany.

„Velké Cožto?" vyjeveně se zeptal Jack.

„Ale, to je enem taka přezdívka, kteru sme temu my zvířata dali," vysvětloval Tumler. „Protože Najvyšši kral sa vlastně nikdy nerozhodnul, cože to vlastně je. Je to knihovna? Nebo archiv? Nebo město? Nebo prostě enem kupa skalisek? Anebo fšecko toto dohromady? Tož sme tomu začali prostě řikať Velíke Cožto ... No, a to meno temu zostalo. Ale neřikajte kralovi že sem vam to řekl," požádal Tumler Charlese. „Dekorum a takove ty věcí."

„Ani o tom nepípneme," ujistil jej Charles, když se s malým zvířátkem loučili a znovu mu děkovali za výtisky Geographiky.

„To nic neni," odpověděl a předvedl jezevčí obdobu začervenání a zapýření. „Urobil sem to rad. A rad sem vas svezl - ale musim taky dozírat' na muj obchod. Podnikani nikdy nespi, však vite."

„To je pravda," přitakal Jack. „Kam půjdeme teď, Berte?"

„Tudy," ukázal Bert, „prostě jen půjdeme po pachu rozkládajících se pergamenů a určitě najdeme Nejvyššího krále."

Na rozdíl od paláce v Paralonu, který byl řešen s geometrickou přesností, bylo staré město Artigel postaveno podle pravidel geologických. Tvary pokojů se přizpůsobily tvaru skalisek. Johna napadla prchavá myšlenka, že to tu připomíná labyrint, a na okamžik jej zmrazil pocit neblahé předtuchy. Avšak tato myšlenka zmizela, jakmile vstoupili do prostorné komnaty pozoruhodné naprostým nedostatkem ozdob - s výjimkou neuvěřitelného množství svitků rozesetých všude kolem a svým obyvatelem.

Artuš ležel natažený na podlaze v hlubokém soustředění, které přerušoval pouze ve chvílích, kdy si čmáral poznámky na svitek

pergamenu nebo si mručel své "ano, ano," když jej oslovil některý z jeho rádců postávajících kolem.

A tak se stalo, že postřehl jejich přítomnost, až když téměř stáli nad ním.

„Co je, co je?“ zeptal se, aniž k nim vzhlédnul. „Sepisuji edikty co nejrychleji mohu, jak jasně vidíte.“

„Jen si dopřej čas,“ odvětil John. „My jsme jen přijeli ze Slunné země, ale na audienci samozřejmě můžeme počkat.“

Když Artuš zaslechl Johnův hlas, vyskočil na nohy, až se svitky rozsypaly všude kolem. „Cože? Cože!“ vykřikl vzrušeně. „Moji drazí přátelé! Konečně jste přijeli!“

Ať již čekali cokoliv, tato reakce od samotného krále je naprosto překvapila.

Mírně nemotorný mladík, kterého znávali jako Buga, vyrostl v široko plecího muže, který byl vyšší a mohutnější než kdokoli z nich; a jeho přivítání bylo tak výrazně splašené, že si nedokázali pomoci a odpověděli stejným způsobem. Každý z nich postupně Artuše objal a on je plácal po zádech tak hojně, že se báli, aby nemuseli svoje zuby sbírat po podlaze.

Úcta, kterou úředníci a ministři prokazovali Artušovi, podtrhovala skutečnost, že byl opravdovým králem - avšak v nitru to byl stále ten stejný přítel, jak si ho pamatovali.

„Jsem tak šťastný, že vás vidím,“ řekl Artuš. „Máte skvělý čas - vyslali jsme za vámi Berta teprve včera.“

„Dostali jsme varování už předem,“ informoval ho John, „a je toho hodně, o čem ti musíme vyprávět, ehm, Bugu.“

„Tady v archivu bude lepší, Artuš nebo, Veličenstvo,“ prohlásil Artuš a vrhnul kradmý pohled na své podřízené. „Ale jinak já osobně dávám přednost Bugovi. Ovšem je pak velice těžké motivovat lidi, když dostávají příkazy od krále Buga.“

„Tak tedy zůstaneme u toho Artuše,“ prohlásil Charles, „protože se obávám, že výrazy Veličenstvo a Bug nedokážu spojit zároveň v jedné větě.“

Přátelům zabralo dost času, než vysvětlili mladému králi vše, co se do této chvíle událo. Artuš mezitím objednal několik podnosů s občerstvením, které sluhové rozmístili okolo nich po podlaze.

„Doufám, že vám to nevadí,“ řekl Artuš omluvně. „Prostě se mi mnohem pohodlněji pracuje tady na podlaze. Asi je to něco jako návrat k mému dětství na Avalonu. Ty staré čarodějnice mi

nedovolily žádný nábytek, takže jsem se naučil si poradit jinak. Pořád si nemůžu zvyknout na ty přepychové trůny a plesové sály a podobné nesmysly. Je mi jasné," pokračoval, „že čas od času při oficiálních příležitostech se musím obléct do zdobených rouch a dělat všecko to, co králové obvykle dělají. Ale nejvíc ze všeho mě těší trávit svůj čas prací mezi lidmi v obchodech a v docích. Tedy, pokud zrovna nehoří," dodal.

„To je v pořádku," ujistil ho John. „Co víš o těch lodích? Kdo je podpálili"

„Nevíme," odpověděl král, „ale vše, co jste mi řekli, mě přivedlo na myšlenku. Pojďte se mnou." Artuš vyskočil na nohy. „Chci vám něco ukázat."

Vedl je několika vytesanými chodbami zaplněnými listy papíru, které vypadaly nově vypracované a čerstvé. Rozhodně to nebyly typické archivní materiály. Přišli před veliké dvojité dveře, které střežili dva mohutně vypadající elfové.

„Všiml jsem si, že tady v archivu je hodně elfů," poznamenal zvědavě Jack.

„Ano," souhlasil Artuš. „Když jsme přišli o Modrého draka, král Eledir poslal několik dalších lodí sem na naši obranu. Ty ale shořely jako první. Takže jsme zaměstnali elfy na místech, která vyžadují vyšší bezpečnost. Je symbolické, že jsou tady, ve Starém městě," pokračoval král, „protože to byli elfští řemeslníci, kdo postavil většinu místních staveb a především vyrobil dveře. Tyhle dveře jsou velice zvláštní."

Ukázal na umně vyřezávané postavy, které lemovaly oblouk na vrcholu každého křídla dveří. „Vyrobil je legendární řemeslník, o kterém se říkalo, že je napůl elf a napůl troll. Otravnej jak štěnice, ale práci odváděl vynikající."

Během řeči Artuš sundal z prostředníčku svůj prsten, symbol svého úřadu, a přitiskl jej do téměř nepostřehnutelné prohlubně v kovovém rámu. Zevnitř bylo slyšet zřetelné cvaknutí a teprve v této chvíli uvolnily stráže svůj obranný postoj a nechaly návštěvníky vejít.

„Někde jsem vyčetl, že prsten i mechanismus zámku jsou vyřezány Z magnetovce," řekl Artuš, „ale naprosto nemám tušení, co to je."

Otevřel masivní dveře. Uvnitř to vypadalo jako v úlu - všechny stěny byly zcela pokryty množstvím polic, ve kterých byly v kůži vázané knihy, listy a svitky papyru, a všude panoval neuvěřitelný chaos.

„Prosím, omluvte ten nepořádek," pravil Artuš uhlazeně. „Hlavní část knihovny byla čas od času stěhována a také sem stále přidáváme další a další materiály, aniž bychom měli šanci nejprve zaevidovat to, co už máme."

„Aha, takže tohle je Velké Cožto," řekl Charles a nebyl schopen skrýt obdiv ve svém hlase. „Zajímalo by mě, co by si o tomhle pomyslel starouš Craigie z Oxford English Dictionary, co, Johne."

„Ach," řekl Artuš, „vidím, že vám Tumler zase něco vykládal. Ne, to je v pořádku," uklidňoval Charlese, který začal koktat omluvu. „Já vím, že tomu tady zvířata začala tak říkat. A většina ostatních taky. Není to špatné jméno, Velké Cožto. Je to lepší, než jak tomu říkala Aven a které, ehm, skutečně nemohu opakovat - obsahuje spoustu námořnických slov a tak, vždyť víte."

To bylo poprvé, kdy se Artuš vůbec zmínilo Aven - a učinil to tak věcným způsobem, že z jeho poznámky nebyli přátelé schopni nic vyvodit.

Artuš se otočil od nich, přiložil si dlaně k ústům a zavolal: „Solomon! Solomon Kaw!"

V odpověď na toto volání se z temných výklenků ve stropě nad nimi snesl obrovský černý havran a usadil se na pracovním stole vedle Artuše.

Pták měl na konci obrovského šedivého zobáku brýle a na těle těsně padnoucí úřednickou vestičku. Charles napůl čekal, že uvidí na jeho nohou i kamaše.

„Ahoj, Solomone," pozdravil jej Atruš. „Jak jde práce?"

„Jdddde tak, jak jdddde," odpověděl havran hlasem, který zněl, jako když se protahuje vrbová větev hromadou suchého listí. „Kakakakatalogizujeme knihy a aaaanotujeme záznamy, tak jajajajako to děláme již mmmmmnoho staletí, králi."

„Velmi dobře, můj drahý ptačí příteli," řekl Artuš. „Musím se zeptat - máme zaevidovány záznamy o mýtech starých... asi tak...?" otočil se tázavě k Bertovi.

„Sedm století," poradil mu Bert, „plus mínus."

Bez dalšího slova havran sklonil hlavu, roztáhnul křídla a zmizel mezi policemi.

„Při správě knihovny havrany nikdo nepřekoná," ujistil je Artuš. „Také jsme mívali velice efektivní sbor ježků, ale když jsme přijali havrany, došlo k politováníhodnému nedorozumění kolem zásob a od té doby tu máme jen havrany."

„Některé z těch svitků vypadají poškozené," zjistil John, který zkoumal svazek papyrových svitků. „Někdo byl asi trochu neopatrný a nechal je příliš blízko lampy?"

Artuš nakoukl Johnovi přes rameno. „Aha, tyhle. Ty jsou z jedné staré sbírky ve vašem světě," řekl. „Skutečně tam došlo k požáru - ale skupina vědců s vazbami na Souostroví byla naštěstí schopna je zachránit ještě dříve, než vznikly příliš velké škody. Z těchto starých dokumentů ostatně Artuš převzal původní pečeť Nejvyššího krále," pokračoval.

„Symbol alfa?" zeptal se Charles. „Takže jsou řecké?"

„Ano," odpověděl Artuš, „ačkoli si myslím, že ten symbol byl také často používán k označení knihovny, ze které svitky pocházejí. To místo se jmenovalo Alexandria, v zemi jménem ... ehm..."

„Egypt," doplnil John ohromeně, „Alexandria je v Egyptě."

„Správně!" zvolal Artuš. „Takhle původně nazývali tenhle velký zmatek, než se mu začalo říkat Velké Cožto, nebo Královská knihovna, nebo Archiv Paralonu..."

„…původně se to tu jmenovalo Alexandrijská knihovna."

„Popisuje tu konstrukci dvou mechanických ‚mužů'...“

KAPITOLA OSMÁ

Příběh mnicha

Solomon Kaw se vrátil s tlustým, v kůži vázaným svazkem, který pevně svíral ve svých spárech. Mocně máchal křídly, pak něžně uložil svazek na desku nejbližšího stolu, uctivě se před králem uklonil a odletěl.

„Mohu, prosím?“ řekl Artuš. „Ostatně, je to můj archiv.“

Otevřel starobylý tlustospis a začal bedlivě zkoumat staré listy, prsty přejížděl po vybledlém rukopisu a tiše si pro sebe mumlal.

„Artuši?“ oslovil ho John.

„Moment, prosím,“ odvětil král. „Právě se v tom začínám orientovat. Dokonce i po těch letech, co je studuji, stále bojuji s některými starými jazyky, vždyť to znáte.“

„Ale ...“ řekl John.

„Pšššt,“ přerušil ho Artuš. „Já vím, že máš odborné vzdělání, ale to já také. Nemůžeš proces překládání nijak urychlit.“

„Dobře,“ pokrčil John rameny, „tak čti dál.“

Za dalších pár minut, kdy prozkoumal nejprve jednu stránku a pak další a další, jim všem začalo být zřejmé, že Nejvyšší král je v rozpacích.

„Mohu něco navrhnout?“ nabídl John.

„Tak dobře,“ nakonec se vzdal Artuš, „ale pochybuji, že si s tím poradíš lépe...“

Jeho hlas se pomalu vytratil, když John přistoupil ke stolu a svazek obrátil. „Takhle,“ řekl John, „teď to zkus.“

„Vždyť je to latina,“ vydechl zahanbeně Artuš. „Tedy - až teď.“

„Tak se na to podívejme všichni společně,“ navrhnul Charles. „Víc očí víc vidí, znáte to.“

Král položil knihu doprostřed stolu a všichni se naklonili blíž, aby viděli na písmena.

„Ale to je jedna z Dějeprav,“ prohlásil Bert v úžasu. „Tohle je jeden z oficiálních záznamů pořízených Správci knihy.“

„Já jsem si vždycky myslel, že Správci jen doplňovali poznámky k mapám v Geographice," podivil se John. „My taky máme psát Dějepravy?"

„To není povinné," vysvětloval Bert, „ale Správcové bývali svědky mnoha dějinných událostí a považovali za nutné je zaznamenat. Původně byly zápisy prosté a stručné, jako je tomu u tohoto svazku i u mnoha jiných. Teprve o několik století později jsme zjistili, že takovéto dokumenty mohou být nebezpečné, pokud se dostanou do špatných rukou, a začali jsme naše spisy vydávat za fikci."

„Jako jsi to udělal ve své knize Stroj času," podotkl Jack.

„Ano," souhlasil Bert, „i v jiných. Jules to taky tak dělal. A stejně tak i Cervantes, Shakespeare... V románech našeho světa lze nalézt mnoho skutečné historie, geografii i biografie význačných osobností. No, alespoň v románech, které napsali Správci," dodal s mrknutím.

„Tenhle svazek napsal bezprostřední následník Geoffreye z Monmouthu," řekl Bert. „Jmenoval se Robert Wace. Také toho hodně vědělo Artušovských legendách."

„To si pamatuji," potvrdil John. „Vytvořil francouzskou verzi Geoffreyho spisů o Artušovi a věnoval ji Eleanor Aquitánské. Je rovněž původcem příběhu o Artušově legendárním kulatém stolu."

„Není ve skutečnosti kulatý," svěřil Artuš Charlesovi. „Je spíš oválný, ale předpokládám, že to na účelu nic nemění,"

„Říká se tu něco, co by vysvětlilo ten vzkaz?" chtěl vědět Jack. „Je tam něco o Křížovém tažení?"

„Skutečná křížová tažení ve vašem světě začala téměř o století dříve," řekl Bert. „Ale myslím, že ten vzkaz má stěží co do činění zrovna s nimi. Máme dvě vodítka. Za prvé, Jamie zmínil vzpomínky na mýtus o Křížovém tažení, a za druhé, Morgany řekly, že něco změnilo Čas - a obě indicie tvrdily, že se to stalo před sedmi stoletími. Před sedmi stoletími byl Správcem knihy Mistr Wace. A ten trávil v Souostroví mnoho času a sepisoval své Dějepravy. Pokud existuje mýtus o Křížovém tažení spadající do oné doby, nedovedu si představit, že by o tom nevěděl ¬ a že by o něm nenapsal."

„Souhlasím," potvrdil John. „Varování přišlo ze Souostroví. Nepátráme tedy po události, která se odehrála v našem světě."

„No, není to zase až tak dávná historie," řekl Charles a zkoušel tloušťku knihy palcem. „Mezi námi, myslím, že bychom měli být schopni se tím prokousat tak za hodinu nebo dvě."

V tu chvíli se Solomon Kaw opět snesl ze šera v horní části sálu a nesl ve spárech další podobnou knihu - sledován početným hejnem havranů, z nichž každý také nesl knihu. Všechny knihy položili na stále se zvětšující hromadu na stole i kolem něho.

„Říkal jsem ti," ozval se Bert, „že Mistr Wace tu strávil mnoho času. A rád psal."

„Kolik historických knih přesně napsal?" otázal se John. „Čty-čty-čtyřicet tři," odpověděl Solomon Kaw.

„Objednám další jídlo a pití," oznámil Artuš. „Tohle bude chvíli trvat."

Kdyby šlo o akademické cvičení, považovali by John, Jack a Charles vysedávání nad téměř čtyřmi tucty tisků za výbornou víkendovou aktivitu. Artuš se s Bertovou pomocí prokousával texty o něco pomaleji, ale zase prokázal schopnost, kterou by u něho nečekali - rychle shrnout rozsáhlý materiál. Ovšem co se týče nových objevů, byla to naprostá katastrofa. V žádné knize nebyla ani zmínka o nějakém Křížovém tažení v Souostroví, a to prošli rozpětí nějakých dvou set let. Byly tam popsány důležité události, místní rozmíšky i méně významné války. John objevil i desetistránkový popis čehosi, co tehdy nazývali .Chyckennskou válkou o Gryffynskou zátoku; ale nic, co by napomohlo k řešení jejich rozrůstajícímu se seznamu problémů.

„Mno," pronesl Artuš bodře, „pořád ještě to za daných okolností není nejhorší způsob jak strávit odpoledne."

„Není nejhorší způsob..." zopakoval Jack a vyskočil. „Zatraceně, Artuši! Vždyť už jsme tu celé hodiny! Hrabeme se ve starých knihách, krmíme se a v zásadě si užíváme krásné odpoledne, a místo toho bychom měli být tam venku a hledat tvého syna!"

Artuš ani ostatní neříkali nic a čekali, až Jack vypoví vše, co má na srdci. John a Charles se také divili, proč Artuš neprojevuje větší zájem o svého ztraceného syna, ale měli pocit, že není jejich věcí, aby se na to ptali.

Jackovy důvody byly ovšem hlubší než pouhá zdvořilost. „Omlouvám se, Artuši," řekl, „ale tohle musím říct. Jak můžeš čekat, že vyřešíš problémy celého království, když si nevyšetříš ani chvilku pro svého vlastního syna?"

Artuš se narovnal a vstal. Beze slova vyšel z místnosti. Po chvíli se vrátil a nesl plnou náruč papírů, které předtím zaplňovaly místnosti, skrz které sem přišli. Drsně smetl se stolu Dějepravu

Mistra Wace a složil papíry na její místo. Ta hromada byla tak velká, že mnoho papírů sklouzlo na zem.

„Neuplynuly ani dva dny od chvíle, kdy začaly mizet lodě," řekl Artuš tiše, zády k nim. „Nedokážeme přesně určit, před jak dlouhou dobou se začaly děti ztrácet. Ale jejich únosce věděl, že si mnohem rychleji všimneme zmizení dračích lodí, než toho, že nemůžeme najít několik neposlušných dětí.

Mnohem více jsme zpozorněli včera, kdy zmizel i Žlutý drak-Nautilus s mým chlapcem na palubě. My - Aven a já - jsme do té chvíle mysleli, že tam to pro něj bude nejbezpečnější..."

Artuš se napřímil. „Když začaly docházet zprávy o ztracených dětech, mysleli jsme, že tam, na palubě živoucí lodi, bude v bezpečí. Na lodi, která se umí sama rozhodnout, pokud to situace vyžaduje. Když pak přijeli elfové a vyvázali své lodi vedle Žlutého draka - byl jsem přesvědčený, že jsem nemohl vymyslet lepší a bezpečnější úkryt. Dokonce jsem zvažoval, že chlapce vezmu na Terminus, jenže to by byla příliš dlouhá cesta.

A pak Žlutý drak najednou zmizel a elfské lodi lehly popelem. Stráže byly zabity, prořízli jim hrdla. Nebylo jak pronásledovat zmizelou loď, protože ji nikdo neviděl odplouvat. Proto jsem povolal Berta a poslal ho, aby vás vyhledal."

„Tak proč, Artuši, když jsi věděl, že pomoc je na cestě, proč ses nevydal hledat svého syna?" ptal se vytrvale Jack.

Místo odpovědi Artuš ukázal na závěje papíru na stole. John pokročil dopředu a pohlédl na papír, který ležel nahoře, pak na další a na další.

„Jsou to dopisy," oznámil ostatním.

„Správně," potvrdil Artuš. „Začaly přicházet před třemi dny, ale můj správce mě na ně upozornil teprve včera, krátce před tím, než zmizel Žlutý drak. Při posledním sčítání jsme měli šest tisíc osm set dopisů a další dorazily, ještě než byly podpáleny lodě. Každý z těch dopisů je od matky či otce, kteří jedné noci ztratili své dítě. Každý z nich."

Otočil se k nim s tichým odhodláním ve tváři. To již nehovořil jejich starý přítel, nosič vody z Avalonu. Tohle byl muž, který si uvědomoval, co to skutečně znamená, vládnout království.

„Čím jsem se tu zabýval?" obrátil se Artuš přímo k Jackovi.

„Řídil jsem dění na Paralonu a přilehlých městských a ostrovních státech, které zde mají své zástupce. Pokoušel jsem se kontrolovat nekontrolovatelnou krizi. Naposledy, když vznikla taková krize, jste tu byli se mnou - a tehdy tu nebyl nikdo, žádný

vůdce, ke kterému by se lid Souostroví mohl obrátit o radu a vedení.

Já nevím, jestli jsem toho schopen, ale ať se mi to líbí nebo ne, jsem Nejvyšší král. Zdejší lidé věří, že učiním rozhodnutí, která pomohou nám všem, nejen mně samotnému. Takže jak bych mohl tuto odpovědnost přenechat svému správci a ostatním úředníkům a vydat se hledat svého syna, když tu není žádný další vůdce, který by hledal tisíce ostatních ztracených dětí?“

Jack nemohl promluvit a místo odpovědi jen prostě vztáhl ruku. Artuš ji bez zaváhání přijal a pak plácnul přítele po zádech.

„Kromě toho, pokračoval, „Jestli je na zemi někdo schopen docenit hodnotu zachraňování světa prostřednictvím bádání v knihovně, jsou to určitě tři *bodatele* z Oxfordu.“

Charles lusknul prsty: „Oxfordští učenci! Poslyš, Artuši, v tom by mohl být klíč!“

Obrátil se k Bertovi. „Kdože byl Správcem po Waceovi?“

„To snadno najdeme,“ vstoupil do hovoru Artuš. „Prostě se podívej do seznamu na vnitřních deskách Geographiky.“

Charles rychle otevřel knihu, kterou dostali od Tumlera, a nalistoval jmenný seznam na začátku.

„Napsal jsem k ní úvod, jak vidíte,“ řekl Artuš Jackovi, „V době trhů mě dokonce žádali o autogramy.“

„Neříkej,“ odvětil Jack.

„Tady to je," řekl Charles. „Po Waceovi se stal Správcem Roger Bacon. Ten tu také strávil spoustu času, že?“

„Mnoho,“ potvrdil Bert, „ale funkci převzal až poté, co byla Křížová tažení ukončena - nebo téměř ukončena.“

„Neexistuje lepší perspektiva pro dějepisce,“ prohlásil John, „než dokumentovat události, které ještě nejsou tak vzdálené, aby nezískal důvěryhodné zprávy, ale již jsou vzdálené natolik, že je schopen určité objektivity.“

„Možná,“ souhlasil Charles, „ale proto se neptám. Vzpomínáte si, co řekla Laura Glue? Tvrdila, že děti unášejí Tikající muži.“

„To je nemožné,“ prohlásil Artuš rezolutně. „Po katastrofě v Parlamentu před devíti lety jsme výrobu Tikajících mužů zakázali. Živočichové měli ty nejlepší úmysly, ale dali se příliš snadno zmanipulovat Magwichem.“

„Tikající muži nebo zvířata?“ zeptal se John.

„Obojí,“ odpověděl Artuš. „Jen pochytat a zničit falešný Parlament trvalo osmnáct měsíců. Nejtěžší bylo najít Pikovou

královnu. Dokázala se maskovat za krávu. Kdyby se držela dál od dojičky, v životě bychom ji nenašli,“

„Auvajs,“ poznamenal John.

„Ale ne, jí se nic nestalo, naopak potrkala tři farmáře, než se nám konečně podařilo ji odchytit,“ upřesnil král.

„Takže jste je zničili všechny?“ ujišťoval se Bert.

„Se vším všudy,“ potvrdil Artuš. „Srdcového krále jako posledního - z něj jsme našli jen díly.“

„Směřuji k tomu,“ vysvětloval Charles, „že Laura Glue řekla, že viděla a slyšela, jak Tikající muži přicházejí. A já jí věřím.“

„No, a co to má společného s Rogerem Baconem?“ zajímalo Jacka.

„To on naučil zvířata tajemství konstrukce Tikajících mužů,“ objasnil Bert. „Pouze je a Nema, jinak nikoho. A to učinil asi tak před sedmi stoletími.“

Solomonu Kawovi trvalo pouze půl hodiny, než vyhledal Dějepravy Rogera Bacona, kterých bylo rovněž mnoho. Naštěstí spadaly do lépe zpracované části archivu, takže bylo možné vytřídit většinu z těch, které pro ně nebyly důležité.

Zbylé knihy byly většinou opět tlusté svazky psané ručně ostrým výrazným písmem. Knihy spadající do daného časového období obsahovaly kouzla a magii z celého světa - Picatrix z Arábie, kompletní spisy Aristotelovy z Řecka a mnoho dalších.

Nejzajímavější byla tlustá bichle nazvaná Klíče Šalamounovy, ve které se nalézala zaklínadla a formule, o nichž Bacon tvrdil, že pocházejí od samotného velkého hebrejského krále. V dalším dílu byly nákresy strojů a popisy, jak je postavit. Byla tu vozítka Principy, stejná jako Tumlerova Nepochopitelná rozmanitost, návody na výrobu umělých mužů a žen, jako byli falešní králové a královny v Parlamentu; a dokonce i základní náčrty letadla.

„To musejí být padělky,“ prohlásil John. „Vždyť tohle jsou naprosto jasně poznámky Leonarda da Vinciho,“

Bert zavrtěl hlavou. „Leo to všechno převzal od Bacona, který zase měl většinu od krále Šalamouna. Rozdíl je v tom, že Bacon Šalamouna uvedl jako pramen. Leo se jen naparoval, že je génius.“

„Jsem ohromen,“ vydechl Charles. „Leonardo da Vinci?“

„Měl obrovský potenciál,“ povzdychnul si Bert. „Poté přišel Michelangelo a všechno bylo najednou jinak. Leo se pak už jen snažil nandat to vetřelci.“

„Jako Salieri a Mozart,“ poznamenal John.

„Přesně," souhlasil Bert. „Jenomže Salieri neměl nikoho lepšího, koho by vykrádal. Leo měl Rogera Bacona."

„No, alespoň si můžeme být jistí, že Mona Lísa byla opravdu jeho," ulevil si Charles.

Místo odpovědi si Bert prohrábl vousy a přehlédl knihy, které předtím odložili. Během chvilky našel tu, kterou chtěl, a otevřel ji na dvoustranném grafickém listu, který ukázal Charlesovi.

„Můj Bože!" vykřikl Charles. „Tak kdo tedy vlastně ve skutečnosti byla?"

„Kuchtička u dvora krále Edwarda," odpověděl Bert. „Myslím, že se smála, protože Bacon prováděl něco prostopášného, když ji skicoval."

„No, tak to bychom tedy měli vyřešené další tajemství," poznamenal Charles.

„Myslím, že něco mám," ozval se náhle Artuš, který stále studoval svazky, zatímco ostatní hovořili. „Použil latinskou gramatiku, kterou zřejmě upravoval jako základ pro některý z jazyků v Souostroví."

Artuš seděl u knihy a ostatní jej obklopili, aby se mohli podívat. Ukázal na pasáž, která byla o něco více odsazená. „Tady. Vypadá to, jako by chtěl popsat nějakou událost a neměl nic jiného, o čem by psal Vidíte?" zalistoval dalšími stránkami. „Pokračuje to na několika stránkách."

„A proč si myslíš, že je to důležité, Artuši?" zeptal se John.

„Podívej se sem," ukázal král na další stránku. „Popisuje tu konstrukci dvou mechanických *mužů* a nazývá je jménem ještě dříve, než je úkol dokončen - takže možná nakonec nebyli úplně mechaničtí."

„Napůl člověk a napůl stroj?" divil se Jack. „Tomu říkám vynález, zvlášť na konci třináctého století."

„Říkal jim Železný Hugo a Prasečí William," pokračoval Artuš ve čtení. „Mohli být... Johne? Mohl bys to přečíst?"

John se naklonil blíž a zkoumal text. „Bratři? Nebo... možná druhové. Je to nejasné. Ale naznačuje se tu, že to mohl být jeho první experiment s výrobou Tikajících mužů - i když možná začínali jako lidé. Říká se tu, že došlo k nějakému ztroskotání a oni byli skoro zabiti. Bacon jim pravděpodobně zachránil život. Oba byli smrtelně raněni a ... to je divné," zarazil se John. „Bacon také tvrdí, že si nejprve myslel, že jsou hluší, ale pak se ukázalo, že mají uši zalité voskem."

„To je všechno hrozně zajímavé," vložil se do toho Jack, „ale co tě vede k domněnce, že se to nějak vztahuje k současným událostem?"

„Poslední odstavec," prohlásil Artuš vzrušeně. „Myslím, že jde o ten mýtus, na který se odvolával Správce z Londýna. Můžeš to přeložit, Johne? Jde ti to rychleji než mně."

Artuš vstal a přenechal Správci svou židli. John si odkašlal a začal překládat výrazné písmo.

„Říká, že když z nich udělal „nové" muže, odvděčili se mu Železný Hugo a Prasečí William tím, že se obrátili proti němu a umlátili ho téměř k smrti. Zachránila jej pouze přítomnost několika zvířat - kupodivu i kuřat - a přátelského ptáka Noha.

Bacon píše, že bratři vypadali jako v tranzu nebo pod vlivem kletby. A po celou dobu, kdy ho bili, nepromluvili ani slovo. Náhle se obloha setměla a zdálo se, jako by se rozpadla na kusy, které se řítily k obzoru. Oblohu náhle zakryl velký beztvarý předmět a Bacon přísahá, že po celou tu dobu slyšel někoho hvízdat dětskou melodii nebo snad hrát na flétnu. Poté se z rozdrcené oblohy vynořila velká loď a přistála přímo před nimi. Hugo k ní přistoupil z jedné strany, William z druhé, oba položili dlaň na příď a společně začali recitovat verše:

Podle zákona a práva
pro to co jest třeba
my dva tě voláme
my dva tě voláme.

Pro pouto krve
pro udělenou čest
my dva tě voláme
my dva tě voláme.

Pro sílu a rychlost a nebes moc
pradávným právem v hodině temné
my dva tě voláme
my dva tě voláme.

Johnův hlas se ztišil až do úplného šepotu: „Tohle je až nepříjemně blízko jiným veršům, které už jsem jednou slyšel,“

Artuš pomalu a chápavě přikývnul. „Svolávání draků v Kruhu na ostrově Terminus. Ale jestli si to správně vykládám, tak to mohou účinně použít pouze osoby královské krve. Tedy - například já osobně.“

„To je pravda,“ potvrdil Bert. „Existuje jen málo recitovaných zaklínadel, která mají skutečnou moc. Na jejich spočítání ani nepotřebuješ prsty obou rukou. Jedním z nich je Svolávání... a dalším je Vázání přísahou. Dokonce i znalost správných slov je velmi neobvyklá,“

„Ale tohle spadá do doby Artigelovy vlády,“ řekl Artuš. „V Dějepravách jsem se nikde o Hugovi a Williamovi nedočetl,“

„Možná se Dějepravy také změnily,“ zabručel Charles. „Díky rozplétání a novému spřádání času, o kterém mluvily Morgany.“

„A co se stalo potom, Johne?“ zeptal se Jack. „Je tam ještě něco důležitého?“

John rychle přelétl zbytek textu. Náhle se mu údivem rozšířily oči a prudce zblednul.

Artuš uchopil přítele kolem ramen, aby mu vyjádřil svou podporu, a vrchní Správce konečně promluvil.

„Bacon na ně zavolal, když se naloďovali,“ pronesl John chraptivě. „A ta loď měla na zdvižené přídi vsazené veliké oko a nad ním hlavu obrovského plaza,“

„To ale není možné!“ vykřikl Bert a vyvedl ostatní z relativního klidu. „To není možné!“ opakoval a otřásl se. „Tomu nevěřím!“

„Ty tu loď poznáváš?“ zeptal se ho Jack. „Jako kdyby to byla jedna z dračích lodí, ale taková, kterou si nepamatuju.“

„Ta loď,“ zvolal Bert, „to je *Rudý drak*!“

„Nejen to,“ řekl John, který byl stále soustředěný na text. „Bacon na ně zavolal a na chvíli to vypadalo, jako kdyby zvuk jeho hlasu zahnal mlhu, která zatemnila jejich mysl.

Vznesli jsme nárok na své dědictví, odpověděl Baconovi Hugo. Řekni to našemu otci a pověz mu i následující: vytáhneme na naše vlastní Křížové tažení, jako on táhl před námi. Ale to naše bude mohutné a rozdělí celý tento svět od Nebes až po Hádes.“

„Tohle je ten mýtus!“ řekl Charles. „My...“

„Je tu ještě něco!“ zvolal John, postavil se a vrtěl hlavou ze strany na stranu. „Ale tohle přece nemůže být správně.“

Přidržel si knihu blíže k lampě a pak zkoumal papír z obou stran. Byly na něm chuchvalce prachu, které již takřka srostly s podkladem. Knihu nikdo neotevřel několik století.

„To musí být padělek," šeptal John, „jinak se to vysvětlit nedá."

Otočil se k ostatním s nevírou téměř hmatatelnou.

„Ten poslední zápis," řekl John pomalu, „říká, že Hugo a William vyjeli s lodí na širé moře a pak Bacon uviděl, že se plaví přímo k vysokému příkrému útesu, jehož stěna se rozestoupila a loď přijala. Když proplouvala mezi skalisky, zvuk nadpozemských píšťal zesílil a Hugův výraz opět zahalil stín. Ale William se otočil, podíval se na Bacona očima plnýma slzí a zavolal na něj: Řekni Petrovi a Jamiemu, že hraju *Zlatá brána otevřená* a pak se kamenný portál zavřel a nezbyla po něm ani puklina ve skále. Řekni Petrovi a Jamiemu," opakoval polohlasně John a téměř se těmi slovy dusil. „To říkal Prasečí William. Myslím, že se snažil předat vzkaz Jamesi Barriemu a Petru Panovi tím způsobem, že jej sdělil Rogeru Baconovi před sedmi sty lety."

ČÁST TŘETÍ

Po stopách Rudého draka

"Ona je mimo tvůj dosah - a to je vše, na čem záleží."

KAPITOLA DEVÁTÁ

Let ve stínu

Oheň praskal a do jeskyně se začal plížit večerní chlad. Starý muž zvedl hlavu a rozhlédl se po okolních stěnách, které byly pokryty malbami. Na většině maleb byla zvířata, ale na několika se objevili i lidé nebo stvoření, která lidi připomínala. Bylo těžké to poznat.

Některé kresby byly historické, jiné pocházely Z celkem nedávné doby - ještě stále se vlhce leskly ve světle ohně. Kresba přímo naproti, která zobrazovala sedícího starého muže, byla tak čerstvá, že barva kapala dolů a tvořila loužičku u starcových nohou. Zde se mísila s krví, která stékala po mužových bedrech. Náhle si všimnul, že jeho krev se od barvy na stěnách prakticky nedá rozeznat.

Jeskyně byla vybavená spartánsky. Kromě konstrukce, ke které byl starý muž připoután, tu bylo jen velmi málo nábytku. Pár židlí, velké zrcadlo v ozdobném stříbrném rámu a otlučená stará skříň omotaná řetězy, které byly sepnuty několika tucty velikých visacích zámků.

V části vzdálenější od vchodu stálo cosi, co připomínalo oltář, na kterém spočívala lidská hlava zabalená do šarlatové látky. To starého muže nijak netrápilo, svého času vídával množství hlav. Ovšem otřásla jím skutečnost, že svého věznitele slyšel s tou hlavou hovořit předtím, než ji umístil do jeskyně.

Cvakavé a šustivé zvuky pocházející od tisícovek zástupců z říše hmyzu pobíhajících po žulové podlaze mu napověděly, že se jeho věznitel vrátil a blíží se ke vchodu do jeskyně. Starcovy paže se vzepřely proti koženým řemenům, které jej poutaly ke konstrukci. Ta se běžně užívala pro stahování zvířat, ale svému současnému účelu posloužila stejně dobře.

V tom cvakavé zvuky ustaly a malou prostorou zazněl nepříjemný hlas.

„Kams ji poslal?“ zeptal se věznitel stejně jako včerejší i předvčerejší večer, ale tentokrát mnohem naléhavěji. „Musím to vědět. Je v tvém nejlepším zájmu, abych to věděl,“

„Ona je mimo tvůj dosah - a to je vše, na čem záleží,“ odpověděl starý muž. „Tam, kam šla, ji ty nemůžeš následovat.“

Jeho věznitel odpověděl napůl smíchem a napůl pohrdavým odfrknutím: „Nemyslíš si, doufám, že nevím, kam šla? Nebo že ji nemohu následovat, kdykoli si usmyslím?“

„Následovat ji?“ řekl stařec. „Vždyť ani nesmíš vstoupit do této jeskyně. Takže si myslím, že nejsi tak volný, jak se domníváš. Protože kdybys byl, nepotřeboval bys mě.“

Hlas začal místo odpovědi prskat, ale pak se zdálo, že se smířil se situací. „Hraješ to na mě dobře. Ale mám v úmyslu se za každou cenu dozvědět, co potřebuji.“

Hlas klesl do hlubšího tónu, který připomínal spíše kočičí předení, a zkusil jiný přístup: „Ty a já, Petře... jsme přece prastaří protivníci, že ano? Ale nečiní to z nás zároveň svým způsobem bratry? Copak nemůžeme odložit stranou staré křivdy a postupovat společně? Mohl bys být mezi mými spojenci ten nejvýše postavený, mohl bys být generálem, kterému věnuji nejvyšší důvěru. Co tomu říkáš?“

Při vyslovení svého jména se starému muži poplašeně rozšířily oči, ale pak jeho výraz přešel do rezignovaného klidu. Usmál se a uniklo mu krátké uch ech tnutí. Díky jeskynní ozvěně znělo jako smích dítěte.

„Konečně jsi učinil chybu,“ prohlásil stařec. „Teď už konečně vím, kdo jsi. To byl vždycky tvůj problém - nesneseš, aby snad někdo nevěděl, kdo ve skutečnosti tahá za nitky. Nechystal jsem se ti vyhovět. Ani teď - prostě nikdy!“

„Mohl bych tě donutit,“ zasyčel jeho věznitel.

Stařec se znovu uchechtal. „To není příliš pravděpodobné. Flétna na Vousáče nefunguje.“

„No dobře,“ řekl ten druhý a mírně se stáhl. „Možná bych ti mohl nabídnout něco, čeho si ceníš víc než moci. Pokud mi řekneš, kams to děvče poslal a proč, pak možná... možná ti dovolím se vrátit ke Studni - ještě jednou, naposledy...“

Starý muž se ještě jednou zasmál, ale nedokázal skrýt krátký záblesk touhy, který se mu na okamžik objevil ve tváři. Zamrkal a našpulil rty.

„Děkuji, ale nechci. Myslím, že prostě zkusím štěstí. Být starý není tak hrozné, jak jsem čekal. Ostatně, víš, co se říká - člověk je tak starý, jak se cítí.“

Stařec zaklonil hlavu a vyrazil vítězný pokřik. Zavýsknutí bylo zároveň výsměšné i triumfální. Pak se usmál.

Náhlé crescendo hmyzích zvuků starému muži prozradilo, že jeho věznitel rozzuřeně přivolává své slouhy. Během chvilky se u vchodu do jeskyně objevilo několik zvířat. Některá hlasitě čenichala, několik jich i vrčelo. Zdálo se, že všechna čekají na další pokyny. Jedno z nich kýchlo a pak si otřelo čumák ušmudlanou pětiprstou tlapou.

Až v té chvíli starý muž poznal, že to nejsou žádná zvířata. Byly to děti!

Vlčí dítě opět kýchlo. Vyrušený věznitel rozzlobeně zavrčel nadávku - a v tu chvíli stařec ucítil svou šanci.

Rychle zašeptal několik slov v prastarém jazyce a vzápětí se od jeho těla oddělil stín, který proklouzl pod stropem jeskyně k východu.

Jeho věznitel strašlivě zaklel a přikázal zdivočelým dětem, aby v jeskyni rozkopaly oheň a zdusili jej pískem na pouhé uhlíky a dým - ale už bylo příliš pozdě.

Děti-šelmy pohlédly na svého velitele s němou otázkou, zda mají vyrazit a pronásledovat novou kořist, ale ten jenom zavrtěl hlavou.

„Nechte to být, to není důležité, vždyť je to jen jeho stín.“ Opět oslovil starce, který sice visel v rámu ochableji, ale jiskřily mu oči: „Tak tedy začneme znovu.“

„Já tomu nevěřím,“ prohlásil Jack a jeho hlas se zvučně rozléhal sály Velkého Cožto. „Prostě se jen až příliš snažíme nalézt smysl v událostech, které žádný smysl nedávají. Vidíš souvislosti tam, kde nejsou, Johne.“

„Ne, to není pravda,“ oponoval mu Bert, který se již trochu uklidnil. „Ve skutečnosti si myslím, že John má naprostou pravdu. Myslím si, že William se opravdu snažil předat vzkaz. A Petr jej dostal a proto poslal Lauru Glue k Jamiemu.“

„Možná, že tohle je Liber, o které mluvily Morgany,“ napadlo Charlese. „Odhalila nám ztracenou dračí loď.“

„Nevykládejte si to špatně,“ řekl Jack, „ale kde je logická souvislost, která by tohle všechno udržela pohromadě?“

„Musí to být ta loď," ozval se hlas od vchodu. „Otec má pravdu. Ta loď, kterou Bacon popsal, to nebylo jen tak obyčejné plavidlo. To byl skutečně Rudý drak."

Přátelé se otočili jako jeden muž a pohlédli ke dveřím. Aven byla vysoká a měla o něco královštější držení těla, než jak si ji pamatovali - a to i navzdory hrubému námořnickému oděvu. Klidně si je prohlížela, pak zvedla hlavu a věnovala jim slabý úsměv.

„Musím přiznat," řekla, „nemyslela jsem si, že vy dva někdy dorazíte, natož všichni tři. Ale jsem velmi... jsem..."

Bert se rozběhl k dceři a objal ji. Nejprve strnula, ale pak se uvolnila a objetí mu vrátila. Aven vzhlédla ke třem Správcům a tentokrát jim věnovala upřímný, ale velice unavený úsměv. „Jsem moc ráda, že vás vidím. Všechny."

Postupně každému věnovala krátké objetí a polibek na obě tváře. Nebylo to úplně neformální pozdravení - a když došlo na Artuše, věnovala mu úplně to samé. Ani více, ani méně. Charles s Johnem si vyměnili zmatené pohledy, které neušly Artušově pozornosti.

„Tys jim to neřekl, že?" otázal se Berta.

„Co jsi jim neřekl?" zajímala se Aven.

„Do těchto věcí nám nic není," řekl Jack, který si rovněž povšiml letmého způsobu, jakým Aven pozdravila krále. „Prostě, kdybychom to nevěděli, tak bychom určitě nepoznali, že zdravíš svého manžela."

Aven vypadala dokonale překvapeně. „Mého manžela? Vy myslíte Artuše?"

„Noo ... samozřejmě," zakoktal se John. „On je král a ty jsi ... ehm ... „

Aven zvedla bradu a pohlédla na ně. „On je král," potvrdila, „ale není a ani nikdy nebyl mým manželem."

„Ale ... ale," pokoušel se promluvit Jack. „To... to je," přestal se snažit a jen se díval z Aven na Artuše jako opařený.

„Copak ty nejsi královna, Aven?" zeptal se Charles. „Myslel jsem..."

Artuš přerušil diskusi posunkem. „Ale ona je královskou chotí se všemi právy i povinnostmi. Fakticky vzato je královnou. Je to jen ona a nikdo jiný, kdo mi pomáhá spravovat záležitosti Souostroví. Avšak kdybychom se vzali - formálně, jako státnický

krok - žádalo by se od ní, aby zůstala na Paralonu. Ale pak by nebyla šťastná.“

„Takže ty jsi odmítla si vzít Artuše jen proto, abys nebyla upoutána na Paralonu?“ divil se Jack.

„Tak to není,“ řekl Artuš. „Prostě jsem se rozhodl, že ji nebudu nutit do manželství, které by naplnilo její dny žalem a marnou touhou.“

„Nezapomínej,“ řekl John Jackovi, „že tady jsi v Souostroví. Naše zvyky nemusejí být stejné jako jejich.“

„Jsem jen trochu překvapený, to je všechno,“ řekl Jack. „Omlouvám se, Aven, pokud jsem řekl něco nevhodného.“

„Ne, neřekl,“ odpověděla Aven. „Alespoň teď víš, jak to je. A navzdory mé touze po dálkách se stejně vždycky vracím na Paralon. Je tu moje rodina, jak Artuš, tak...“

Zlomil se jí hlas a přitáhla si plášť blíže k tělu. Obrátila se k Artušovi. „Propátrala jsem celý severní okrsek Paralonu. Jediná loď neunikla spálení. Vypadá to, jako kdyby někdo vydal signál neviditelnému nepříteli a všechny lodě pak byly zničeny jediným úderem. Máš nějaké zprávy od Samarantha?“

Artuš zaváhal a zavrtěl hlavou. „Poslední zpráva přišla ve chvíli, kdy jsme vysílali Berta pro vrchního Správce knihy. Od té chvíle nepřišlo nic.“ Zaváhal a přemítal. „Když o tom tak přemýšlím, neviděl jsem žádného draka už déle jak den. Zajímalo by mě, kam se všichni poděli.“

„A ty děti?“ zeptal se Bert. „Zmizely nějaké další?“

„Ano, z každé vesnice,“ potvrdila Aven. „Zůstaly ušetřeny jedině ty, které byly příliš malé nebo nemocné,“

„Ale jedno dítě uniklo,“ oznámil jim Charles. „Dívka s umělými křídly, která si říká Laura Glue.“

„Laura Glue!“ zvolala Aven. „Kde je? Je zde? Co říala?“

„Vlastně,“ řekl Jack, „Jsme ji nechali spát ve skříni u Jamese Barrieho doma.“

Při zmínce o Barriem Aveniny oči potemněly, ale pouze chápavě přikývla. „Ano, to je to místo, kam měla jít. Povězte mi všechno, co víte.“

Poté, co jí Artuš, Bert a Správcové rychle vše vypověděli, posadila se Aven ke stolu a začala si prohlížet knihu, ve které našli zmínku o Křížovém tažení.

„Jamie nevěděl, co má ten vzkaz *Křížové tažení započalo* znamenat," řekl Bert. „Nic mu to neříkalo, snad kromě zlomku staré vzpomínky.“

„Tohle je ta stará vzpomínka,“ prohlásila Aven a poklepala na knihu. „Ten vzkaz to potvrzuje. A Jamie ví víc, než vám řekl.“

„Ale jak to?“ divil se John. "Co by mohlo spojovat Jamieho a ty dva muže, o kterých psal Bacon? A kdyby věděl něco víc, proč by nám to neřekl?“

Aven zaťala zuby a pohlédla na Johna: „Zlatá brána otevřená - to je hra, kterou Petr a Jamie naučili všechny Ztracené děti. To oni ji vymysleli. A není to náhoda, že ta hra i její tvůrci jsou zmiňováni ve stejné pasáži. Loď popsaná v té knize, Rudý drak, byla doopravdy viděna pouze jednou v celých dějinách Souostroví. Všechno ostatní byly jen příběhy - kamarád mého kamaráda měl bratrance a ten tu loď jednou viděl - znáte to. Dokonce i tady v archivu, kde se celá století shromažďují záznamy, se o té lodi stěží naleznou nějaké zmínky.“

„Přesně čtyři,“ vložil se do toho Bert. „První dochovaný záznam je o tom, jak ji Ordo Maas přestavěl z vraku Argó. Druhý hovoří o první velké bitvě mezi Artušem a Mordredem. Příběh, který jste právě přečetli, je třetí.“

„A co ten čtvrtý?“ zeptal se Artuš.

Aven pohlédla na otce a zaváhala. „Je to v knize z Verneova osobního archivu. Budoucí události, které se buď mohou, anebo nemusejí stát. A to mě znepokojuje - vypadá to, že Rudý drak dokáže cestovat nejen v prostoru, ale i v čase. Morgany řekly, že změna běhu dějin se odehrála před sedmi staletími, ale událost, která tuto změnu vyvolala, se stala před pouhými devíti lety. A to díky něčemu, co jste udělali vy.“

„Já jsem si opravdu hrozně lámal hlavu a pokoušel jsem se přijít na to, co jsme tehdy udělali špatně, ale nedokážu přijít na nic. Všechno, co jsme udělali, zároveň bylo nezbytné k poražení Mordreda,“ přiznal John.

„Jules by řekl, že nic z toho, co jsi udělal, nebylo špatné, milý Johne,“ prohlásil Bert. „Existují pouze rozhodnutí, která nás posouvají vpřed - i když se v určitých okamžicích zdá, že se vracíme. Dává smysl, že tohle všechno je nějak propojené, a existuje pouze jedno místo, které jste navštívili a kde mohl být ovlivněn samotný Čas.“

„Hláska času,“ vydechl Charles. „Samozřejmě!“

„Tak je to jasné," shrnul John. „Půjdeme opět navštívit Kartografa ztracených krajů."

Přátelé se rozloučili s Artušem, který již začínal být nervózní z řady úředníků, jež se začali shromažďovat před knihovnou s množstvím dalších dokumentů a dekretů, které vyžadovaly královu pozornost, a začali se proplétat ven z Velkého Cožto. Když se Jack obrátil, aby se vydal za ostatními. Artuš jej uchopil za paži a zatáhl ho do nehlubokého výklenku.

„Chci tě o něco požádat," řekl král tichým hlasem. „Chci tě požádat, aby ses postaral o Aven. Jde o osobní laskavost. Tedy nežádám tě o to jako král, ale jenom sám za sebe, jako Artuš."

Jack se zarazil. Než odpověděl, pohlédl na chvíli na druhého muže. „Proč o to žádáš mě: Vždyť každý z nás by samozřejmě…"

„Vím, že se všichni budete starat jeden o druhého," přerušil ho Artuš, „ale o tom nemluvím. Já... já vím, cos k ní cítil Jacku. Tehdy. Myslím, že jsem to vždycky věděl. Takže doufám, že tě neurazí, když tě o to žádám. Pro ostatní je Aven druhem a kamarádem. Ale z nich všech jenom ty pochopíš takovou žádost od někoho, kdo ji skutečně miluje."

Jack viděl v králově tváři, že Aven skutečně hluboce miluje.

A požádat Jacka, bývalého soka v boji o její náklonnost, vyžadovalo větší odvahu, než by on sám dokázal sebrat, kdyby se jejich role obrátily.

„Samozřejmě, že ti to slíbím, Artuši."

„Děkuji ti, Jacku," řekl Atruš a podal mu ruku.

Jack nezaváhal, jeho ruku přijal a pevně jí potřásl. „Přivedu je zpátky, Artuši. Oba."

Teprve když vyšel z Velkého Cožto ven, kde na něj čekali ostatní, uvědomil si, jak hluboce a vážně mínil ta slova, která právě vyslovil.

Skutečně mínil přivést zpět Aven i jejího syna...

Ale ne nutně zpět na Paralon.

Jakmile byli opět na palubě Indigového draka, Aven instinktivně vklouzla do role kapitána a její otec vnímavě a jemně ustoupil. Posádka na ni byla zvyklá a zdálo se, že se pod jejím vedením svých úkolů ujímají mnohem živěji.

Bert spokojeně přikývnul a opřel se o ráhno, zatímco vzducholoď začala stoupat od vývaziště do výšin nad Paralonem.

Východní vítr již téměř rozptýlil dým požárů, přesto byla ještě vidět slabá záře. A pak vyšel měsíc, rozplývající se v oparu, k prvnímu dějství svého nočního představení.

Charles náhle pocítil hlad a prohlásil, že půjde dolů do kuchyňky najít něco k snědku. Přidal se k němu Bert, který se prý naučil od Tumlera recept na výtečnou polévku s jáhlami a ječmenem.

„Starý přítel Tumler," řekl Charles, otevřel dveře a začal sestupovat dolů po schodech. „Často jsem přemýšlel, že bych ho vzal na návštěvu Oxfordu a Londýna - myslím, že by se mu to hrozně líbilo. Jen prostě..."

„... je složité vysvětlovat, jak to, že jezevec mluví?" zeptal se pobaveně Bert.

„Vlastně jsem měl větší strach z toho, že zmokne," přiznal Charles. „Ten zvířecí pach... Víš, co myslím?"

John zůstal nahoře částečně proto, že se mu líbilo letět, ale také chtěl pozorovat Jacka. Od chvíle, kdy začala jejich cesta, žádný z nich příliš nezmiňoval Jackovy rozbouřené city ohledně smrti jejich přítele ve Veliké válce. Vše se odehrávalo takovou překotnou rychlostí, že všichni přehlédli skutečnost, že Jackovy potíže se spánkem začaly dlouho před krizí v Souostroví. V duši jeho přítele se skrývaly běsy, se kterými bude nutné se utkat - a John se obával, že pokud někdo nebude dávat pozor, mohly by nakonec Jacka strávit zevnitř.

Na jejich poslední cestě po Souostroví to byl John, kdo byl traumatizován válečnými událostmi a kdo cítil hlubokou samotu při odloučení od své ženy. Ale bylo čtyři roky starší a měl již mnohem více životních zkušeností než jack. Takže jeho tehdejší příchod do Souostroví v roli vrchního Správce Geographiky způsobil katarzi. John byl tehdy nucen nalézt v sobě síly, o kterých téměř netušil, že je má.

Ale Jack sem tenkrát přijel s jinými představami - a pak viděl, jak jeho přítel umírá v důsledku jeho vlastních rozhodnutí a činů. Neexistuje způsob, jak by se někdo další mohl dozvědět, jak něco takového zapůsobí na člověka a jak ho to ovlivní; zvláště pokud v bitvě zahynul i jeho další přítel. A když navíc ani nemá žádnou skutečnou rodinu, ke které by se mohl vrátit, aby se opět postavil na nohy.

Jack se zasmál, aniž se k němu otočil: „Úplně cítím, jak mi očima vypaluješ díry do zad, Johne. Vím, že si o mě děláš starosti, ale to není třeba. Umím se o sebe postarat."

„O tom nepochybuji," ujistil ho John a usadil se u zábradlí.

„Ale přátelé jsou tu od toho, Jacku, aby tě podpořili, a to jakýmkoli způsobem, který budeš potřebovat. Nezapomeň, že já o tom, s čím se potýkáš, něco vím."

Jack se nejprve chystal něco odseknout, pak se ale zarazil a s pokřiveným úsměvem poznamenal: „Před devíti lety bych se s tebou hádal. Ale v posledních letech jsem zjistil, že se občas hádám jen proto, abych se hádal. Zajímalo by mě, proč to vlastně dělám."

„To je jedna z vlastností, které z tebe dělají dobrého učitele," odpověděl John.

„Možná," neodporoval Jack, „ale nad svými studenty vždycky vyhraju, a to není úplně fér."

John se usmál. „Prostě se potřebuješ naučit najít rozdíl mezi hádáním pro samotné hádání a hádáním s nějakým cílem. Pokud je to ten druhý případ, pak nezáleží na tom, zda je to fér. Záleží jen na tom, zda je to správné."

Jack se zadíval na svého přítele a pak se otočil a hleděl k obloze a nebesům.

Měsíc byl už plně nad obzorem a vládl celé noční obloze, měnil temné moře ve smetanu a rozháněl poslední opary, které halily oblohu před vzdálenými světluškami hvězd.

„To nebyl Warnie," prohlásil Jack najednou.

„Co nebyl Warnie?" zeptal se John.

„To nebyl Warnie, kdo mi začal říkat Jacku; To byl můj vlastní nápad. Vlastně to přišlo ve snu, když jsem byl dítě. Prostě jsem se probudil a oznámil doma, že mi od té chvíle mají říkat Jacku. Občas to byl Jacks, nebo ‚Jacksie; ale Jack mi už zůstal a Warnie byl první, kdo to začal používat. Ale s tím jménem jsem přišel já sám."

John nadzdvihl obočí a pousmál se. „Tak proč jsi nám řekl, že to vymyslel Warnie? V čem je takový rozdíl?"

Jack pokrčil rameny. „Já nevím. Asi mi jen připadalo hloupé někomu o těch snech vykládat. A po těch posledních událostech už to vůbec nešlo. Ty sny, které jsem měl o Aven a o obrech... víš, ty byly podobné. Ale nikdo v nich nešeptal, že bych si měl změnit jméno."

„No, pokud je to pro tebe nějaká útěcha," řekl John, „mně se jméno John nikdy nelíbilo, vždycky jsem dával přednost Ronaldovi. Ale na vojně užívali moje plné jméno a občas pravidla vyžadovala, aby mě představovali jako Johna a tak mě poznal i

profesor Sigurdsson. A pak samozřejmě vy. Ale nikdo jiný na celém světě mě nezná jako Johna.“

„Ale vždyť my ani nejsme na světě, jestli sis náhodou nevšimnul,“ poznamenal Jack.

„Zásah!“

„Takže bys byl raději, kdybychom ti říkali Ronalde?“ zeptal se Jack.

John zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Jméno John už jsem si spojil s Geographikou a našimi společnými cestami. Je to skoro, jako bych tady byl někým jiným. Takže John je v pořádku.“

„A co ty?“ obrátil se Jack na Charlese, který se právě vynořil z kuchyňky a olizoval si prsty. „Chtěl by ses s námi taky podělit o něco v souvislosti se svým jménem či jmény?“

Charles si odkašlal. „Jednou jsem napsal hru, ve které jsem sám hrál roli velkého dobrodruha. Tu postavu jsem psal podle barona Munchausena, který se ve skutečnosti jmenoval brigadýr-generál Throatwarbler- Mangrove. Pokoušel jsem se přinutit kamarády, aby mi říkali brígadýr-generále, nebo alespoň TM, ale nikdy se to neujalo.“

Jack zakoulel očima. „To je úžasné.“

John se zasmál a odfrknul. „Kolik ti bylo, když tě tenhle idiotský nápad posedl?“

„Stalo se to minulý měsíc,“ prohlásil Charles poněkud rozmrzele.

„Promiň,“ omluvil se John.

„To byste se ocitli ve skvělé společnosti,“ řekl Bert, který se vynořil z kajuty se dvěma kouřícími šálky polévky. „Baron Munchausen také nebylo pravé jméno,“ řekl a podal šálek Charlesovi.

„Opravdu?“ divil se Charles. „A jak se tedy jmenoval?“

Bert nadul tváře a foukal do horké polévky. „Ramon Felipe San Juan Mario Silvio Enrico Smith Heathcourt-Brace Sierra y Alvarez-del Rey y de los Verdes. Ale všichni jsme mu říkali Lester.“

„Panebože,“ zavrtěl Charles hlavou. „Lituju, že jsem se ptal.“

Noc proběhla bez jakýchkoli příhod, i když Aven se chmuřila stále více, kdykoli si povšimla nepřítomnosti lodí na široké mořské pláni pod nimi.

Bert, Aven i posádka znali cestu k menšímu souostroví, kde se nacházela Hláska, natolik dobře, že nebylo nutné hledat v

Tumlerově Geographice. To byla úleva pro Johna, který doufal, že jeho chyba nevyjde najevo.

„Blížíme se k ostrovům," oznámila Aven, „a měli bychom se jejich středu vyhnout širokým obloukem - vzpomínáte si na ty výpary Z vulkánu? Pro vzducholoď by to byla úplná pohroma."

„Pořád se nemůže přinutit, aby jí říkala Indigový drak, řekl Bert Jackovi. "Obávám se, že je stále příliš vázaná na tu starou."

Aven odhodila stranou Jackovu kopii Geographiky a odfrkla. „Tyhle dětské knížky jsou spíš hrozbou než pomocí. Neuvádějí údaje důležité pro navigaci a vynechávají příliš mnoho nebezpečí, která v Souostroví hrozí."

„Tumler se pravděpodobně obával, že by to poškodilo prodejnost," napadlo Charlese. „Dilema vydavatele."

„Myslím, že bychom se raději měli držet originálu," prohlásila Aven a obrátila s k Johnovi. „Ostatně, k tomu tu přece je."

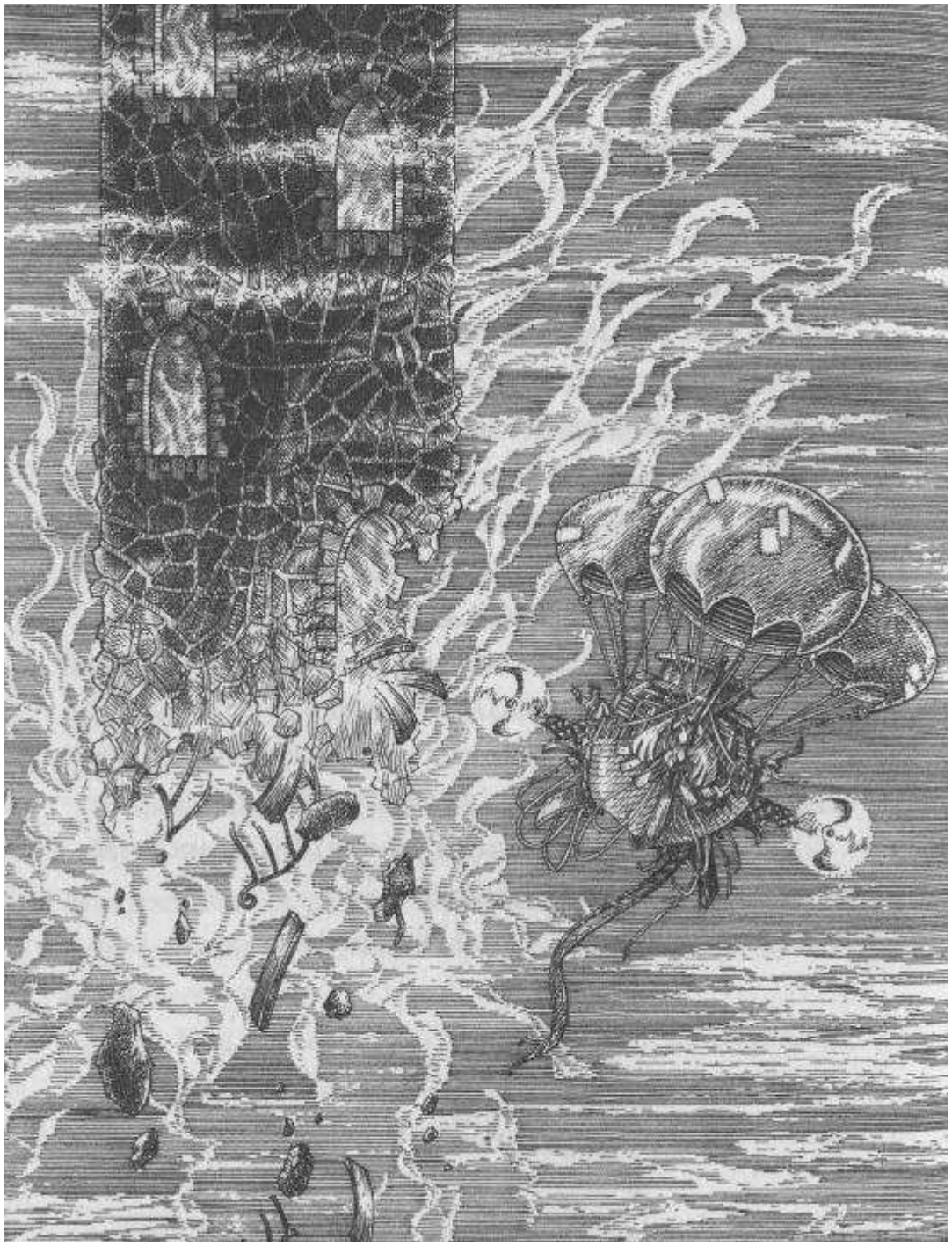
„Ehm, k tomu bych snad měl říct..." začal John.

„U všech ráhen a kosatek!" zvolal Bert. „Myslím, že tenhle problém pročítání Imaginarie Geographiky nevyřeší."

Všichni se nahrnuli k zábradlí na levoboku, aby viděli, o čem starý muž mluví. Přímo před nimi mezi neodmyslitelnými vulkanickými výpary v matném svitu počínajícího rána prosvítala silueta ostrovů uspořádaných do tvaru náhrdelníku.

Žulové sloupy vypadaly stejně, jak si je přátelé pamatovali ¬ ale s jedinou omračující výjimkou.

„Hláska času je pryč!" vydechl Bert v úžasu.

Vysoko nad nimi se jako obrovská šedá kometa ...

KAPITOLA DESÁTÁ

Vzdušná věž

Největší ostrov na kterém stávala Hláska času, byl kamenitý a holý.

Aven vedla vzducholoď širokým obloukem okolo ostrova, aby se mohli lépe porozhlédnout. Tam, kde bývala věž, bylo nyní jen pár roztroušených kamenů, ale žádné základy. Vypadalo to, jako kdyby věž prostě někdo odnesl.

„Vypadala úplně v pořádku, když jsme ji opouštěli," vzpomínal Charles. „Nechápu, co se s ní mohlo stát."

„Já už to pomalu chápat začínám," řekl John pomalu a přecházel po palubě. „Je pravda, že byla v pořádku - ale to bylo, když jsme odcházeli podruhé, pamatujete?"

Najednou všichni pochopili, k čemu John směřuje. A šifrované odpovědi Morgan začínaly rázem dávat mnohem větší smysl.

Hláska času bývala mohutná věž, uvnitř které vedlo schodiště ke zdánlivě nekonečnému množství dveří. Každé dveře se otevíraly do určitého bodu v minulosti - ty co byly nejníže, vedly do nejprehistoričtějších dob a při stoupání vzhůru chronologicky postupovaly i vstupy do minulosti.

Poblíž vrcholu končily schody na podestě kousek pod posledními dveřmi. Poslední dveře se otevíraly do budoucnosti a byly navždy mimo dosah. Věž tedy neustále rostla spolu s postupem času.

Předposlední dveře, za kterými našli tvůrce Imaginarie Geographiky, kterému se říkalo Kartograf ztracených krajů; byly jediné, které vedly do přítomnosti. Za čtvrtými dveřmi od vrcholu John našel nedávnou minulost a vedl tam rozhovor se svým zemřelým školitelem, profesorem Sigurdssonem.

Po Johnově setkání s profesorem a následném hovoru s Kartografem přátelé sestoupili po schodech. Dole narazili na svého protivníka Mordreda, Zimního krále, který také dorazil na ostrov a založil v Hlásce požár.

Přátelé tehdy utekli jediným směrem, který jim zbýval - nahoru. Když šplhali vzhůru, Charlese napadl plán, který je nakonec všechny zachránil.

Navrhl otevřít dveře těsně pod dveřmi Kartografovými a uniknout do bezprostřední minulosti. Dveře se tak otevřely přímo do vchodu v základně věže, hodinu před příjezdem Zimního krále. Všichni se bez problémů nalodili a z ostrova odjeli.

Ohromená Aven zírala na pustý ostrov. „My jsme odjeli bezpečně, ale o hodinu později Mordred stejně přijel a založil v Hlásce oheň. Nikdy mě nenapadlo, že Zimní král věž dobyl," řekl Bert. „Vždycky jsem předpokládal, že nás tady hledal, a když nás nenašel, začal nás opět pronásledovat."

„Já taky," přiznal John. „Na ostrově Terminus posléze všechno směřovalo k takovým koncům, že jsem se už ani nezastavil a nepřemýšlel nad tím, co se odehrálo předtím."

Charles byl zahanbený. „Ty... ty myslíš, že je to moje vina, že věž byla zničena?" Roztřásly se mu nohy. Ztěžka dosedl na palubu a složil hlavu do dlaní.

Bert mu chlácholivě položil ruku na rameno. „Tebe nikdo neviní, Charlesi. Mordred činil svá vlastní rozhodnutí. Ty jsi byl hrdina - dokázal jsi vymyslet způsob úniku ve chvíli, kdy si nikdo jiný nevěděl rady. Mordred již oheň založil. A poté co jsme odjeli, to prostě udělal znovu."

Na Charlese, který nebyl k utěšení, neměla Bertova slova žádný vliv. "To já ji zničil," bručel nevěřícně. „To já zničil Hlásku času..."

Náhle se posadil zpříma. „Ještě hůř! Já jsem zničil Čas! O tom mluvily Morgany. Já jsem vlastně smetl celý jeden rozměr."

„Tak tomu tedy říkám pořádně neobvyklý výkon," řekl John obdivně. „Není mnoho lidí, kteří by si mohli dělat nárok na to, že zrušili čas… A nám se to povedlo čistě náhodou."

„Hm, nemyslím si, že by to bylo až tak špatné," prohlásil Bert. „Čas je odolnější, než byste si mysleli. Ale věřím, že jsme našli jádro problému."

„Neměly by tu být alespoň trosky?" zeptal se John. „Myslím, že v případě, že věž byla spálená, by po ní měla zbýt obrovská hromada suti. Anebo halda ožehnutých kamenů. Prostě něco!"

„To ale nebyla obyčejná věž," odpověděl Bert. „Ona byla vlastně postavena z času - no, a ze žuly a ušlechtilého dřeva. Ale nelze říct, jak a čím byla ovlivněna."

Zatímco John, Charles a Bert debatovali, Aven si všimla, že Jack stojí na opačné straně paluby a vůbec se na ostrov nedívá.

„Co to tam pozoruješ, Jacku?" zeptala se. „Zíráš na tu vodu od chvíle, co jsme sem dorazili."

„Podívej se támhle," odpověděl Jack a mávnul rukou dopředu, aniž spustil zrak z vodní hladiny. „Támhle, rovnou pod námi - vidíš to? Ten temný tvar ve vodě? Mohl by to být nějaký druh ponorky, jako třeba Žlutý drak""

Aven přimhouřila oči a zírala do míst, kam Jack ukazoval. „To není loď, to je stín. Podívej, támhle vrhá podobný stín i naše vzducholoď. Její stín mění polohu podle světla."

„Hmmm," zamyslel se Jack. „Ať už ten stín vrhá cokoli, je to podstatně větší než Indigový..."

Jack se zarazil a ztěžka polknul. Podívali se s Aven na sebe - oběma tanulo v očích stejné poznání, a oba najednou pohlédli vzhůru na oblohu.

„A do háje," zašeptal Jack.

Charles se právě začal vzpamatovávat, když se objevili Jack a Aven. Oba se culili jako kočky nad plnou miskou mléka.

„Co je?" optal se John. „Čemu se vy dva smějete?"

„Máme dobré zprávy," oznámil Jack. „Charles tu věž přece jen nezničil."

„Nebo alespoň ne celou," doplnila Aven.

„Nechápu," podivil se Bert.

Jakoby čekal právě na tento pokyn, Indigový drak se otočil přesně proti ostrovu a právě vyšlému slunci - a zubatý stín, který dělil moře vedví až k severnímu obzoru, dopadl i na loď.

Všichni, přátelé i posádka, pohlédli vzhůru a spatřili, co ten stín vrhá.

Vysoko nad nimi se jako obrovská šedá kometa zmražená při svém klesání k Zemi tyčila Hláska času.

„Ach, díky Bohu," oddychl si Charles.

Vzducholoď začala stoupat a přátelé nabyli již po několikáté dojmu, že cíle, o který usilují, by s žádnou jinou dračí lodí nebylo možné dosáhnout. Ani s původním Indigovým drakem.

Co se týče vzdálenosti, byla věž asi tak kilometr nad nimi. Ovšem pokud bychom tu část věže, kterou zlikvidoval oheň, změřili a přepočítali na roky, představovalo by to tisíce, možná i miliony let dějin.

Indigový drak se přiblížil k nižší části vznášející se věže a jejich předpoklady se jen potvrdily. Věž byla rozdrolená a spálená a škody dosahovaly do výšky asi třiceti metrů, ale ne výše. V určitém

bodu postup plamenů něco zastavilo, ale i tak byla již způsobená škoda neuvěřitelná.

Aven vedla svou loď výš, k části, která nebyla ohněm poškozená, a podle Bertových pokynů vhodila kotvu do jednoho z oken, která vedla na schodiště. Jakmile byli upoutáni, přimanévrovali dostatečně blízko, aby mohli vyvázat provazový žebřík vyrobený ze zábradlí staré lodi. (Něco jsme si museli nechat, jen tak z nostalgie, však víš; řekl Berr.) Jeden po druhém pak začali přelézat do věže.

Uvnitř byla věž přesně taková, jak si ji pamatovali, s výjimkou kouřového oparu, který zakrýval zbytky nižších pater.

„Dávejte si pozor," varoval je Bert, „tady by nebylo vhodné uklouznout na schodech."

„Myslím, že je nám to všem jasné," poznamenal Jack.

„Ty jsi vrchní Správce," řekla Aven Johnovi. „Tak nás veď." Společně začali stoupat vzhůru.

Museli vytrvale šplhat většinu dne, než se dostali k nejvyšším dveřím. Věž byla tichá, kromě občasného zarachocení, které se ozývalo odněkud zespodu.

„Odpusťte mi ten sentiment," řekl Charles a lehce funěl, „ale skoro si přeju, aby oheň spálil té věže větší část, abychom nemuseli šplhat tak vysoko."

„Souhlasím s Charlesem," přidal se Jack. „Stále nechápu, proč jsme prostě nemohli s lodí vyletět výš a vejít nějakým oknem blíže ke Kartografovu pokoji."

„No, protože Hláska času zároveň zkouší charakter," odpověděl Bert. „Vzpomínáte, jak se nám posledně sestup zdálo mnoho kratší než výstup? To proto, že tomu tak skutečně bylo. A vzpomínáte si na ty dveře, kterými jsme prošli, abychom uniklí?"

„Ano," potvrdil John. „Když jsme jimi prošli, otevřely se dole ve věži pouhou hodinu předtím, než jsme do věže vešli."

„Dovedly nás do místa a doby, kam jsme se potřebovali dostat," vysvětloval Bert, „protože jsme si to zasloužili za své úsilí. Je pravda, že jsme mohli plout výš - ale předpokládám, že by to stejně nezkrátilo vzdálenost, kterou by bylo nutné ujít."

A jakoby to byla narážka, na kterou se čekalo, strop se najednou zdál podstatně blíž, schodiště skončilo a příští dveře již měly klíčovou dírku, která označovala Kartografův pokoj.

„Tak vítejte," řekl Bert neadresně.

Stejně jako minule byly dveře zamčené - ale Aven jako královna měla prsten s pečetí Nejvyššího krále. Stačil pouhý dotek a ozvalo se tiché cvaknutí, zámek se uvolnil a dveře se otevřely dovnitř.

Kartograf ztracených krajů seděl soustředěně u svého stolu nad velice složitou mapou.

„Řekl jsem vám, a ne jednou, ale třikrát," vrčel nazlobeně, „že nemám nejmenší tušení, kdo zabil Edwina Drooda, takže se mě už konečně přestaňte vyptávat. Nebyli byste v tomhle průšvihu, kdybyste nespustili ten zatracený seriál."

„Edwín Drood?" nejistě se tázal John a vstoupil do hustě přeplněného pokoje. „Já jsem se vás nikdy neptal na Edwina Drooda,"

Kartograf se zamračil a pohlédl na své návštěvníky přes obroučky svých brýlí. „Skutečně? Vy jste vrchní Správce, že?"

„No ano, ale..."

„Tak chvíli vydržte," řekl Kartograf. Seskočil ze židle a přešel k Johnovi. „Vy nejste Charles."

„Ach, to bych měl být já," ohlásil se Charles.

„Skutečně?" zvolal Kartograf. „To je neuvěřitelné, býval jsi mnohem hezčí."

„Cože?" zakoktal se Charles. „Ale... ale vždyť jsme se viděli jen jednou."

„Nesmysl, byl jsi tu přece mnohokrát," prohlásil Kartograf. „I když bych si přál, aby ses konečně zbavil toho svého učně. Je prohnilý jak padavče. Jak jen se to jmenuje? Magot... něco?"

„Magwich," opravil ho Charles. „A od chvíle, co jsme tu, jsi právě pronesl první větu, která nám dává smysl,"

„Hmmm," zamyslel se Kartograf. „Tak to asi nebudeš Dickens, že?"

„Ne, to opravdu nikdo z nás není," potvrdil mu Jack.

„To je jen dobře," pokračoval Kartograf. „Byl to chytrý chlap, ale měl příšerný vkus na učedníky. Nejdřív Maggot a pak ten dobrodruh, co frnknul do Mekky. Jen si říkali o potíže, všichni."

Bert vystoupil před ostatní a pokusil se upoutat jeho pozornost. „Pamatujete si alespoň mě?" zeptal se.

Kartograf zaklonil hlavu. „Hmmm, to je Tulák, jestli se nemýlím - a to se mi stává zřídka. Ano, ano, pamatuji si vás. Kterýže je to vlastně rok?"

„Píše se rok 1926," informoval ho Charles.

"To rád slyším," řekl spokojeně Kartograf. „Je užitečné vědět, že Čas se stále hýbe dopředu, přestože minulost mizí v popelu a dýmu."

„Hm, pokud jde o tohle," začal Charles, ale Avenmu včas šlápla na nohu. Zamračila se na něj a přiložila si prst na rty.

„Všimli jsme si, že nastala složitá situace," řekl Bert.

„Situace?" vykřikl Kartograf. „Lépe by se hodilo slovo katastrofa, pokud jde o mne. Někdo založil oheň u věže a spálil dost velkou část historie. Hořelo to skoro šest let, představte si."

„A jak se vám to nakonec podařilo uhasit?" zeptal se Jack.

„Uhasit? Mně?" podivil se Kartograf. „Copak jste si nevšimli toho zámku na dveřích? Nemohl jsem pohnout ani malíčkem. Prostě mi nezbylo, než čekat."

„Tak jak tedy ten požár vyhasnul?" zeptal se znovu Bert. Kartograf si sedl do tureckého sedu na podlahu a pokynul ostatním, aby také usedli. „Myslím, že to vyhaslo, když oheň dosáhl dveří, které se otevírají do konce doby stříbrné - nebo do počátku doby bronzové," řekl. „Zhruba okolo roku 1600 před naším letopočtem. To pomohlo."

„Co se stalo na počátku doby bronzové?" šeptem se otázal Charles Johna.

„Deukalionova potopa," odpověděl John.

„Přesně," potvrdil Kartograf a mrknul na Charlese. „Voda jin a jang, záplava uhasila i erupce Théry, takže snadno dokázala zatopit i malý věžový ohýnek."

„Výborně, alespoň zastavila škody dříve, než zničily celou věž," řekl Charles.

„Zastavila?" otázal se Kartograf překvapeně. „Možná zpomalila, ale nezastavila. Celé základy věže chybí, copak jste si nevšimli? Oheň je možná uhašený, ale základy jsou pryč a nosná konstrukce je kriticky oslabena. Kameny stále padají do moře a věž se stále rozpadá, jedny dveře po druhých. To, co zbylo, vydrželo jedině proto, že se to nachází v budoucnosti - ale minulost nás dohání, ostatně jako vždy."

„A co se stane, až zkáza nakonec dosáhne až k vrcholku?" zeptal se John. „Co se stane s vámi?"

„No, jistá je pouze jedna věc," řekl Kartograf. „Konečně se dostanu z tohohle zatraceného pokoje."

Vstal a oprášil si vzadu kalhoty. „Myslím, že jste nevystoupali schody, které ještě zbývají, abyste tady se mnou diskutovali o mém zdraví," řekl s hořkým úsměvem. „Ale každý, komu je ukradený

osud Edwina Drooda, je pro mě v pořádku. Takže, co pro vás můžu udělat?“

Přátelé se střídali ve vyprávění příběhu, dokud nevysvětlili Kartografovi vše, co se do té doby událo. Ten jen seděl za stolem a mlčky naslouchal. Když skončili, odvrátil se a začal pracovat na své mapě.

John, Jack a Charles na sebe ohromeně pohlédli, ale Aven pokročila dopředu a poklepala mu na rameno.

„Promiňte mi,“ oslovila ho. „Ale pravděpodobně jste ten nejnezdvořilejší člověk, kterého jsem kdy potkala.“

Kartograf odložil svůj brk. „Skutečně? To jste musela mít strašně nudný život. Lituji - byl to opravdu pěkný příběh - ale obsahoval snad otázku?“

„Obsahoval milion otázek!“ zvolal Jack. „Kam se poděly všechny děti? A dračí lodě? Kdo spálil všechny ostatní lodě? A co vlastně změnilo dějiny před sedmi stoletími?“

Kartograf si ztěžka povzdychl. „Nepochybně jste za mnou přišli kvůli vlastnostem věže, ale moje znalosti, porozumění a pochopení těchto věcí jsou přinejlepším útržkovité. Já kreslím mapy. Kreslím velmi dobré mapy. Jsem nejlepší kreslíř map, jaký kdy žil. Takže pokud potřebujete mapy, jsem váš člověk. Ale není má vina ani má zodpovědnost, že někdo zničil goblén na Avalonu, nebo rozbořil dějiny, nebo udělal cokoli, z čeho se Morgany potí hrůzou.

Taky nemám nejmenší představu, kde jsou děti, nebo kdo podpaluje vaše lodě. Lituji. Co se týká zmizelých dračích lodí - Morgany vám již řekly, kde jsou, a já bych vůbec nebyl překvapený, kdyby se odpovědi na některé vaše ostatní problémy objevily, až je znovu získáte.“

Dokonce i Bert vypadal těmito slovy zmaten. Kartograf si jenom otráveně povzdychnul. „A to si říkáte Správcové knihy? Morgany přece řekly, že lodě jsou v Zásvětí, střeženy Chamenos Liber, nemýlím-li se.“

„Jistě,“ řekl John. „Ale…“

„Ale nic,“ opáčil Kartograf. „Tak za prvé, když jste mě naposledy poctili návštěvou, jak jste vůbec našli Hlásku času?“

John několikrát zamrkal, pak se mu rozšířily oči a krvavě se začervenal.

„Na to jsem zapomněl,“ přiznal.

„Takže už je vám všechno jasné,“ prohlásil Kartograf.

„Nemusíme jít hledat Chamenos Liber," vysvětloval John stydlivě, „protože jsme už tady. Tento řetěz ostrovů byl v Geographice nazván Chamenos Liber."

„Už si vzpomínám!" zvolal Charles. „Odložil jsi to jako nedůležité, protože to byl jakýsi mišmaš latiny a staré řečtiny a všechny poznámky byly psány v italštině."

„Alighieri," prohlásil Kartograf, „to byl pořádný Správce. Dokonce vstal z mrtvých, aby jeho synové mohli dokončit jakousi básničku. Jeho bys nikdy nepřistihl kňučet cosi o Droodovi sem nebo Droodovi tam."

„Tak proč jste je tak nazvali? Ty ostrovy?" zeptal se Jack. „Proč Chamenos Liber?"

Kreslíř map pokrčil rameny. „Já jsem je nepojmenoval. Pojmenoval je někdo mnohem starší - vlastně by se dalo říci prastrýc, když o tom tak přemýšlím. Ale kdyby váš vrchní Správce dával alespoň trochu pozor, polovina vašich problémů by už byla vyřešena."

„Proč polovina?" zeptal se Charles.

„Jak jste si již všimli, Chamenos Liber je směs latiny a starořečtiny, a význam latinských slov se mění podle specifického kontextu. Liber neznamená kniha ale chlapec. Takže správně přeloženo - Chamenos Liber znamená, Ztracené děti."

Při tomto odhalení Aven strnula, ale všiml si toho jen Jack - a ani on nedokázal odhadnout, zda zděšením anebo překvapením jako ostatní.

„Takže tyto ostrovy střeží Zásvětí, ať už je to cokoli," shrnul John.

„Pomalu začínáte tušit, odkud vítr vane, vy filologové," po~ dotknu] Kartograf. „A zbytek už bude jen vichr."

„Zbytek?"' zeptal se John.

„A to už jste byl tak blízko tomu, abyste si získal můj respekt," vzdychl si Kartograf. „Zásvětí je prostě dalším prostorem Souostroví - další řetěz ostrovů tvořený kruhy uvnitř kruhů pod povrchem Země. Není to uvedeno v Geographice, protože tam už nikdo nejezdí, takže jsem se vlastně nikdy nedostal k tomu, abych nakreslil mapy. Zásvětí je velmi, velmi staré. Když jsem tam byl naposledy, ještě jsem ani neuměl kartografii, a dokonce jsem ještě míval jméno.

Takže většina toho, co v Geographice najdete o Zásvětí, byla dodána později, různými Správci. Pouze tři z nich tam jezdívali

pravidelně - ačkoli vím o několika lidech z vašeho světa, kteří se tam čas od času také dostali.“

„A kdo byli ti tři?“ zeptal se Charles.

„Dante Alighieri, samozřejmě. A pak ten Francouz... jak se to jen jmenoval, ten co naplánoval tu bláznivou cestu na měsíc.“

„Myslíte Jules Verne?“ hádal Bert.

Kartograf lusknul prsty. „To je on, Verne. A třetí byl ten malý kluk... to štěně. Nemohlo mu být víc než dvanáct, maximálně. Dost mladý na Správce, pokud vás zajímá můj názor, ale to už se stává málokdy.“

„Dvanáctiletý Správce?“ zvolal John. „To zní neuvěřitelně.“

„To jsem mu taky říkal,“ odvětil Kartograf. „Ale koneckonců měl Geographiku, takže jsem mu musel věřit. Myslím, že se jmenoval Barry, nebo tak nějak.

Aven zbledla. „Barrie,“ zašeptala a hlas se jí zlomil. „Jmenoval se James Barrie,“

„Ať se jmenoval, jak chtěl,“ mávl Kartograf rukou bez zájmu, „už si vás všechny přesně nepamatuju.“

„Jak se dostaneme do Zásvětí?“ chtěl vědět Jack.

„To je jednoduché,“ odpověděl Kartograf. „Portál je přímo pod námi, uprostřed kráteru vulkánu - a slova, která otevírají průchod, jsou vepsána v Imaginarii Geographice, takže by vám přístup ani otevření portálu neměly činit žádný problém.“

Jack, Charles a Bert pohlédli na Johna, jehož obličej se opět začal barvit doruda.

Avenin pohled ztvrdnul, a jakmile si uvědomila, proč je John náhle tak zahanbený, zaujala obviňující postoj.

Kartograf si povzdychl. „Ach, řeči a trable, trable a řeči,“ prohlásil rozezleně. „Teď si na vás vzpomínám. Vy jste ten Sigurdssonův student. Voják, kterému se zalíbilo být badatelem. Zase jste ji někam založil, co?“

John začal koktat vysvětlení o Geographice a křídlech Laury Glue a svém autě a také o tom, že mají kopie atlasu, které vyhotovil jezevec, který mohl mít informace, o které jim jde, a začal se polovičatě omlouvat.

Kartograf zvednul ruce. „Bez urážky, ale tohle všechno mě nezajímá,“ prohlásil věcně. „Skutečně jsem vám nemohl být více nápomocen - a vzhledem k tomu, že se zde nacházejí čtyři Správcové, ale žádná Geographica, bych řekl, že kritéria pro výběr Správců jsou daleko laxnější, než bývávala.“

„Svým způsobem je atlas skutečně ve vlastnictví Správce," argumentoval John. „Automobil stojí právě před domem Jamese Barrieho."

„Copak to je nějaká omluva?" opáčil Kartograf. „že jste ji nechal v úplně jiném světě poblíž domu Správce, který utekl od své práce?" Pohlédl na Aven a zdvihl obočí. „Kdo jsou tihle lidé? Bratři Marxové?"

Aven se rezignovaně usmála. „Cokoli nám můžete poskytnout, bude pro nás velkou pomocí," řekla. „Úplně cokoli."

Kartograf si ji bedlivě prohlížel. „Vás si také pamatuji. Vy jste ta vzteklá. Ale mám dojem, že v poslední době již asi ne tolik. Pročpak to tak je?"

Aven vypadala tímto náhlým Kartografovým zájmem zaskočeně. „Já... já nevím," zakoktala se. „Možná jsem prostě dospěla."

„Možná," řekl Kartograf. „Myslím, že je ve vás víc, než lidé běžně vidí. A vsadím poslední drachmu, že jste s dospíváním ještě neskončila."

Aven neodpověděla a jen hleděla kreslíři do očí. Po chvíli sklopila pohled.

Kartograf přešel k oknu a pohlédl na plující mraky. Měl velice osamělý výhled, který se měnil pouze při východu nebo západu slunce. Když opět promluvil, znělo to mnohem pochmurněji, než předtím.

„Je mi to upřímně líto, ale nemohu vám více pomoci. To, co potřebujete, je mimo mé možnosti. Mohu nabídnout pouze toto: To, co se stalo s Hláskou času, bylo důsledkem všech událostí, které se odehrály předtím. A ty události nebyly uvedeny do chodu před pouhými tisíci lety, nebo sedmi sty, nebo dokonce devíti, myslete si o tom, co chcete."

Jeho poslední slova doprovázel chápavý pohled na Charlese, který souhlasně a úlevně přikývnul.

„Mohou existovat ještě další důsledky, které vycházejí z této příčiny. Věž se řítí, a právě zhroucení dolní části umožnilo prolínání věcí minulých, které dříve nebylo možné. Dveře tvořily ústřední body, nic víc - a místa, kam vedly, se nyní volně vznášejí prostorem. Že se ona změna odehrála před sedmi staletími znamená, že se někdo někde naučil, jak této skutečnosti využít. A pravím vám nyní toto, abyste byli varováni, ó Správci Geooraphiky a Souostroví: Buďte obezřetní. Buďte bdělí. Protože Čas je nyní v rukou vašeho nepřítele."

Charles přešel okolo stolu a napřáhl pravici. „Chtěl bych se omluvit. Ať již je to má vina či nikoliv, někdo by vám měl vyslovit omluvu.“

Kartograf zaváhal a pak mladému muži potřásl rukou. „Děkuji, Charlesi. A nesmýšlejte příliš špatně ani o Mordredovi. Běh jeho života mohl vést úplně jinudy, kdyby se mu kdysi dávno někdo blízký omluvil, nebo alespoň stál při něm, zvláště když by ani nemusel mnoho obětovat. Ale nikdo to neučinil. Obávám se, že za tuto chybu zaplatíme my všichni.“

Přátelé Kartografovi poděkovali a opustili mapami přeplněný pokoj. Dříve než zavřeli dveře, opět seděl u svého stolu a pracoval.

Kartograf ztracených krajů několik minut zuřivou rychlostí koloroval mapu na pergamenu, než konečně přikryl svůj brk a odložil jej. Sundal si brýle a protřel si oči - byl velmi unavený a nebylo to poprvé. Měl podezření, ale nevěděl, alespoň ne s jistotou, co se má v Souostroví i ve druhém světě přihodit. A co se odehraje v Zásvětí, to mu bylo úplným tajemstvím. Vše, co věděl, bylo, že Správcové knihy, zvláště ten jménem John, si musejí nalézt cestu vírem událostí sami. Jedině tak budou připraveni, až přijde dramatické finále.

„Takže cíl světí prostředky, co?“ brblal si. „Je to pěkně nebezpečná hra, do které ses pustil, Julesi. Jde to mimo mne - a to jsem byl víc než tři milénia stár, než ses vůbec narodil. Ale alespoň jeden by to měl vědět. Měl by vědět, že neuvidí konec tohoto příběhu. To by bylo jen správné, jen spravedlivé, že ano?“

Odmlčel se, jako kdyby očekával odpověď, ale žádná nepřišla. S hlubokým povzdechem uchopil Kartograf opět svůj brk, namočil jej v kalamáři a vrátil se k práci.

„Přetni to lano, Jacku,“ řekla jemně.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Chamenos Liber

Přátele očekávali snadnější sestup i tentokrát, ale ukázalo se, že žádný nebude. Rachot, kterého si povšimli již dříve, se opakoval se vzrůstající četností a doprovázely ho vibrace, které je téměř shodily se schodů. Drželi se blízko stěn a pohybovali se tak rychle, jak se jen odvážili.

„Myslím, že to je ta nestabilita, o které hovořil Kartograf," zavolal Bert zepředu přes rameno. „Z věže se vydroluje stále více kusů."

„Doufám, že jsme vyvázali loď dostatečně vysoko," staral se Jack. „Bylo by vážně smutné zjistit, že volně odplula, protože zeď, ke které byla vyvázána, se náhle zřítila do oceánu."

„Nedělej si starosti," ujišťovala ho Aven. „Má dobrou posádku. Udrží loď poblíž a budou na nás čekat."

„To jsem rád, že to vím," prohlásil Jack, ale neznělo to příliš přesvědčeně.

Již byli tak blízko dolní části, že průhledem dole viděli otevřenou oblohu, když došlo k silnému otřesu a celé levotočivé schodiště se uvolnilo. Při pádu strhly jeho trosky i pořádné kusy schodiště pravotočivého a k tomu několikery dveře.

„Jsem vážně rád, že nejdeme nahoru," poznamenal Charles. „Vlastně jsem rád, že úplně odcházíme."

Bert je zastavil napřažením ruky. Pohlédl na Aven, která obavami svraštila obočí. „Už bychom měli být u okna, kde byl vyvázán Indigový drak," oznámil Bert. „To, že u něj nejsme, znamená, že ta část věže už spadla."

Byli již asi jen deset metrů od rozpadající se dolní části a pod sebou viděli ven do prostoru. Nad nimi chyběly části schodiště. Nemohli pokračovat směrem dolů, ale ani se nemohli vrátit zpět nahoru stejnou cestou, kterou přišli. Byli v pasti.

„Co budeme dělat?" zeptal se Jack.

Jako v odpověď na tuto otázku se ozval známý vrčivý zvuk a za nejbližším oknem se objevil Indigový drak. Jeden z faunů zkušeně

prohodil lano okenním otvorem. Aven je chytila a přivázala ke vzpěře pod schodištěm, pak přitáhla provazový žebřík.

„Běž první," řekla Jackovi.

„Já počkám, díky," odpověděl. „Charlesi?"

„Já už jsem tu," zamával Charles šťastně shora z paluby. „Měl jsem velkou motivaci."

Po něm šel Bert, pak John. Když se chystal přejít Jack, věží náhle projel další mohutný otřes a schodiště se zhroutilo.

Jack již byl napůl na žebříku, ale Aven ještě stála na schodech. Neměla ani čas vykřiknout. Vše, co mohla udělat, bylo šátrat kolem sebe po nějakém záchytném bodu. Než spadla, podařilo se jí obtočit si kolem zápěstí kotevní lano.

Druhý konec byl stále přivázán ke vzpěře, která vážila několik set liber. Aven vykřikla bolestí a pokoušela se dosáhnout k Jackovi, ale byl příliš daleko.

„Aven!" vykřikl Bert. „Jacku, můžeš ji chytit?"

„Zkouším to," lapal po dechu Jack. „Dej mi chvilku."

Ale to bylo víc času, než měli. Váha schodišťové vzpěry stahovala Aven dolů a Indigového draka přitahovala nebezpečně blízko k věži.

„Přetni ten provaz!" zasyčela Aven.

„Nikdy," ucedil Jack. „Vydrž, už jdu!"

Zamotal si nohy do žebříku a zhoupnul se dozadu hlavou dolů - ale nepomohlo to. Jeho natažená ruka byla stále ještě příliš daleko.

Vzducholoď se opět zakymácela ze strany na stranu a vrtule zasténaly vypětím. Byl to předem prohraný boj. Loď se pomaloučku začala přibližovat ke stěně.

„Přetni to lano, Jacku!" přikázala Aven znovu. „Zachraň lod!"

„To neudělám!" křičel Jack. „Slíbil jsem, že se o tebe postarám a hodlám to dodržet."

Její pohled zněžněl, ale viděla situaci objektivněji než Jack.

„Nedosáhnu na svůj nůž, abych se odřízla," řekla. „Ne takhle. A jestli se loď roztříští o stěnu, jsme všichni mrtví. Přetni to lano! Je to jediná možnost!"

Jack pohlédl na Aven, vzdálenou necelý metr, a zoufale vztáhl ruce. Zaskřípal zuby a zavolal na Berta. „Hoď mi nůž! Rychle!"

Když loď přirazila natolik blízko, že vrtulí škrábala o stěnu a pokropila je sprškou jisker, slezl jeden z faunů na žebřík a podal Jackovi krátkou dýku. Jack se zhluboka nadechl a pohlédl na Aven.

„Přetni to lano, Jacku," vyzvala ho jemně.

K hrůze svých přátel to jediným řezem udělal.

Aven klesala dolů vstříc mlhám bez jediného zvuku.

„Jacku!“ křičel Bert, zatímco otřesený mladý muž rychle šplhal po žebříku na palubu. „Cos to udělal? Cos to, proboha, udělal?“

Jack si ho ani nevšiml a rozeběhl se ke kormidlu. „Máme k dobru dvě míle,“ zařval na posádku. „Přetněte vše, co nás drží a namiřte dolů! Stále ještě ji můžeme dostihnout! Dolů! Hned!“

Posádka zareagovala okamžitě. Otočili kormidlo, ráhna i vrtule a změnili sklon lodi. Indigový drak zamířil s mocným otřesem dolů a začal prudce klesat.

John, Charles a Bert se honem chytili, čeho mohli a zapřeli se. Faunově, kteří zjevně nedbali na nebezpečí, přetínali a odřezávali vše, co kladlo odpor vzduchu: kotva - vyhozena, žebřík - vyhozen. Dokonce i rezervní bečky s jídlem a pitím spěšně vyhodili přes zábradlí, kde zmizely ve vzdušných vírech, čímž získali podstatně větší rychlost. Loď se řítila dolů rychleji a rychleji, ale během několika vteřin bylo jasné, že nebudou dost rychlí. Čas, který Jackovi zabralo vyšplhat zpět na palubu a ujmout se velení lodi, jim zoufale chyběl.

„Musíme zrychlit!“ zařval Jack a rozhlédl se. „Balon! Klade příliš velký odpor! Musíme ho vyfouknout!“

„Zbláznil ses?“ křičel i Bert. „Ten nás přece drží ve vzduchu! K čemu bude dobré, že zachráníme Aven, když ztroskotáme a zabijeme se hned vzápětí?“

„Nikdo dnes nezemře,“ prohlásil Jack. „Johne, převezmi kormidlo!“

John se dopotácel ke kormidlu a pevně sevřel kormidelní kolo, zatímco Jack přeskočil svého přítele a vytasil Avenin meč z pochvy zavěšené nad dveřmi do kajuty. Omotal si jedno z vyvazovacích lan kolem zápěstí, vyskočil do vzduchu a lano se pevně napnulo. Visel tak paralelně s nejzazší částí balonu. Jediným mocným máchnutím rozťal vzadu na balonu středový šev a zevnitř začal syčivě unikat plyn.

V té chvíli se ze vzducholodi stala raketa, která se řítila vstříc vodní hladině.

„Už ji vidím!“ vykřikl John a ukazoval dolů.

Pod nimi se Aven, osvobozená od lana i schodišťové vzpěry, které ji předtím držely v pasti, snažila zpomalit svůj pád roztaženýma rukama a nohama. A fungovalo to - touto rychlostí ji předstihnou v několika vteřinách, ovšem o chvíli později se zřítí do moře silou velkého třesku.

Faunové se ujali kormidla a manévrovali lodí tak, aby nasměrovali její pád šikmo pod Aven. Dohánělí ji mučivě pomalu. Dostihli ji a nakonec i předstihli, a loď se konečně dostala pod ni. Aven tvrdě přistála na zpola vyfouknutém balonu. Jack ji pevně zachytil volnou paží a přidržel ji nohama.

„Teď!“ zakřičel na fauny, kteří již tento příkaz očekávali a přestavěli vrtule. Náhlá změna směru jejich rychlost zpomalila, ale zároveň odtrhla i jedno ze směrových křídel, což doprovázelo skřípění trýzněného kovu a dřeva.

John se vrhnul proti kormidelnímu kolu a prudce je stočil, aby vyrovnal chybějící směrovku. Vítr svištěl do uší a vodní pláň se hrozivě blížila. Utrhlo se i druhé směrové křídlo a jejich rychlost se náhle opět zvýšila. Drak na přídi se ale projevil jako přirozené kormidlo, takže opět drželi směr. Stále dolů, ale také vpřed.

Ale nestačilo to.

Loď prořízla vodu děsivou rychlostí.

Dokázali loď sice nakonec vyrovnat a vyhnuli se přímému nárazu, nicméně dopadli na hladinu tak prudce, že přišli o kormidlo i o obě vrtule. Udeřili o vodní plochu ještě třikrát, než konečně zpomalili natolik, že začali klouzat po hladině. Konečně se na mořské hladině ustálili a nakonec zastavili.

Bylo to jen pouhopouhé štěstí, že během stěží kontrolovaného pádu nikdo nevypadl z lodi. Seděli na palubě, příliš otřesení, než aby mohli promluvit. Bystří faunové okamžitě začali uklízet to, co z Indigového draka zbylo.

Aven, která ještě stále ztěžka dýchala, pohlédla na Jacka a zasmála se. „Můj starý Indigový drak, věděla jsem, že mě nenechá na holičkách.“

„Také jsem pomáhal, abys věděla,“ usmíval se Jack.

„Já vím,“ odpověděla Aven. „Věděla jsem, že mě v tom nenecháš. Proto jsem ti řekla, abys přeťal to lano.“

"No, to tedy byla sranda,“ komentoval John z přední paluby. „Ale už nikdy v životě nechci něco takového zažít znovu.“

„Neuvěřitelné,“ přidal se Bert a užasle vrtěl hlavou. „Já tomu prostě nevěřím.“

„Ani já ne,“ přidal se Charles, postavil se a rozhlédl se kolem.

Indigový drak se stal opět lodí.

Byla to opravdu zázračná záchrana v poslední chvíli, ale Indigový drak byl poškozen téměř fatálně. Přišli o kormidlo i o pohonné síly a v balonu zela více než pět metrů dlouhá sečná rána.

„Nechci vám kazit zábavu," ozval se Charles, „ale všimli jste si, že jsme uprostřed Chamenos Liber?"

„To je přesně to místo, kde být chceme, ne?" divil se Jack.

„Ano," souhlasil Charles. „Ale jestli sis náhodou nevšiml, je tu hrozné horko, a vypadá to, že bude hůř."

Měl pravdu. Nasládlý pach a hustý vzduch nebyly důsledkem mlhy, ale výparů pocházejících z vulkánu pod nimi.

„Stále ještě nevíme, jak se ten portál otevírá," podotkl Charles. „A myslím, že si nemůžeme dovolit tu vysedávat moc dlouho."

„Pokud bychom dokázali opravit balon," zamyslela se Aven, „mohli bychom ho nafouknout. Mohli bychom se alespoň přesunout do bezpečné vzdálenosti a zvážit svou situaci."

„Naše situace se může stát katastrofální, jak jednou řekl jeden moudrý muž," prohlásil Jack. „Nedokáže nás Indigový drak odsud vyvézt sám?"

„Možná je schopen plavby, ale byl přestavěný na vzducholoď," připomněl Bert. „Již není vybavený na svobodný pohyb po vodě."

„Takže máme následující možnosti," shrnul John. „Pokusíme se loď opravit alespoň tak, abychom se dostali ze zaplaveného sopečného kráteru..."

„Nebo skončíme smrtí udušením," přerušil ho Jack.

„Nebo by nás mohl někdo přijet hledat," řekl Charles v naději, že vyloudí na jejich tvářích úsměv. Ale žádný se neobjevil. Zatímco se kolem nich nadále ovíjely jedovaté výpary, přátelé se rozešli po lodi a pokoušeli se opravit vše, co bylo možné.

Pracovali po celý zbytek dne a pak ještě dlouho do noci. Po prvním posouzení škod se rozhodli, že se pokusí opravit balon. Bude to pravděpodobně nejjednodušší způsob, jak opustit Chamenos Liber. Bert jemně připomněl, že poté je nezbytné se nějak dostat zpátky do Londýna, vyzvednout Imaginarii Geographiku, a teprve pak se vrátit a otevřít portál do Zásvětí.

Všem tanula na mysli nahlas nevyslovená myšlenka - tento úkol bude velice obtížné splnit.

Jedině Artuš a Tumler věděli, kde se nacházejí. Minimálně několik dalších dní bude trvat, než si někdo z těch dvou začne dělat starosti. Ovšem ani potom toho není mnoho, co by pro ně mohli udělat.

Vždyť všechny lodě v Souostroví byly spáleny. Neexistoval způsob, jak by se záchranná výprava mohla dostat k Indigovému draku, nebo jak by se Indigový drak mohl dostat do bezpečného

přístavu za dobu kratší než měsíc. Draci by jim možná mohli pomoci dostat se přes Hranici a zase nazpět - ale v současném stavu byl Indigový drak téměř v troskách a posádku i pasažéry pomalu dusily výpary takřka k smrti.

Drahocenné hodiny ubíhaly, děti zůstávaly nezvěstné a neznámý protivník hrál domino s dějinami.

Aven dohlížela na opravy balonu. Všestranně šikovní faunové dokázali pro získání příze na šití využít deky z kajuty, ale opravy postupovaly pomalu. Bert je varoval, že s ohledem na časovou tíseň je nutné, aby se jim vše podařilo hned napoprvé - jinak by se později mohli ocitnout v mnohem žhavějších vodách.

„Velmi vtipné," podotkla Aven.

„Úmyslná slovní hříčka," upřesnil Bert. „Jestliže nemohu žertovat o bezprostředně hrozící smrti, tak mohu stejně dobře rezignovat."

„Rezignovat na co?" zeptal se ho Jack.

„Přijde na to," zamyslel se Bert. „Aven, chtěl jsem se zeptat - když Kartograf přeložil jméno ostrovů jako Ztracené děti silně jsi na to zareagovala. Povíš mi proč? Co pro tebe to slovní spojení znamená?"

Skutečnost, že Aven neodpověděla hned, napovídala, jak mnoho pro ni toto téma znamená. Nakonec předala své nářadí jednomu z faunů a opřela se se založenými pažemi o stěnu kajuty.

„Je zřejmé, že se zároveň jedná o odkaz na Ztracené děti Jamieho a Petra," vysvětlovala. „Jde o jméno, které přijaly všechny děti, které přišly do Petrova tajného útočiště - ale on nebyl tím, kdo ho začal používat jako první. To začalo dlouho před jeho dobou. Také jsem nevěděla, že označuje i místo - a ještě k tomu místo, které střeží vstup do Zásvětí."

„Ale proč by tě zrovna tohle mělo trápit?" chtěl vědět Jack. „Zmiňovali jsme se o Ztracených dětech již několikrát a ani jsi nemrkla."

„Nejde o to, že jste je zmiňovali," objasňovala Aven. „Jen jsem náhle pochopila, že jsem asi již v Zásvětí kdysi byla. Myslím, že to je to místo, které Petr a Jamie nazývali Země Nezemě. A znám i jiný způsob, jak se tam dostat."

Jack se zarazil. „To chceš jako říct, že znáš jinou cestu do Zásvětí, než je portál? Ale to je báječné!"

Aven zavrtěla hlavou. „Ta cesta existuje, ale vede z vašeho světa. To nám teď nepomůže.

Původně…, původně to mělo být tajemství," pokračovala a vrhla váhavý pohled na otce. „Byl to způsob, jak se Jamie mohl dostávat na Souostroví a zpět, aniž by musel použít dračí lodě."

„Aha," zabručel Bert. „Na to jsem byl už dlouho zvědavý. To bylo jedno z Jamieho největších tajemství," řekl Jackovi. „Odmítl pracovat na jakýchkoli mapách a popisech Země Nezemě a jednoznačně odmítl o věci i hovořit, kdykoli na to přišla řeč. Byl to jeden z prvních konfliktů, které jsme s ním jako se Správcem měli."

„V Londýně má starou šatní skříň," pokračovala Aven, „Jednu nebo možná i dvě, které kdysi patřily Harry Houdinimu. Vždycky tvrdil, že je postavil sám, ale Jules ho podezříval, že principy, na kterých přemístění funguje, ukradl vynálezci Nikolu Teslovi."

„Chtěla jsi říct,vypůjčil si." poznamenal Bert uhlazeně.

Aven zavrtěla hlavou: „Ne, ukradl. Tesla chtěl Harryho dát zavřít za to, že mu ukradl papíry, ale Houdini je snědl a pak utekl z vězení. Poté požádal smírčího soudce, aby jej propustil pro nedostatek důkazů."

„Chápu. Promiň, že jsem se ptal. Cos to chtěla říct?" ptal se Bert.

„Houdini postavil dvě skříně, které používal při svém jevištním vystoupení,L vysvětlovala dále Aven. „On nebo někdo z publika vstoupili do jedné skříně a najednou se objevili v té druhé, která byla umístěna na opačné straně pódia. S každým představením posouval hranice svých možností, stěhoval druhou skříň na balkon, do vstupní haly a jednou dokonce i ven na ulici. Když tam z ní jednou vystoupil překvapený dobrovolník, málem ho přejel povoz. Krátce poté přestal Houdini svůj trik předvádět a již nikdy ho na veřejnosti neuvedl."

„Trik přestal přitahovat publikum?" zeptal se John.

„To sotva," odpověděla Aven. „Byl to vždycky největší trhák dne. Ale našel pro něj šikovnější uplatnění. Díky jeho schopnostem unikat z uzavřených prostor se na Harryho obrátil Scotland Yard i US Secret Service, aby pro ně pracoval jako výzvědný agent. Jeho turné tak byla vlastně krytím, a v těch řídkých případech, kdy ho zadržela cizí výzvědná služba, se pokaždé dokázal osvobodit a utéct."

„To se hodí," uznal Jack. „A kam ty skříně přišly?"

„Houdini si uvědomil, že schopnost přesouvat se okamžitě z místa na místo z něj činí nepřekonatelného špióna," vyprávěla Aven. „Takže často zajistil, aby se jedna skříň ocitla ve vládních

kancelářích nebo královských rezidencích s následnou omluvou, že šlo o chybné dodání. Skříň se mu vždy vrátila zpět na jeho adresu, ale díky ní měl přístup do všech míst, ve kterých v té chvíli byla.“

„A ta druhá skříň zůstávala v jeho šatně, aby měl pokaždé pohodlnou možnost úniku,“ domyslel si Jack. „Působivé.“

„Přesně tak,“ potvrdila Aven. „Občas jej viděli na místech, kde být neměl - ale jak můžete vznášet obvinění proti muži, kterého jen o pár minut později viděly stovky lidí na scéně v divadle vzdáleném tisíc mil?“

„Tak tohle vysvětluje i další věci,“ přemítal Bert. „Houdini a Conan Doyle ty skříně používali, aby se vyhnuli Samaranthovi, že ano?“

„Ano,“ potvrdila Aven a potlačila zahihňání. „To tedy ano. Křižovali Evropou a pokoušeli se zůstat mimo dohled, zatímco ty ses snažil Samaranthovi rozmluvit jeho vražedné nálady. Odevzdání skříní bylo jedním bodem v nabídce, kterou mu učinili výměnou za to, že je neusmaží zaživa.“

„A Samaranth předal skříně dalšímu Správci, kterým byl Jamie,“ pokusil se pokračovat Jack.

„Správně,“ potvrdila Aven. „To bylo někdy v době, kdy se poprvé setkal s Petrem, který našel jiný způsob a překračoval Hranici s pomocí křídel, která Daidalos mladší vyrobil pro všechny Ztracené děti. Petr a Jamie nějak dokázali dostat jednu skříň do Země Nezerně a druhou ponechali v Jamieho domě, takže oba mohli přecházet Hranici, kdy se jim zlíbilo. Sama jsem ji mnohokrát použila, abych se dostala do Země Nezemě.“

„Předpokládám, že to bylo poté, co jsi navštívila Jamieho v Londýně,“ poznamenal Bert.

Aven se začervenala, pokusila se zamračit, ale tak úplně se jí to nepodařilo. „Ano, to také.“

„Proto tě tedy překvapilo, že Země Nezemě by mohla být vlastně Zásvětí,“ uvažoval Jack. „Tys tam nikdy necestovala jiným způsobem, že?“

Aven zavrtěla hlavou. „To bylo jedno z Petrových pravidel. Nedovolil, aby kdokoli zvenčí znal cestu - a já jsem byla zvenčí. Nebyla jsem tam už roky, ale myslím si, že Jamieho skříň je stále ještě v Londýně.“

„Jistě že je! Sám jsem ji viděl. To jsou skvělé zprávy,“ zvolal Jack a tlesknul rukama. „Pokud se dostaneme zpátky do Londýna, můžeme prostě vlézt u Barrieho doma do skříně a ocitneme se rovnou v Zásvětí jako s jednosměrnou jízdenkou.“

Aven opět zavrtěla hlavou. „Nebude to fungovat. Když Jamie odešel, nebyla jsem jediná, kdo měl pocit, že zradil. Petr si svou skříň ponechal, ale navěsil na ni zámky, aby se nedala použít.“

„Ale to on přece poslal vzkaz pro Správce,“ upozornil je Bert. „Proč to děvče neposlal skříní?“

„Existuje pouze jediný důvod,“ prohlásila Aven chmurně. „Protože nemohl.“

Na druhém konci lodi seděli John s Charlesem ve světle petrolejek dopadajícím z kajuty a rozjímali nad Tumlerovými výtisky Geographiky, ve kterých hledali jakoukoli užitečnou informaci, ale s mizivým výsledkem.

John upustil svůj výtisk a odkopnul ho po palubě. Okamžitě toho ale zalitoval a honem šel knihu sebrat. Zamyšleně otřel desky rukávem.

„Nemohu se na Tumlera hněvat,“ řekl Charlesovi, který přihlížel z blízkého výstupku, který zbyl po zhrouceném zábradlí. „Nedalo se čekat, že by z Geographiky opsal všechny texty. Je docela úspěch, že si toho zapamatoval tolik. Ale nám to bohužel nepomůže.“

Charles přikývl a zakousl se do jablka z lodních zásob. „Co se týče Tumlerovy Geographiky, máš zřejmě pravdu. A stejně tak má pravdu Aven - Geographica není až tak moc užitečná, spíše je zajímavá. Všiml sis, že na jednom listu je natolik podrobný popis, že se samotná mapa vejde jen do malého místa v růžku? Také jsem si povšiml, jak často si Tumler našel příležitost vepsat okolo textů některé svoje recepty. Je to zábavný chlapík, ten náš přítel jezevec.“

„Prostě nedokážu přestat myslet na to, že to celé je zase moje vina,“ povzdychl si John. „Teď jsem profesor. Učitel. Jsem vzdělaný. Jsem jedním z několika lidí na světě, kteří dokážou používat Imaginarii Geographiku. Ale v době, kdy ji opravdu potřebuji, si ji nedokážu ani uhlídat.“

„Rozvesel se, kamaráde,“ těšil ho Charles. „Podle toho, co jsem slyšel, tak jakýsi chlapík Einstein od základů přepisuje vědecké zákony, ale zatím je nedokáže prosadit. Možná je to cena, kterou člověk musí zaplatit za to, že je v něčem nejlepší.“

„Tos mi moc nepomohl,“ řekl John mrzutě.

Zatímco hovořili, nastával nový den a obloha na obzoru se začínala projasňovat do kobaltově modři. Hvězdy jedna po druhé

pohasínaly, s výjimkou jediného jasného bodu nízko na západní obloze.

„To je povzbudivé," poznamenal zamyšleně John a ukázal na osamělou hvězdu. „Jedna z mých prvních povídek byla o Jitřence a starém mýtu."

„Když jsem byl student, četl jsem anglosaskou báseň o andělovi, který se jmenoval Earendel. Udělala na mě takový dojem a natolik mě inspirovala jako alegorie i jako literární ztvárnění světla víry, že jsem ji zkoumal déle než rok. Byl jsem si jistý, že jsem odhalil báji z Uru - jeden z nejstarších původních příběhů na světě.

Earendel, nebo Orentil, jak se mu říkalo ve starší islandské verzi příběhu, byl námořník, jehož osudem bylo navždy se plavit ve stinných vodách zakletého souostroví," pokračoval John. „Přepracoval jsem zmínku o hvězdě představující jeho milou, která ho vyzvedla z temnoty do nebes - a báseň, která tak vznikla, se stala základem všech bájí, na kterých jsem od té doby pracoval."

„A také počátkem tvého učednictví na funkci Správce knihy," poznamenal Bert, který spolu s Aven a Jackem přišel, zatímco John vyprávěl. „Právě tvoje Putování Earendelovo, upoutalo Stellanovu i mou pozornost jako první."

„To jsem nevěděl," řekl John a stále hleděl na Jitřenku. „Byla to zajímavá předzvěst všeho, co následovalo, nemyslíš?"

„Možná víc, než si uvědomuješ," řekl Charles, zvedl se ze svého místa a opřel se o zábradlí vedle Johna. „Podívej," řekl a vzrušeně ukazoval, „ta tvoje Jitřenka míří k nám."

Měl pravdu. Světelný bod, který zprvu vypadal jako hvězda, byl stále jasnější i přesto, že slunce již vycházelo nad obzor. Bod se ovšem nepohyboval po přímé linii, ale vypadalo to, že poskakuje a kličkuje.

„Na hvězdu je to trochu neposedné," poznamenal Jack.

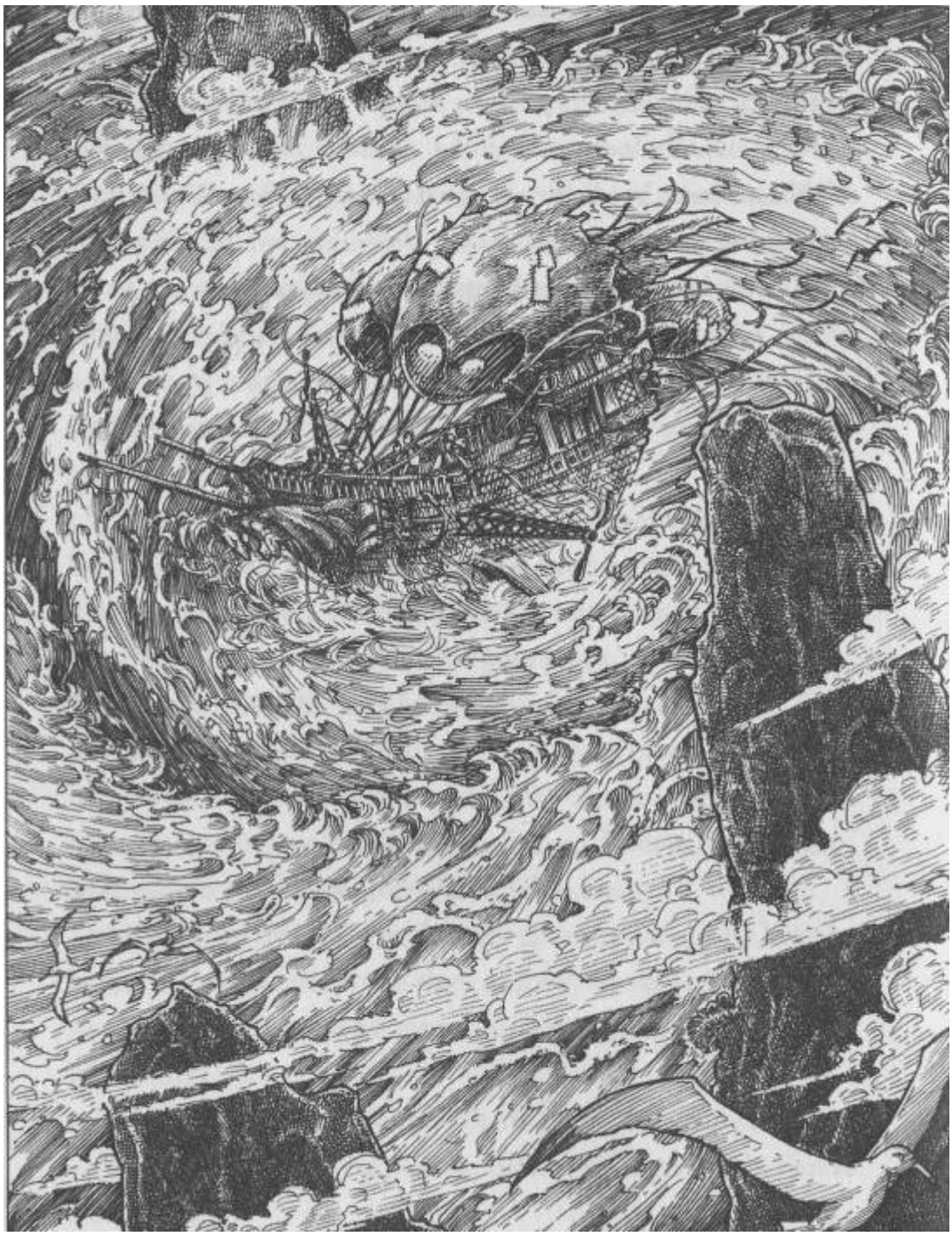
„Není neposedná," opravil ho Bert se slzami v očích, jen se řídí signálem."

Hvězda náhle klesla a konečně začala být proti vycházejícímu slunci pořádně vidět. Přátelé zalapali po dechu, když uviděli, že Johnova hvězda má křídla a že světelný bod je vlastně prudce zářící Kompasová růže.

Byla to Laura Glue.

Když uviděla Indigového draka, nadšeně zajásala a rozletěla se přímo k nim. V jedné ruce svírala Kompasovou růži, která ji k nim přivedla z Oxfordu.

A ve druhé držela atlas Imaginarium Geographica.

... voda se otáčela stále rychleji a vytvářela gigantický vír.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Dantova hádanka

Navzdory okolnostem to bylo nádherné setkání. V lidském životě se zřídka objevují okamžiky, pomyslel si Jack sám pro sebe, které nás dokážou zcela naplnit emocemi. Mnohé jsou založeny na vztazích nebo na osobních zkušenostech a jsou příliš individuální, než aby je bylo možné skutečně sdílet či vysvětlit. Ale existuje jedna emoce, která je univerzální, ve které se spojuje nekonečná vděčnost s tou nejmenší špetkou zkušenosti: vědomí, že člověk nebyl zapomenut.

Přátel se zmocnila obrovská radost a podávali si hrdou Lauru Glue z náruče do náruče, pevně ji objímali a smáli se. Všichni kromě Aven... Zdálo se, že je šťastná, že dívenku vidí, ale zároveň vypadala, že příliš nesdílí nadšení ostatních z nečekaného setkání.

„Já věděla, že vás najdu," volala pyšně dívenka. „Jak sem řekla Jamiemu - prostě sem věděla, že to dokážu!"

„A taky jsi to dokázala!" prohlásil John, který raději opatrně vysvobodil Geographiku z jejího sevření. „Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi tady, Lauro Glue."

„Chtěla sem ukázat Jamiemu svoje křídla," vysvětlovala.

„A tak jsme šli k autogobilu, kam jsi je uložil, a on pak uviděl tu knihu a dával ti hodně škaredých jmen."

John zrudnul. „To si dovedu představit. Ale jak jsi nás našla?"

Pozvedla Kompasovou růži. „Stejně jako předtím. Jamie věděl, jak předělat takové ty znaky, a řekl, že asi budeš svoji knížku potřebovat co nejdřív. No, a pak jsme si dali čaj, a když byla noc, šli jsme do parku a..."

Laura Glue se zarazila a zamyslela se. „On říkal, že bude ade ... adekv..."

„Adekvátní?" nabídnul Charles.

„Jo," souhlasila. „On říkal, že bude adekvátní situaci, abych odletěla z místa, kde je socha mého dědečka. Ale ono to vůbec nevypadá jako můj dědeček. No, a tak jsem odletěla a letěla jsem černýma mrakama a pak mě Kompasová růže dovedla až semka."

„Sem," opravil ji John ze zvyku.

„Správně. A pak mě dovedla až sem," dokončila Laura Glue.

Rozhlédla se po rozedraných zbytcích Indigového draka. „Hej! Kdo vám rozbil dračí loď?"

„To jsem byl já," přiznal se Jack. „Musel jsem zachránit Aven,"

„Promiň," řekla Aven, „ale ono se toho snad dělo víc. Není moje vina, že se věž rozpadla."

„Ale, ale," uklidňoval ji Charles. „Přece neříkáme, že je to něčí vina. Měli bychom se podívat do Geographiky, abychom zjistili, jak se odsud dostat, ne?"

Aven vrhla na Jacka poslední jedovatý pohled a pak přikývla. „Máš pravdu. Vrátíme se k našemu plánu. Já ..."

Aven se zarazila. Od chvíli, kdy se ji Jack oslovil jménem, Laura Glue ztichla a zírala na královnu očima jako talíře.

„Ty... ty jsi teď Máma, že ano?" oslovila ji Laura Glue uctivě.

„Ano," přitakala Aven, která si nebyla jistá, co děvče tou otázkou vlastně myslelo. „Ale kdysi jsem bývala tvoje kamarádka, pamatuješ?"

„Já si pamatuju, komu se podobáš," řekla Laura Glue. „Ale to jsi nebyla Máma. Tehdy ještě ne."

Aven poklekla k dívence a uchopila ji za ruce. „Hrávaly jsme si spolu, ty a já. Pořádaly jsme čajové dýchánky nebo jsme předstíraly, že jsme vlčice, a jednou jsem si zlomila ruku a ty jsi mě odnesla do bezpečí."

Laura Glue otevřela ústa překvapením. Rukama počala zkoumat linie Aveniny tváře, pak se vrhla dopředu, objala ji a vzlykala. Aven byla nejprve překvapená, ale pak holčičku také objala.

„Pippi!" vzlykala Laura Glue mezi slzičkami. „Jsi to ty, že ano? Konečně ses vrátila a... a jsi Máma."

„Pippi?" podivil se Jack a pohlédl úkosem na Berta, ten však jen pokrčil rameny.

„To je poprvé, co o něčem takovém slyším," přiznal. „Ale jestli tomu dobře rozumím, všechny děti, které přišly do Země Nezemě si mohly vybrat jména."

„Jo. To děláme," potvrdila Laura Glue, která si stihla utřít nos do rukávu dřív, než jí Charles podal kapesník. „Dík, Charlesi," řekla a zastrčila si ho za opasek.

„No, nevím jak vy," prohlásil Jack, „ale já už se nemůžu dočkat, až se do Země Nezemě sám podívám. Tak sebou hoďme."

„Samozřejmě," souhlasil John.

„Áách," vypískla Laura Glue. „Já skoro zapomněla!"

Sáhla si za opasek a vytáhla lístek psaný na známém okrovém papíru, který, jak se zdá, mají v oblibě všichni Správcové.

Hrdě odevzdala lehce pomačkanou zprávu Johnovi. Ostatní se shlukli blíž, John ji rozložil a četl:

Johne,

když mi naše kamarádka Laura Glue ukazovala svá křídla, zjistili jsme, že ve tvém autě zůstalo ještě něco. Doufám, že to k tobě dorazí včas a že ti to bude velkou pomocí. Vzkaz, který nám původně přinesla, byl od Petra, takže se musí týkat Země Nezemě a Ztracených dětí. V současné době tam již vede pouze jedna cesta. Slova, která otevírají průchod, jsou na straně 42. Bůh vás všechny provázej

.

Sir James Barrie

John otevřel Geographiku a nalistoval příslušnou stránku. „Tohle vypadá až podezřele známé," pronesl zadumaně. „Je tohle opravdu ostrov v Souostroví snů?"

Bert přistoupil blíž a pohlédl do atlasu skrze své brýle. „Musí být, i když já sám jsem tam nikdy nebyl."

Ostrov měl tvar širokého poháru - širokého nahoře a zužujícího se k úzké stopce, pak se opět rozšiřoval do malé nožky. Popisky jej označovaly jako *Autunno.*

„Autunno," pronesl John. „To je italsky a pochází to z latinského základu slova. Autumnus znamená podzim. Ten ostrov se vlastně jmenuje *Podzim*."

„Hmm," zamyslel se Bert. „Nevzpomínám si, že bych tam kdy potřeboval jít, i když Stellan možná ano. Ale vypadá docela obyčejně."

„Jenže to je samotné Peklo," prohlásil Charles s jistotou.

„Cože?" dožadovali se ostatní sborem vysvětlení.

„Peklo," zopakoval Charles. „Nebo alespoň Boticelliho představa Pekla."

Bert lusknul prsty. „To mě podrž - on má pravdu. Kartografický zákres popisuje ostrov, ale tvar a topografické údaje přesně odpovídají plátnu, na které Sandro Boticelli namaloval Danteho Inferno."

„To dává smysl," souhlasil John. „Kartograf přece řekl, že Dante jako jediný ze Správců knihy navštívil Zásvětí."

„Výborně," řekl Jack. „Ale jak nám to pomůže se do Zásvětí dostat?"

"Já si myslím, že to je samotné Zásvětí," odpověděl John. „Souřadnice pro Autunno jsou přesně stejné, jako pro Chamenos Liber. Takže logika praví, že se nachází přesně tam, kde nám bylo řečeno - pod námi, za tímto světem, a je střežen kruhem ostrovů Chamenos Liber."

„Není také možné Autunno překládat jako, Pád." napadlo náhle Jacka.

„Nelíbí se mi, jak to zní," ozval se Charles.

„Hmmm, to je také možné," potvrdil John. „Nejsem tak dobrý italštinář, zvláště co se tohoto kostrbatého písma týče. Dejte mi pár minut a já ten text přelouskám,"

„Italštinař," zeptal se Jack Berta, zatímco John se s atlasem uklidil na příď, aby ho nikdo nerušil. „Proč Dante nepsal své poznámky v latině?"

Bert zavrtěl hlavou. „Nezapomeň, že Dante přes všechny své chyby také velmi usiloval o srozumitelnou komunikaci. Většina básní se za jeho času řadila buďto ke kvalitním pro svá vážná témata, nebo k nekvalitním pro svůj vulgární tón. Avšak on považoval za chybu, že se o vznešených tématech nepíše v jazyce, který by byl přístupnější obyčejným lidem. Když se pak rozhodl napsat epos o vykoupení člověka, tedy o tématu velice závažném a důležitém, šokoval většinu civilizované společnosti tím, že jej napsal v italštině. Jeho sklon plavat proti proudu byl pravděpodobně jedním z důvodů, proč byl vybrán jako Správce knihy."

„To je skutečně neobyčejně vznešená a přímo romantistická představa," poznamenal Charles. „Tedy jako od slova romantismus," dodal.

„Jak to myslíš?" zeptal se Bert.

„Věřím, že jako lidské bytosti jsme spojeni jeden s druhým, a díky tomu také ve značné míře závisíme jeden na druhém, co se přežití týče. Toto mé přesvědčení se během našeho dobrodružství jen posílilo," řekl a pohlédl na fauny, kteří stále pracovali na opravě balonu na jednom konci paluby, a na Johna, který překládal Danteho text na jejím druhém konci.

„Tuto svou teorii nazývám koncept koinherence," pokračoval Charles. „Znamená to, že všechny naše myšlenky a činy mají

dopad na ostatní. A máme tak vždycky, opravdu vždycky k dispozici potenciál pro nezměrné dobro anebo pro nesmírné zlo. Ovšem i navzdory zlu, které lidé páchají, se zároveň může objevit kus něčeho dobrého.“

„To ano,“ souhlasil Bert. „Vzpomeň si, jak Kartograf říkal, abychom ani Mordreda nesoudili příliš tvrdě.“

„Přesně k tomu mířím,“ navázal Charles. „Ale i opak je pravdou, a dokonce i ty nejlepší úmysly...“

„…mohou dláždit cestu do Pekla,“ dokončil John, který k nim v té chvíli došel s Geographikou v náručí. „Myslím, že se mi podařilo přeložit všechny Danteho poznámky. Abychom mohli otevřít portál do Zásvětí, musíme vyřešit hádanku.“

„Copak nám Jamie prostě nemohl napsat slova, která portál otevírají?“ divil se Jack.

„Myslím, že to nebude až tak jednoduché,“ odpověděl John. „Musí existovat nějaký důvod, proč tu podle něj potřebujeme originální Geographiku. A já si myslím, že tím důvodem je něco, co odhalíme po vyřešení té hádanky.

Dante tu o Autunnu napsal poměrně hodně,“ pokračoval John a ukázal na obsáhlé poznámky v atlasu, „ale také jsou tu útržky z jeho vlastní tvorby, takže zjevně předpokládal, že ti, kdo ho budou následovat, budou obeznámeni s jeho dílem.“

„Typický spisovatel,“ poznamenal Charles.

„Nazývá ten portál *Ulyssesovou branou*,“ pokračoval John. „Říká ti to něco, Berte?“

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděl Bert. „Ulysses vystupuje v Božské komedii, vzpomínáš? Vypráví tam příběh o své poslední cestě, kdy opustil domov i rodinu a plavil se do posledních končin Země.“

„Myslím, že to sedí,“ rozhlížel se Jack okolo.

„To skutečně ano,“ souhlasil Bert. „Ulysses si ničeho necenil více, než touhy po poznání, a byl přesvědčen, že dosažení poznání je omezeno pouze tím, kolik úsilí vynaložíme.“

„To je obdivuhodné,“ usoudil Jack. „A co se s ním tedy stalo“

„Bůh potopil jeho loď u Očistcové hory,“ odpověděl Bert, „a on skončil v Jámě.“

Charles zvedl ruku. „Myslí si ještě někdo další, že bychom měli všeho nechat a věnovat se především opravě lodi? Ne?“ Dal ruku opět dolů. „Pak neříkejte, že jsem vás nevaroval - až dojde na to, že budeme utíkat a křičet hrůzou.“

„Tohle už máme za sebou," prohlásil Jack, „když jsme unikli z věže a zachraňovali Aven,"

„Ne, že bych ti nebyla vděčná," ozvala se Aven, „ale ocenila bych, kdybys to přestal stále připomínat. Byla jsem jednoznačně rozhodnutá se obětovat, abyste se mohli zachránit a pokračovat v našem úkolu."

„A k čemu by to bylo dobré?" ohradil se Jack rozhořčeně.

„Tak za prvé," pokračovala Aven, „Indigový drak by nebyl zničený. A za druhé, už byste byli přinejmenším v půli cesty na Paralon pro pomoc."

„A ty bys byla mrtvá," doplnil Jack. „To jsem prostě nemohl dopustit."

„Toho si cením," řekla Aven. „Vždyť kdyby to bylo opačně, udělala bych to samé."

Jack se zlomyslně uculil a zavrtěl hlavou. „To bys nestihla, nebylo dost času."

Aven na něj zůstala zírat. „A co má tohle znamenat? Ty jsi měl čas mě zachránit."

„No, samozřejmě," odvětil Jack věcně. „Já jsem muž. Jsme uzpůsobeni k tomu, abychom dělali věci rychleji."

Bert měl sotva čas varovně vykřiknout. Aven máchla pěstí a přesným zásahem do brady poslala Jacka pozadu do balonu, který faunové stále ještě opravovali.

„Jóó," uchichtla se nadšeně Laura Glue. „Poslalas ho napřed pěkně po prdeli,"

„Pozor na jazyk," mírnil ji Bert. „Promiň," omluvila se.

Aven si pofoukala klouby na ruce a pohlédla na ostatní. „Omlouvám se. Mohla jsem se zarazit, abych ho nepraštila, ale nenapadlo mě to dost rychle."

„Žádný problém," zubil se Charles.

„Pokud už jsi skončila s pěstními zápasy," ozval se John, „mohli bychom, prosím, projít ty poznámky?"

„Promiň," omluvila se Aven.

„Ulysses nebyl jediný řecký hrdina, který je zmiňován v Božské komedii," řekl John. „Tam, kde Dante popisuje osmý kruh Pekla, potkává se svým průvodcem Vergiliem Iásona, vůdce Argonautů, který přikázal postavit loď Argó..."

„Kterou Ordo Maas přestavěl na Rudého draka!" zvolal Charles. „Výborně, Johne! Dobrá práce."

„Je tu ještě ta hádanka, ale stále nemáme celkový obraz," pokračoval John. „Předpokládejme, že každý Dantův odkaz na

Iásona či Ulyssese budeme brát doslovně, tedy co se ostrova Autunno týče. Říká se tu, že když Dante dosáhl posledních končin Země - tím je míněna Ulyssesova poslední cesta - otevřely se brány po slovech, která se objevila s výdechem Rudého draka.“

„Ale ne,“ zasténal Jack, který se k nim mezitím znovu připojil, ale udržoval si uctivou vzdálenost od Aven. „Znamená to snad, že dokážeme tu hádanku využít jen tehdy, pokud tu bude Rudý drak?“

„Myslím, že tak to naštěstí není,“ odpověděl mu John a pohlédl zblízka do Geographiky. „Ten příšerný rukopis poněkud komplikuje překlad. Ale zkusme toto - co když Dante neměl na mysli skutečného Rudého draka, ale hovořil jednoduše o rudém drakovi? Řekněme, že třeba o Samaranthovi nebo o některém z jeho přátel?“

„To je to samé v bleděmodrém,“ řekl Bert. „Nemáme k dispozici jediný způsob, jak odsud kontaktovat nějakého draka.“

„To je ale hloupá hádanka,“ zlobila se Laura Glue.

„Teď ne, Lauro,“ zarazil ji Charles. „Tohle je opravdu důležité.“

Dívenka dupla nožkou. „Sem ti řikala, že se menuju Laura Glue. A říkám, že je to hloupá hádanka, protože každej přece ví, co je dračí dech.“

„Opravdu?“ zeptal se Jack a sklonil se, aby viděl dívence do očí. „A co to je?“

Pokrčila rameny. „To nám stejně nepomůže,“ prohlásila nevrle. „Protože tady nejsou žádný sopky.“

John a Bert na sebe s překvapením pohlédli.

„Dech Rudého draka,“ řekl Charles. „Rudý jako od sopečných výparů?“

„Stojí to za pokus,“ mínil John.

Aven zavolala několik faunů, aby přinesli kus šňůry od balonu. Vyrobili Johnovi provizorní lanový závěs a pak ho jemně spustili podél boku lodi na té straně, která se zdála nejblíže sirným výparům vyvěrajícím zdola z Chamenos Liber.

John opatrně držel otevřenou Geographiku na stránkách, které zobrazovaly Autunno a Danteho poznámky. Husté výpary jej nutily ke kašli, oči mu slzely, ale během několika vteřin se na stránce začalo něco objevovat.

„Vytáhnete mně!“ zvolal. „Mám to. Mám řešení!“

Vyzdvihli Johna zpět na palubu a on rozevřel atlas.

„Proto nám Jamie nemohl napsat ta správná slova," povídal vzrušeně. „Myslím, že ta slova je možné vidět pouze zde anebo kdekoli jinde, kde unikají sopečné výpary."

„To tedy máme štěstí," liboval si Charles žertem. „Tak co se tam píše?"

„Je to Otevírací zaříkání," prohlásil Bert. „Třetí druh recitovaných kouzel. Přečti ho, Johne! Ostatně, vždyť jsi na to přišel ty."

John chvíli poloprůsvitná písmenka sledoval prstem a pak začal recitovat:

Pro znalost vykoupenou
Pro hádanku rozluštěnou
Já tě otevírám
Já tě otevírám
.
Pro pouto krve
Pro udělenou čest
Já tě otevírám
Já tě otevírám

Pro věčný život a svobodu dosaženou
spát a snít, že jsme jako králové vládli
Já tě otevírám
Já tě otevírám.

John zavřel oči, pak jedno otevřel a žertem se rozhlédl. „No, Berte? Co se stane teď?"

Bert zdvihl obočí: „Nemám nejmenší tušení. Tohle jsem nikdy nedělal,"

Jednu nebo dvě minuty se přátelé dívali jeden na druhého a na vody okolo Indigového draka.

„No, tak dobře," začal Jack.

„Počkej," zarazil ho Charles. „Vidíš to? Něco nám otáčí loď."

„To se neotáčí loď," opravila ho Aven. „To se otáčí voda."

Moře uvnitř Chamenos Liber začínalo kroužit dokola. Sice pomalu, ale pohyb už byl naprosto zřetelný.

Zatímco přihlíželi, začínal se pravotočivý pohyb stále více zrychlovat.

„Myslím, že bychom se raději měli něčeho držet," navrhnul Bert. „Nemám z toho dobrý pocit."

„Vezmeme tě do kajuty," řekl Jack Lauře Glue.

„Ne!" protestovala Aven. „Pokud se převrhneme, bude to bezpečnější nahoře."

„Dobrá," poslechl ji Jack. Jednou rukou pevně objal dívenku a druhou pevnou část zábradlí.

Moře začalo lomozit jako příboj rozbíjející se o pobřeží, ale zvuky byly stálé, a jak se voda otáčela stále rychleji a vytvářela gigantický vír, nabývaly na síle. Vír se otevřel přímo uprostřed ostrovů, začal se prudce rozšiřovat, až zachytil i Indigového draka. Proud vlekl malé plavidlo přes hranu víru a ve chvíli, kdy je stěna olbřímího víru unášela do temnot, hřmot vyvrcholil mohutným crescendem řvoucích vln.

„Bože na nebesích," vydechl Charles. „To opravdu znamenalo, Pád!"

A Indigový drak padal.

ČÁST ČTVRTÁ

V Zasvětí

„Ahoj, chlapče,“ oslovila jej.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Ostrov Kroatoan

Starý muž čekal, dokud klapavé zvuky předznamenávající přítomnost věznitele úplně neutichly a dokud si nebyl jistý, že dětišelmy, které mu slouží, jsou také pryč. Teprve pak pro mluvil.

„Už je to v pořádku," oslovil temnotu v jeskyni. „Všichni jsou pryč."

Z velikého zrcadla, které viselo naproti rámu, ke kterému byl připoután, se začala linout perleťová záře. Vířící obrazy, znázorňující výjevy mnohem vzdálenější, než by zrcadlo mělo odrážet, se ustálily.

Nedokázal poznat, zda zrcadlo zobrazuje mlhy, plamen anebo prostě jen chaos, ale nakonec se v něm objevil jeden jediný ostrý obraz.

Zrcadlo ukazovalo hlavu a ramena ženy. Nebyla ani stará, ani mladá, ale zdálo se, že se v ní ideálně snoubí mladistvá krása a zralé zkušenosti. Byla oděna do volně splývající tuniky nařasené na ramenou do hlubokého výstřihu, který zdobil stříbrný náhrdelník. Tmavé vlasy měla vzadu vysoko sepnuté stříbrnými jehlicemi.

Hluboko posazené znavené oči prozrazovaly, že je mnohem starší, než napovídal její vzhled. Pohlédla na starého muže a usmála se.

„Ahoj chlapče," oslovila jej. „Jak to jde?"

„Zažil jsem už lepší dny," připustil stařec. „Ale byly i horší, takže předpokládám, že se vše nakonec vyrovná. To poví až čas."

Žena zaváhala. „Takže zatím nemáš žádné zprávy?"

„Žádné," potvrdil stařec. „Ale mám naději."

„A z čeho pramení?" odsekla ostře. „Poslals dítě pro pomoc ke svému největšímu nepříteli. Nemáš pocit, že je to spíše čin zoufalství než naděje?"

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Nic takového jsem neudělal. Poslal jsem svou vnučku, které plně důvěřuji, aby hledala pomoc u Správce Imaginarie Geographiky.

To není zoufalý čin. To je plán.“

Indigový drak se svými pasažéry již tolik nepadal, spíše sestupovali. Sice stále klesal velikou rychlostí, ale cestující už neměli pocit neřízeného pádu, spíše plně kontrolovaného sestupu portálem.

Dopad byl značně tvrdý a nikdo nebyl natolik při plném vědomí, aby zaslechl praskot a štípání dřeva, když jejich loď najela na něco mnohem většího. Poté se Indigový drak zakymácel sem tam a nakonec se zastavil.

Trvalo celé minuty, či dokonce hodiny, než se přátelé postupně probrali do rozptýleného světla Zásvětí. Když procitli, mohli mít dokonce chvíli pocit, že jsou u kteréhokoli běžného pobřeží ve svém vlastním světě. Ovšem linie břehu se nacházela nějakých dvacet metrů pod místem, kde přistáli - pod vrcholem vysoké haldy ztroskotaných, tlejících a rozpadajících se lodí. Byly jich stovky, různých typů a tvarů, rozprostíraly se do daleka; lodi se jmény jako *USS Cyclops*, *HMS Rosalie* nebo *Spray of Boston*.

Přátelé se pokoušeli vzít rozum do hrsti a porozumět neobvyklé scenérii, uprostřed které se ocitli. Plachty (u lodí, které jimi byly vybaveny) většinou zetlely vlivem mořského vzduchu a ponechaly zanedbané pole stěžňů vyčítavě trčet k nebesům v očekávání sklizně, která nikdy nepřijde. Byly tu i malé čluny a prámy, pirátské lodice a vlečné lodě, gondoly a dokonce i čínská džunka. Ale také veliká šedá kovová monstra, která nepřipomínala nic známého. Nacházelo se zde i množství letadel, mnohá z nich zcela neznámých značek.

Pod haldou lodí ležela úzká písčitá pláž přerušovaná mělkými zátočinami lemovanými načervenalými skalami. O kousek dále se vinula linie stromů tvořená mohutnými starými borovícemi, z nichž se ozývaly ptačí hlasy.

Několik set metrů nad nimi, v místech, odkud musel Indigový drak spadnout při průchodu portálem, bylo vidět vodní vír, který mizel směrem vzhůru. Zatímco přihlíželi, vír se během chvilinky rozplynul v mlhách a oparu, jako kdyby tam ani nikdy nebyl.

Krajinu zalévalo nažloutlé světlo, ale nebylo nikde vidět žádné slunce.

A neviděli ani Indigového draka.

John se rychle probral k bdělé ostražitosti a honem se pokoušel vše v duchu shrnout. Charles a Jack leželi opodál na přídi obrovské nákladní lodi, na které původně přistáli, a Bert vyléval vodu ze svého klobouku poblíž kajuty. Aven byla stále v bezvědomí, ale vypadalo to, že není zraněná a dýchá. Pažemi se pokoušela chránit Lauru Glue, která byla schoulená v její náruči a stále svírala Kompasovou růži.

Nikdo z nich si neuvědomoval pohledy, které je pozorovaly z přítmí pralesa. Ani nevnímali, že se ptačí hlasy změnily.

Jack se posadil a zasténal. „Začínám mít dojem, že mi byl milejší válečný život, než tohle," prohlásil popuzeně. „Na Sommě jsem se alespoň musel starat jen o jediné - nenechat se zastřelit."

„Podívej se támhle!" zvolal Charles a ukazoval do dálky. „Co, proboha, myslíte, že to může být?"

Ostatní pohlédli směrem, kterým ukazoval, a naskytl se jim neobyčejný pohled - po obou stranách obzoru se tyčily mohutné bílé věže a vzpínaly se odněkud z moře vzhůru až někam nad mraky. Věže byly zřejmě postavené z nějakého druhu kamene, ale zároveň vypadaly skoro jako organický matriál. Na tak velikou vzdálenost si nemohli být jisti. Stěny sloupů byly hladké a vypínaly se vzhůru v elegantní linii, která působila jako vytesaná sochařem.

John si zastínil rukou oči a zadíval se do výšky. „Vůbec nevidím, kde končí," prohlásil nakonec. „Ale tohle místo přece musí mít nějakou oblohu nebo strop nebo něco. Přece jsme skrz něco prošli, ne?"

„To byla Hluboká magie," vysvětlil Bert. „Nejstarší magie, která stvořila portál nad námi. A také to byla Stará magie, která jej opět zavřela. Pokud víme, tak obloha nad námi je tvořena oceánem Souostroví snů."

„Dokáže někdo z vás říct, odkud se bere to světlo?" zeptal se Charles a otáčel se dokola. „Je to téměř, jako bychom byli, ehm, uprostřed žárovky."

„Já nevím," odpověděl John, který právě našel Imaginarii Geographiku ležet opodál, opřenou o nákladní palety popsané jménem SS Timandra, a začal ji pečlivě oprašovat rukávem. „Možná jsme spadli do nějakého světa miskovitého tvaru."

„Hmmm," zadumal se Bert. „To je ale zajímavá myšlenka."

„Že jsme skončili na míse?" divil se John.

„Mohu?" zeptal se Bert a ukázal na Geographiku.

John mu atlas podal. „Poslož si."

Jack přešel k Aven a Lauře Glue, aby se přesvědčil, zda nejsou zraněné, a pak se připojil k Charlesovi, který se pokoušel sestavit improvizovaný katalog plavidel, která tvořila obří haldu.

„Úžasné," řekl Charles. „Musí tu být stovky, ne, tisíce lodí a letadel. Copak všechny mohly přijít skrze Chamenos Liber?"

„O tom pochybuji," odvětil Jack. „Za prvé, jsou roztroušeny po příliš velké oblasti. Myslím, že portál, kterým jsme sem přišli, není mobilní - je pevně umístěn v prostoru."

„Pak tedy tihle museli použít nějaký jiný způsob," argumentoval Charles.

„A existují jiné způsoby?" zeptal se Jack. „My jsme se sem chtěli dostat a podívej se, kolik potíží jsme s tím měli."

„Všechny tyhle lodi jsou ztroskotané a opuštěné," prohlásil John, který přišel za nimi. „Myslím si, že jejich příjezd nebyl ani plánovaný, ani dobrovolný."

„Existuje spousta báchorek o Bermudském trojúhelníku v západním Atlantiku," připomněl Charles. „Možná, že Zásvětí je místo, které má na svědomí ta zmizení."

„To, jak se sem dostali, může být opravdu zajímavý příběh," řekl John, „ale dělá mi starost, že ani jeden z nich se nikdy nevrátil zpátky."

V tom okamžiku k nim přispěchal Bert a vzrušeně poklepával do atlasu.

„Myslím, že jsme zakopli o jedno z největších tajemství Imaginarie Geographiky," volal. „Jsou tu mapy, které poskytují skvělý popis zemí, které znázorňují, ale obsahují minimum kartografických či navigačních informací. Proto jsme my Správci museli během minulých staletí dělat opravy a dodatky - aby byl atlas úplnější. A myslím, že v atlasu již máme mapu tohoto místa!"

„Copak tam je mapa ostrova ve tvaru mísy, který nemá slunce?" chtěl vědět Jack.

„Kartograf řekl, že Zásvětí je utvářeno jako kruhy uvnitř kruhů," řekl John, „a to odpovídá Danteho popisům, stejně jako mapě Autunna,"

„Stojí to za prohlédnutí," prohlásil Charles.

John a Bert otevřeli Geographiku na jedné z beden a začali jí pečlivě listovat. Nakonec Bert poklepal na jednu z map. „Věděl jsem to! Prostě jsem to věděl," zašeptal. „Ony tu jsou. Čert tě vem, Julesi..."

Jack a Charles se přisunuli blíž, aby viděli, o kterých mapách to Bert mluví.

„Zásvětí má opravdu ještě i jiná jména," vysvětloval Bert, „a každý z jeho ostrovů má také své vlastní jméno a identitu."

„Stejně jako je Paralon ostrovem v Souostroví snů," ujasňoval si Charles.

„Přesně," souhlasil Bert. „Tohle místo někteří nazývají Skartaris, ale většinou je známé pod jménem Pellucidar," pokračoval a ukázal na rozsáhlou mapu, která se silně podobala střední Evropě.

„To je podle knih Edgara Rice Burroughse?" tázal se Charles pohrdavě. „To je příšerné - neříkej mi, že on by také Správcem."

„Jsi blízko, ale úplně tak to není," odpověděl Bert. „Fantazie má přehršel, ale nebavilo ho učit se potřebné jazyky nebo se jakkoli starat o Souostroví, s výjimkou toho, že ho využíval jako zdroj materiálu pro své příběhy. Jules s ním evidentně strávil značné množství času a vynaložil veškeré úsilí, aby uhladil ostré hrany, ale nebylo to nic platné."

„Věř mi, že je to jen dobře," odfrknul Charles. „Jeho próza je úděsná. Samozřejmě, že nedokázal zvládnout cizí jazyky. Vždyť se stále ještě potýká s angličtinou."

„No tak, Charlesi," napomenul ho Jack. „Musíš připustit, že někteří z jeho nakladatelů jsou velmi úctyhodní. Například ten americký časopis, který vydal jeho příběhy o Tarzanovi jako seriál, ten je přece špičkový."

„To ano," potvrdil Charles. „Ale představa, že by Burroughs měl být Správcem, je děsivá."

Bert si povzdychl. „Co se na to dá říct? Lidé mají své vlastní cíle a ambice a většina důvodů, proč o ně usilují, není založena na dobročinnosti. Někteří touží po bohatství, jako Edgar, jiní po slávě."

„Tys do toho šel kvůli bohatství nebo kvůli slávě?" dobíral si Charlese Jack.

„Stále ještě se rozhoduji," zazubil se Charles. „Zeptej se mě v Londýně, tedy... jestli se tam ještě někdy dostaneme."

Aven a Laura Glue se konečně úplně probraly a rozhodly se nechat diskusi o mapách na Správcích. Přesunuly se kousek stranou a hrály jakousi hru. Ani jedna z nich nevypadala nijak zvlášť ustaraně ohledně způsobu, kterým se dostaly na toto místo, jak Jack nahlas poznamenal.

„Samozřejmě, že ne," řekl Bert. „Obě tu již dříve byly - nebo alespoň na nějakém podobném místě."

„Proč tu není víc údajů?“ ptal se Jack a listoval několika předchozími mapami. „Mělo by tu toho být víc - tedy mělo by tu být o tomto místě napsáno alespoň něco.“

„Kdo by napsal poznámky, když dané místo ještě nikdo nenavštívil?“ pronesl Bert. „A protože jako poslední tu byl pravděpodobně Jamie, nejsem nedostatkem informací nijak překvapen.“

„Skartaris,“ dumal Jack a mnul si bradu. „Zní to hrozně povědomě, když o tom tak přemýšlím...“

„To by mělo,“ poznamenal Bert. „Skartaris je jméno hory, která podle Julesovy knihy vrhá stín přes bránu do středu Země.“

„Takže ten příběh je založen na Zásvětí?“ zvolal John. „Copak on ti to nikdy neřekl?“

Bert pokrčil rameny. „Koneckonců, vždyť je to spisovatel,“ prohlásil smutně. „My si občas věci vymýšlíme, víš.“

John se chystal něco dodat, ale najednou svraštil obočí a naklonil se blíže ke stránce, kterou právě zkoumal. Náhle zalapal po dechu a ztěžka polknul.

„Co je ti, Johne? Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Jack.

I ostatní pohlédli starostlivě na vrchního Správce. Z tváří mu zmizela červeň a roztřásl se tak, že se i atlas v jeho rukou chvěl.

„Johne, co je s tebou?“ oslovil ho Charles ustaraně.

John bez jediného slova vstal a odešel zpět na místo, kde se probudili. Zastavil se, zíral na Geographiku, pak ji upustil na zem a pohlédl k obloze.

Aven a Laura Glue si všimli znepokojení ostatních přátel, zanechaly svých her, vstaly a přiběhly k nim.

„Co je s ním?“ zeptala se Aven Jacka tlumeným hlasem.

„Vůbec netuším,“ odpověděl. „Vypadá, jako kdyby uviděl ducha.“

„Ducha ne,“ řekl John, aniž se otočil či spustil pohled z nebes. „Titána.“

Přátelé se shlukli kolem Geographiky a začali zkoumat list, který si předtím prohlížel John. Byla to jedna z prvních map, jedna Z nejstarších map, která mohla být zhotovena již v dobách samotného Ptolemaia. Proto byla většina textu ve starořečtině.

Ale nebyly to texty, co ohromilo jejich přítele. Byla to kresba. Znázorňovala svět uvnitř světa. A menší zeměkouli držel v prostoru na ramenou Titán Atlas. Kresba rovněž ukazovala, jak drží vlastníma rukama nad hlavou oceán, aby vnitřní svět nebyl zaplaven.

Všichni si v tu chvíli uvědomili, co ve skutečnosti jsou ony věže na obzoru.

„Podívejte," řekl John a pokývl hlavou k obloze. „Když přimhouříte oči, dohlédnete až na jeho ruce."

John se ujal vedení skupiny a prohlásil, že by raději měli sešplhat z haldy plavidel, dojít na pláž a zkusit určit, kde se nacházejí. Šlo to snadněji, než čekali. Lodě byly nakupeny takovým způsobem, že halda tvořila jakési přirozené (i když přehnaně velké) schodiště. Za hodinu již seděli na pláži přímo na okraji lesa. John a Bert pokračovali ve studiu Geographiky a ostatní se rozhlíželi kolem a pokoušeli se v krajině nalézt nějaké výrazné orientační body, podle kterých by bylo možné určit, na kterém ostrově se nacházejí.

„Hledáme jiné orientační body, než obří trup držící nebesa," upřesnil Charles. „Pokud tohle není typický znak Země Nezemě, pak už nevím, co by jím mohlo být."

„Tohle není Země Nezerně," prohlásila Aven. „Ale nemám nejmenší tušení, kde to jsme."

Laura Glue mohutně kývala hlavou na souhlas. „Obloha je v pořádku, ale my nemáme smradlavé stromy," oznámila neomaleně. Najednou se dívka ulekla: „Moje křídla! Já jsem ztratila křídla!"

„Pravděpodobně zůstala na palubě Indigového draka, ať už je kdekoliv," utěšoval ji Jack. „Jsem si jistý, že se objeví,"

„Pokud se ovšem nepotopil," poznamenal Charles. „Myslíte, že byl natolik poškozený?"

Aven zavrtěla hlavou. „O tom pochybuji. Myslím, že narazil na loď pod námi a možná se skutálel na druhou stranu haldy. I kdyby skončil ve vodě, trup byl v pořádku. Jestliže jsme přežili ten pád my, tak loď by měla také. Ani jsem neviděla nikoho z posádky, takže ji možná někde vyvázali a pokračují v opravách."

Královna Paralonu hovořila velmi sebejistě, ale ustaraný výraz v její tváři napovídal něco jiného.

John zaklapl Geographiku. „To je vše, co jsem schopen zjistit," řekl. „Není tady nic, co by nám pomohlo určit, kde to jsme."

„Dante psal o devíti kruzích Pekla," připomněl Charles.

„Možná vycházel z devíti zemí tady v Zásvětí,"

„Dante psal spíše alegoricky, než doslovně," mínil Bert. „Neexistuje způsob, jak to ověřit, kromě toho, že ostrov sami prozkoumáme."

„Myslím," prohlásil Charles, „že bychom se mohli prostě zeptat té bandy támhle v lese."

Přátelé pohlédli směrem, kam se díval Charles, a uviděli asi tucet mužů, kteří stáli těsně před řadou stromů a sledovali je. Byli prapodivně oblečeni - měli obyčejné košile a kalhoty, ale různorodé opasky a další součásti oděvu byly ozdobeny pery a barevnými korálky.

A také byli mocně vyzbrojeni. Někteří si o ramena volně opírali muškety a všichni měli oštěpy či luky a toulce plné šípů.

„Ale ne," zvolala Laura Glue. „Utíkejte! Schovejte se! To jsou dědečkovi nepřátelé! To jsou indiáni! Musíme utéct!"

Než přátelům došlo, co to dívenka vlastně říká, z lesa na protější straně pláže vystoupila další skupina mužů. Byli oblečeni úplně stejně jako ti předchozí a byli stejně dobře vyzbrojeni.

Přátelé byli obklíčeni.

„To jsou ale velmi divní indiáni," řekl Charles Jackovi. „Vypadají tak evropsky."

„Možná myslela Indy," řekl Jack.

„Říkala, že jsou to nepřátelé jejího dědečka," šeptal John. „Přece ti z Barrieho knihy, vzpomínáte? Myslím, že to je opravdu nějaký druh amerických indiánů."

Muži se k přátelům, které právě obklíčili, nesnažili přiblížit - jen je sledovali a vyčkávali. A pak z lesa za první skupinou vystoupil další muž a vykročil k nim.

Bert náhle pochopil, kdo to je. „Ach ne," vydechl. „Ne, ne, ne!"

„Co je?" zasyčel John. „Co se děje?"

„To nejsou jen obyčejní indiáni,L řekl rozrušeně Bert. „Dostali jsme se do rukou někomu, kdo má být už hodně dlouho mrtev."

„Je to nepřítel?" zeptal se Jack.

„To za chvílí zjistíme," zkonstatoval Bert.

Řady podivně oděných indiánů se rozestoupily, aby mezi nimi mohl projít vysoký mohutný muž s péřovou čelenkou.

Nebyl o mnoho starší než oni sami, ale obklopovala jej atmosféra vážnosti, která pramení pouze z těžce vydobytých zkušeností. Zkušeností získaných během několika desetiletí, nikoliv roků.

Jeho obličej se vyznačoval hustým obočím, hluboce zjizvenými tvářemi a pletí Evropana. Oblečení tvořila směs indické a indiánské kultury - s výjimkou bot, které odpovídaly německému koloniálnímu stylu. Měl drsné, ale kultivované způsoby.

„Dokonalá záhada," usoudil polohlasem John.

„Jako oficiální představitel Imperiální kartologické společnosti vás vítám na ostrově Kroatoan,“ pronesl tajemný muž. „Přestože jste nebyli pozváni, smíte zde zůstat jako naši hosté.“

„Děkujeme vám,“ odpověděl John stejně důstojně. „A s kým mám to potěšení hovořit?“

„Mé jméno zní sir Richard Burton,“ odvětil muž.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Imperiální kartologická společnost

Muž, který se, prohlásil za Burtona, učinil zdviženou rukou sérii rychlých znamení. Jeho druhové se seběhli a přátele těsně obklíčili. O jejich úmyslech se již nedalo pochybovat.

Burton sebevědomě přikročil ke skupině vězňů a jednoho po druhém si prohlížel. Zastavil se u Berta a uvažoval.

„Myslím, že tě znám," řekl. „Jak je to možné?"

„Mám takový všední a běžný obličej," odpověděl Bert.

„Ne, já nepoznávám tvůj obličej," odvětil Burton. „Ale smrdíš jako Správce Imaginarie Geographiky."

Přátelé se při jeho slovech zachvěli. Tento muž byl skutečně jejich nepřítelem. A věděl o nich mnohem více, než oni o něm.

Zblízka si John mohl lépe prohlédnout podivné ustrojení jejich věznitelů. Většina mužů skutečně byli Evropané a běloši, ale někteří byli také rudí - od lehkého tmavého tónu až po sytě rudohnědou pokožku.

„Ostrov Kroaroan?" zašeptal Jack Charlesovi.

„Ztracení kolonisté z Roanoke ve Virginii," odpověděl rovněž šeptem Charles. „Zmizelá expedice sira Waltera Raleigha."

„Přesně tak," potvrdil Burton a otočil se na patě, aby na Charlese viděl. Ten muž měl sluch jako rys.

„Aby vůbec přežili první zimu v Novém Světě, stali se součástí místního kmene Algonkinských indiánů. A pak, když byla zima následujícího roku ještě daleko krutější, přesvědčili kolonisté indiány, aby jim pomohli postavit nové lodě, a doufali, že se s nimi dostanou zpět do Anglie. Ale k tomu, jak můžete zřetelně vidět, nikdy nedošlo."

„Takže jste vlastně nyní všichni indiáni?" zeptal se John.

„Tady jsou čistokrevní Angličané," odpověděl Burton. „a Holanďané. Většina má krev obou. Nicméně přesto jsme kmen a staráme se o naše lidi. Jsme Kroatoané. A jsme sami sebou."

„Jsme Kroatoané. A jsme sami sebou.“

Burton přikázal svým mužům, aby přátelům svázali ruce silnými provazy, ale Aven a Lauru Glue nechali volné.

„Avšak," varoval je Burton, „pokud se jedna pokusí uprchnout, zastřelte tu druhou."

Laura Glue zalapala po dechu a chytila se Aven za ruku. Burton se svými muži vedl zajatce do lesů, pryč od pobřeží.

Věznitelé kolem nich zformovali kruh a Burton kráčel vpředu. John s ostatními si všimli, že si nese Imaginarii Geographiku.

Kráčeli rychlým, ale přijatelným tempem téměř hodinu, až konečně dorazili k cíli. Strašidelné studené světlo nad nimi se začalo vytrácet a bylo nahrazeno teplou září ohně z osady ležící před nimi.

Vesnice Kroatoanů byla umístěna v malém údolí hluboko v borových lesích. Ze dvou stran byla obklopena vysokými útesy a směrem k jihu jí protékal mělký potok. Stálo tu několik tuctů budov jednoduché konstrukce. Chýše byly většinou ze dřeva a proutí - ačkoli na střechách několika budov bylo vidět i šindele, a téměř všechny měly alespoň jedno skleněné okno.

Kmen si většiny z nich vůbec nevšímal, jako kdyby skupina vězňů pochodující skrze vesnici byla všedním každodenním pohledem. Avšak každý vesničan, kterého míjeli, si důkladně prohlížel Lauru Glue.

Vystrašená dívenka si toho všimla a chytila se Aveniny ruky o to pevněji.

Ve středu vesnice stál velký kruh z kamenů, které vypadaly jako nízké oltáře, a u každého kamene hořel oheň rozdmýchaný do plamenů.

Když přicházeli do osady, Bert nedokázal skrýt úlevný povzdech, který mu splynul ze rtů.

Uprostřed ohnivého kruhu spočíval Indigový drak. Nikoli celá loď, ale živoucí galiona z přídě.

„Ach, díkybohu," ulevilo se Bertovi. „Alespoň ji zachránili."

„Zachránili?" otázal se Burton. „To sotva. Indigový drak byl naším prvním vězněm. Jen jsme si došli pro zbytek vetřelců."

„A jak víš, že se jmenovala Indigový drak?" zeptal se John. Burton ukázal hlavou na Berta. "Zeptej se jeho. Jsem si jistý, že ví, kdo jsem."

Bert zíral na jejich protivníka, což bylo pro Johna překvapení - Bert sotvakdy na někoho zíral.

„Jsem si jistý, že jste o něm již všichni slyšeli," pronesl chladně Bert. „Nebo alespoň máte nějakou povědomost o jeho díle. To, co

nebudete vědět je, že Charles Dickens jej s Nemovým požehnáním vybral do učení na Správce knihy. Ale nefungovalo to a byl propuštěn.“

„A bylo to před nebo po Magwichovi?“ otázal se Charles.

„Je to důležité?“ zajímal se Jack.

„To je dobrá otázka,“ uznal Charles.

„Předstíral svou vlastní smrt a zmizel,“ informoval je dále Bert. „Nikdo nečekal, že o něm ještě uslyšíme.“

„Celkem poctivé shrnutí situace,“ komentoval to Burton. „Na svých knihách jsem vydělal jmění a pak jsem si zvolil nový život v Souostroví snů. Byl jsem tu jen krátkou dobu, když mě postihla hrozná bouře. Když nakonec přešla, zjistil jsem, že jsem se ocitl tady a má loď byla zničena. Kroatoané mě vyléčili z mých zranění a za odměnu jsem jim dovolil, aby ze mě učinili svého vůdce.“

Přátelům vířilo v hlavě tisíce otázek, ale jako vždy to byla Aven, kdo jim připomněl aktuální problémy.

„Jsem šťastná, že jste zachránili Indigového draka,“ pravila. „Ale co se stalo s posádkou? Na palubě bylo přes dvacet faunů. Byli někteří z nich zraněni?“

„Na počátku ne,“ odpověděl Burton, „ale bojovali mnohem víc, než vaše parta.“

„Takže jste je zabili?“ zvolala Aven. „Jaké plýtvání životy!“

„Ach, ujišťuji tě, že nic nebylo vyplýtváno,“ odvětil Burton. „Vlastně musím říct, že byli lahodní. Přátelé oněměli šokem - kromě Aven.

„Vy barbaři!“ vykřikla. „Nejste o nic lepší než Wendigové!“

„Je to tak,“ přisvědčil Burron. „My, lidé ze Západu, jsme se vždy chovali podstatně barbarštěji než naše protějšky na východě. O kolik hůře se můžeme chovat nyní, kdy se nacházíme v nejzápadnějších zemích, které existují?“

V blízkosti kruhu s kameny a ohni stála rozlehlá stavba, která byla zřejmě ústřední poradní síní Kroatoanů. Přátelům bylo dovoleno, aby usedli na rohože, které byly rozloženy kolem středu budovy. S úžasem si prohlíželi prazvláštní prostředí.

Stěny místnosti byly lemovány masivními vyřezávanými židlem i podobnými těm v britském parlamentu. Vše bylo jasně osvětleno loučemi, které podle Johna byly skandinávské. Rohože, na kterých seděli, byly perské, stejně jako goblény zdobící stěny i židle.

Burton zaujal vyvýšené místo na vzdálenějším konci. Pak vešli další oficiálně vyhlížející Kroatoané a usedli na zbytek sedadel.

S okázalostí a pompou Burton představoval členy indiánské rady tak, jak vcházeli. Přátele poněkud vyvádělo z míry vidět tak podivně oblečené muže, kteří hovoří podivnými jazyky a nechávají se představovat jako Murthwaite, Kelso, Jiggs nebo Barnaby. Zazněla i tradiční indiánská jména, často spojená se jmény evropskými - neobvyklé, ale hladce fungující spojení kultur.

„Tohle je téměř učebnicový příklad kulturní tolerance a demokracie," zašeptal Jack. „Strašně rád bych vypracoval případovou studii o tom, jak ji zaváděli."

„Zřejmě dost pomohlo, že byli polapeni v Zásvětí," odpověděl rovněž šeptem Charles.

„Možná ani ne," poznamenal Jack. „Pravděpodobně prostě snědli každého, kdo s nimi nesouhlasil,"

Většina indiánských stařešinů seděla v tureckém sedu podél stěn, zatímco dva z nich (které Burton označil za své pobočníky) seděli na podiu s ním - avšak na podstatně nižších sedadlech více vzadu. První z nich, muž jménem Murthwaite, měl mohutný knír a silné brýle a svědomitě pořizoval zápis všeho, co bylo řečeno a uděláno.

„Generální tajemník," zašeptal Charles.

„No ano, opravdu," souhlasil Bert.

Druhý pobočník měl tmavou pleť a byl to čistokrevný indián, kterému Burton říkal Vlasatej Billy. Byl od pasu nahoru nahý, s výjimkou několik řad korálů a umných náhrdelníků, které spočívaly na jeho hrudi, a projevoval zvědavý zájem o Aven. Aven si jej chladně prohlédla, avšak nedala nijak najevo, že si všimla jeho zvýšeného zájmu.

„Ale dyť on je plešatej," divila se Laura Glue. „Tak proč mu říkáte Vlasatej Billy?"

Burton se usmál a sklonil se k dívence. „Jednou, když byl mnohem mladší, překročil vody na zakázaný ostrov, kde si děti samy vybírají jména. Přestože jsme ho později zachránili, trval na tom, abychom mu říkali tím novým jménem - tak jsme mu dovolili, aby si je ponechal. Ale vzali jsme si něco jiného."

Pokynul indiánovi, který se na oplátku široce usmál, a ukázalo se, že nemá jazyk. Vyřízli mu jej.

Laura Glue se otřásla a odtáhla se od Burtona, který se rozesmál a vstal.

„Disciplína," pronesl neadresně. „To je tvrdá lekce, kterou je třeba se naučit, ale je nezbytná. A lekce, které provází bolest, se zřídkakdy zapomínají," Při této poslední větě přejížděl prstem po

hlubokých jizvách na svých tvářích. Pak se vytrhl ze zadumání a obrátil se k Bertovi.

„Předpokládám, že toto jsou tví učni, že, Správče?“ otázal se ho povýšeně.

„Oni jsou již sami Správcové,“ odpověděl Bert. „To oni porazili Zimního krále,“

Při zmínce o jejich starém protivníkovi Burtonovi zajiskřily oči a s novým zájmem si prohlédl tři mladé muže.

„Slyšel jsem o vás,“ pronesl pomalu. „Tři badatelé, kteří změnili osud světa. Předpokládám, že proroctví bude dříve či později naplněno. K čemu by jinak proroctví byla?“

„Jaké proroctví?“ podivil se John.

„To si necháme na jindy,“ přerušil ho rychle Bert. „Co od nás chceš, sire Richarde?“

Burton se rozesmál. „Tituly nejsou nutné. Na každý pád, tady nejsou nic platné. Tady se hierarchie určuje za prvé podle věku a pak podle síly a schopností. A já jsem první mezi rovnými v obou kategoriích. Můžete mi říkat Starší, nebo, pokud je vám to milejší, prostě Burtone.“

„Když jsme se setkali, ehm, Burtone,“ oslovil ho Charles, „představil ses jako zástupce Imperiální kartologické společnosti. To je opravdu organizace zřízená britským impériem? Obávám se, že jsem o ní nikdy neslyšel.“

Burton se otočil. „Je tomu skutečně tak. Byla zřízena Impériem a schválena samotnou královnou Viktorií. Po svém poučném, ale krátkém učednictví na Správce knihy u Dickense jsem pokračoval ve studiu historie Geographiky a Souostroví samostatně a učinil jsem překvapivý objev. V dějinách bylo mnoho učedníků na Správce, kteří byli, stejně jako já, školeni a posléze zavrženi.“

„Z jistých důvodů,“ připomněl Bert mírně.

„To je názor člověka, který vidí situaci z privilegovaného postavení,“ odsekl Burton.

„No, tak proč tě nakonec propustili?“ zeptal se Charles.

„Protože jsem nesouhlasil s jedním ze základních pravidel péče o Imaginarii Geographiku,“ odpověděl Burton. „S tím, že všechno, co se týká Souostroví snů, se musí před světem držet v tajnosti. Mnohokrát jsme se o to s Nemem zuřivě přeli, ale nakonec ponechal rozhodnutí na Dickensovi a já byl vyhozen.“

„Ty si nemyslíš, že informace o existenci Souostroví by pro obyčejného člověka byla příliš těžkým břemenem?“ vstoupil do hovoru Jack.

„Vědomosti jdou ruku v ruce s odpovědností," přikývl John. „Ale většina lidí neví, že na ni nejsou připraveni, dokud ji nemají - a pak už bývá příliš pozdě."

„Skutečně?" opáčil Burton. „Ty jsi John, že ano? Copak ty sám jsi nepřišel ke Správcovství tak, že na tebe bylo prostě vloženo?"

„Jenomže on byl vyškolen," oponoval mu Bert. „Má na to povahu, to musíš vidět i ty. To je něco úplně jiného."

„Myslíš?" řekl Burton. „Jediný rozdíl, který vidím, je, že já mám mnohem větší důvěru ve schopnost lidstva unést břemena. Myslím si, že to zvládnou. Vlastně jsem přesvědčený, že je to jejich právo.

Náš svět a Souostroví bývaly kdysi jedno. A pouze proto, že se oddělily, si někdo usmyslel, že Souostroví by se mělo držet v tajnosti - a díky tomuto bláznivému rozhodnutí byl svět oloupen o poklady a zdroje, ke kterým jsme mohli mít přístup již dávno. Svůj spor jsem přednesl před královnou, a ta zřídila tajnou organizaci - Imperiální kartologickou společnost - aby začala shromažďovat a vést záznamy, pořizovat mapy a financovat výzkumné výpravy, a která nebude v područí Správců.

„Tajnou?" podivil se John. „A kdo tu teď drží informace v tajnosti, co?"

„To je v začátcích nezbytné opatření," ohradil se Burton, „Jinak bychom riskovali, že nás objeví takoví jako ty, a možná bychom pak ztratili naše nejcennější zdroje."

„Jaké zdroje"" zeptal se Bert.

„V naší společnosti máme své vlastní učně," vysvětloval Burton. „A chceme, aby byli co nejméně nakažení. Aby byli o naší věci zcela přesvědčeni dříve, než se k nim dostanete."

„Já nevím," zamyslel se Jack. „Když mě k tomu všemu zverbovali, byl jsem hrozně mladý."

„My je vybíráme v ještě mladším věku," řekl Burton. „Takže pokud se setkají s někým z vás, již dávno věří jinému přístupu."

Bertovi se rozšířily oči hrůzou. „Harry. Máte na mysli Harryho a Conana Doyla, že ano?"

Burton se opět rozesmál, tentokrát posměšně a triumfálně. „Jak myslíš, že bylo možné, aby vás Zimní král a jeho nohsledi vystopovali tak rychle?" zeptal se. „Skoro vás chytili, té noci v Londýně, že ano?"

John cítil, jak bledne. „Jak jsi mohl vědět o našem setkání v klubu v Londýně, když jsi uvězněn zde?"

„Dostávám zprávy od těch, kdo občas spadnou do Zásvětí," řekl Burton. „A taky z knih, novin a deníků, které čas od času přivážejí lodě. Dočetl jsem se o vloupání na ulici Baker Street 221B v Illustrated London News, který se sem dostal s jedním malým motorovým člunem. A vaše dobrodružství se v Souostroví stala legendou poměrně rychle, takže jsem si to poskládal dohromady. No, a co se týče Zimního krále - jak si myslíte, že dokázal fungovat tak snadno ve vašem světě, pokud ne s pomocí někoho, kdo sdílí jeho cíle?"

„Vládnout světu?" pousmál se John křivě.

„Ne," odsekl Burton. „Znovu sjednotit svět."

Charles stále přemítal nad Burtonovým odhalením. „Takže Harry Houdini a Arthur Conan Doyle byli..."

„Moji učedníci," potvrdil Burron. „Naverboval jsem je ještě dříve, než jste s tím idiotem Vernem měli k tomu vůbec šanci." Učinil prudké gesto směrem k Bertovi. „Byli sice sotva více než chlapci, ale měli na to mozek - a vůli porazit ty, kdo si chtějí znalosti ponechat pro sebe."

„Takže po několik desetiletí se tu vlastně dělo co?" otázal se Jack. „Jste organizace zaměřená proti Správcům knihy, kterou spravuje britská koruna?"

„Víktoria sice schválila tuto společnost, ale prameny jejího vzniku leží v době alžbětinské," vysvětloval Burton a opět se otočil k Bertovi. „Zajisté víte, o kom hovořím."

Bertův obličej potemněl. „To je sporné. Neexistují důkazy o zradě Johna Deea - ne snad, že by to mělo nyní pro nás nějaký význam."

Burton založil paže a začal přecházet sem a tam, jakoby chtěl přednášet před publikem. „Ze ne? Tak pomyslete na následující:

Kolikpak Správců bylo během dějin formálně uvedeno do úřadu?"

„Formálně?" podivil se John. „To se odhadne celkem snadno - většina jejich podpisů je v Geographice."

„Správně," potvrdil Burton. „Tři za generaci, již několik set let. Ale uvědomte si, o kolik více jich, stejně jako já, bylo zasvěceno do tajemství Geographiky a Souostroví a pak zavrženo, když začali být považováni za nehodné této role?"

„Pokud je Magwich příkladem těch, kdo byli vyloučeni," vložil se Charles, „pak bych řekl, že to bylo víc než oprávněné."

„O tom se s vámi nebudu přít," uznal Burton. „Avšak ne všichni vybraní byli takoví darebáci. Cervantes je toho dobrým příkladem.

Dokážete si představit něco horšího, než Správce, který ztratí Geographiku?“

„Jsem si jistý, že měl jiné dobré vlastnosti,“ řekl Jack a pokoušel se nedívat na Johna, který ztěžka polknul a začervenal se. „Ale pomineme-li Magwiche, není snad možné, že existovaly vážné důvody, proč byli ostatní učedníci na Správce odmítnuti?“

„Ne!“ zakřičel Burton. „Důvodem nemohla být jejich nedostatečná kvalifikace, ale bylo to spíše kvůli stejně bezvýznamným názorovým rozdílům, které stály šanci i mne! Všichni zkrátka nesouhlasili s prvním základním pravidlem správcovství Imaginarie Geographiky!“

„S utajením,“ poznamenal Bert.

„Ano,“ zahromoval Burton s planoucíma očima. „Zatracené utajení! Ponechávají divy a zázraky Souostroví snů zavřené v knihovnách a kancelářích několika věkovitých badatelů. Dokonce i samotný výběrový proces je urážlivý. U Správců se předpokládá, že to budou nejvýznamnější a nejkreativnější myslitelé na světě. Ale po celá staletí byla tato funkce většinou vyhrazena pro Evropany bílé pleti a i mezi nimi to byli převážně badatelé z Oxfordu. A to je rovněž jedna z věcí, které chce naše Společnost změnit.“

Nezkrotně kroužil kolem svých zajatců a potěžkával Geographiku v rukou. „Získal jsem mandát od samotné královny Viktorie,“ hřímal, „abych získal Imaginarii Geographiku a zkopíroval ji. Abych udělal její kopie, aby každý muž, žena i dítě kterékoli rasy, víry či vyznání mohl mít svou vlastní!“

Burton zdvihl atlas nad hlavu a jeho hlas se nesl malým údolím do daleka. „Měl jsem v úmyslu učinit z tohoto atlasu, z nejvzácnější knihy světa, věc tak běžnou, že ji bude možné zakoupit na každém rohu!“

Zvuk Burtonova prohlášení rezonoval a nesl se ozvěnou přes celou síň - avšak k jeho překvapení na sebe jeho zajatci jen mrkli a usmívali se.

Slova se ujal Charles: „Hm, nevím, jak bych ti to řekl, starý brachu, protože nechci tlumit tvé nadšení pro věc, která pro tebe zjevně tolik znamená - ale to vše již bylo vykonáno.“

Burton se na okamžik zarazil, pak nechal paže s knihou klesnout a pohlédl úkosem na Charlese. „Co tím myslíš?“

„Tím myslím,“ pokračoval Charles, „že jsi poněkud zaspal dobu. Jeden podnikavý jezevec jménem Tumler publikuje výtisky

Geographiky již téměř celé desetiletí. Na Indigovém draku je několik výtisků. V současné době se prodává čtvrté vydání.“

„Páté,“ upřesnil Bert.

„Promiňte, páté,“ omluvil se Charles.

Výrazy ve tvářích všech ostatních Burtonovi prozradily, že Charles mluví pravdu.

Pohlédl zblízka na Berta. „A ty jsi s tím souhlasil? Ty jsi dovolil atlas duplikovat, aby jej mohl vlastnit kdokoli?“

„Ano, kdokoli v Souostroví,“ potvrdil Bert. „Stále stojím za svou přísahou, kterou jsem složil jako Správce - volné zpřístupnění informací o Souostroví celému našemu světu je příliš nebezpečné. A také je nebezpečné, aby je strážili ti, kdo nedokážou toto tajemství zachovat.“

Burton odpověděl Bertovi zuřivým pohledem a tvrdou fackou přes jeho tvář.

Aven vykřikla vzteky a rada starších vyskočila na nohy, což bylo doprovázeno hlomozem výkřiků a drsné řeči. Murthwaite začal troubit na lasturu a vyzývat k pořádku. Laura Glue se schovala pod jednu z neobsazených židlí.

Burton jediním gestem ztišil sál a otočil se zpět k přátelům. Vztek ho ještě nepřešel, ale s velkým úsilím jej krotil.

„Dovolil jsem svým vlastním zájmům, aby ovládly průběh našeho jednání,“ pronesl tichým vyrovnaným hlasem. „My jsme vás ale předvolali před Radu starších kvůli něčemu mnohem důležitějšímu. A jelikož je pravděpodobné, že budete usmrceni, dávám vám své slovo gentlemana, že vaše smrt bude rychlá a bezbolestná - pokud mi zodpovíte jednu otázku, a odpovíte na ni poctivě.

„Co jste udělali s našimi dětmi?“

John se viditelně uvolnil. Možná, že všechen ten strach a zájem, které se skrývaly za touto otázkou, byly důvodem, proč s nimi tak drsně zacházeli - a mohlo jim to přece jen poskytnout příležitost ke smírnému řešení.

„Ať se v názorech na Geographiku a roli Správce lišíme jakkoli,“ řekl, „myslím, že máme více společného, než si myslíte. Důvodem, proč jsme zde v Zásvětí, je, že hledáme naše vlastní děti. Děti Souostroví, a to včetně jejího syna,“ pokývl směrem k Aven, „prostě zmizely. Máme tedy před sebou stejné poslání, Burtone,“

„Opravdu?“ výsměšně se ušklíbnul Burton. „A jak tedy vysvětlíte ji?“

Ukázal na Lauru Glue, která se stále ještě ukrývala pod židlí. „Jestliže vaše děti také zmizely, jak to, že ona byla ušetřena?“

„To kvůli dědečkovi,“ bránila se Laura Glue. „On věděl, jak mě před těmi muži ochránit.“

„Před jakými muži?“ vyptával se Burton, stále ještě plný podezření.

„Muži s budíky v břiše,“ odpověděla Laura Glue. „Přišli si pro nás a dědeček mě poslal pryč. Dal mi do uší zátky z vosku a řekl, že mě to ochrání.“

„Z vosku?“ odfrknul Burton. „K čemu může být dobrý vosk?“

„Mám podezření, že děti byly nějakým způsobem odlákány,“ odhadoval Bert. „Ten vosk měl asi zadržet všechny zvuky.“

„Nemožné,“ zhodnotil to Burton. „My Kroatoané držíme hlídky - a jsou dobře vycvičené. Nikdo z nich žádné Tikající muže neslyšel, ani žádné troubení, hvízdání, brnkání nebo ryčení. Nikoho jsme neviděli a nic jsme neslyšeli, když byly děti unášeny,“ pokračoval, „dokud nebylo příliš pozdě. Já jsem slyšel vykřiknout jediné dítě - mou vlastní dceru Lillith. Když jsme se dostali na pobřeží, zahlédli jsme je utíkat tmou. Všechno to byly samé děti, vedené jedním z nich, který se jmenoval Stephen, Rozběhli jsme se za nimi, ale bylo příliš pozdě. Naše děti odvezly lodě - živoucí lodě,“ zavrčel a zle pohlédl na Berta. „Během chvíle byly pryč. A existuje pouze jeden náš mnohaletý nepřítel, jehož armáda se skládá ze samých dětí.“

„Ztracené děti nejsou žádná armáda!“ vykřikla Laura Glue žhavě. Zapomněla na svůj strach a vylezla zpod židle. „My jsme jen děti - a to je všechno, všechno!“

Překvapení v Burtonově tváři snad mohl překonat pouze šok ve tvářích Starších. Byli upřímně šokováni, konsternováni a dokonce vyděšeni její zmínkou o Ztracených dětech.

Burton pokynul Vlasatýmu Billymu. Pohnul se rychlostí, nečekanou při jeho velikosti, a během sekundy byla Laura Glue zajatá v jeho pažích a neschopná pohybu.

Burton přistoupil blíž a očichával ji jako zkoumající zvíře. „Já jsem si hned myslel, že smrdíš povědomě,“ zabručel. „Smrdíš jako Pan, jestli se nepletu,“

„Dědeček nesmrdí!“ zvolala Laura Glue. „Akorát někdy po večeři, ale to předstírá, že spí.“

„Tak dědeček?“ řekl a po straně pohlédl na Starší. „Myslím, že teď máme něco, co můžeme nabídnout výměnou za propuštění našich dětí.“

„Ale vždyť jsme ti právě vysvětlili, že se zmizením vašich dětí nemáme vůbec nic společného,“ bránil se Charles.

„Přesto jsme vás našli na našem pobřeží, vlastníte živoucí loď a doprovází vás potomek našeho největšího protivníka,“ odpověděl Burton a přejel dívce prstem po tváři. „Myslím, že mi tu někdo lže. A to je opravdu velmi nebezpečné.“

Vyštěknul několik strohých příkazů v jakémsi nesrozumitelném jazyce, a tím byla rada ukončena. Burton ignoroval jejich protesty a hněvivé výkřiky, popadl Lauru Glue za ruku a Aven za rameno a obě je vyvedl z domu.

Podle pokynů Murthwaita se několik dalších statných mužů připojilo k Vlasatýmu Billymu, zvedli přátele na nohy a rychle je vyvedli z budovy a pak dolů po úzké stezce z osady pryč.

Během pochodu se stráže vzdálily dostatečně daleko, aby je již neslyšely, a tak si přátelé okamžitě začali šeptem domlouvat záchranný plán. Prvním bodem na jejich seznamu bylo zachránit Aven a Lauru Glue.

„Nechci vám kazit náladu,“ poznamenal Charles, „ale budeme potřebovat i Geographiku. Je v ní příliš mnoho údajů, které můžeme ještě potřebovat, pokud máme zachránit všechny děti.“

„Nenechám je tady Burtonovi,“ šeptal Jack. „Obzvlášť ne Lauru Glue. Viděli jste, jak se na ni díval, když se dozvěděl o jejím původu?“

„To je samozřejmé,“ souhlasil John. „Neopustíme ani ji, ani Aven. A opravdu budeme potřebovat Geographiku. Ale jsme přemoženi, V menšině a nemáme žádnou reálnou představu o tom, kde jsme, nebo kam bychom se měli vydat, až utečeme.“

„To je jen technická stránka věci,“ zabručel Charles a pozoroval tiché stráže okolo.

„Já si nemyslím, že můžeme odejít,“ prohlásil náhle Bert. „Vodítka, která hledáme, se mohou nacházet právě tady.“

„Nemůžeme odejít?“ zvolal John. „Dobré nebe, Berte, proč bychom, sakra, nemohli?“

„Jsou tu dva důvody,“ vysvětloval Bert a tvář mu potemněla. „Za prvé - Burton mluvil o lodích, které odvezly jejich děti, jako o živoucích lodích. Takže už myslím víme, co se stalo se zmizelými dračími loděmi a k jakému účelu se používají.“

„Souhlasím,“ přidal se Charles. „Používá je ten ničema Stephen k unášení dětí.“

„A to je ten druhý a horší důvod,“ řekl Bert přidušeným hlasem. „Mnohem horší důvod.“

„Proč?“ zeptal se John.

„Protože,“ odpověděl Bert a otočil se k Jackovi, „Jméno Avenina syna, uneseného prince a mého vnuka...

...zní Stephen.“

...důstojný, štíhlý muž ... který rozpřáhl paže: na pozdrav.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Útočiště

Kroatoané umístili své zajatce do malé chýše vyrobené z proutí a zvířecích kůží, která však měla také skleněná okna. Bývala zřejmě využívána jiným způsobem, ale' nyní jim bylo zřejmé, že to bude jejich vězení.

Ohně venku pomalu vyhořely na žhavé uhlí a celá osada konečně utichla. Na Zásvětí se snesla hluboká noc.

I přátelé v chýši spali. A ve spánku snili. Nebyly to sny o jejich nedávných dobrodružstvích (a zkouškách), ale sny, které pátraly po významu, který se skrývá za během oněch událostí.

John neměl strach.

Často přemýšlel, co to znamená se něčeho bát, ale v letech, která uběhla od války, postupně došel k závěru, že už se nebojí ničeho. Byl svědkem umírání mnoha svých přátel a on sám se mnohokrát ocitl ve smrtelném nebezpečí. Ze všech těchto zkušeností vyšel proměněn - a doufal, že k lepšímu. Ale na rozdíl od fyzických změn, které prodělali jeho zranění druhové Johnova proměna byla neviditelná; už se nebál smrti.

Jeho nová vlastnost se začala projevovat - nikoli nerozumnou bezstarostností, ale spíše tím, že přestal zvažovat, jakou cenu bude muset zaplatit on osobně za určité činy. Nejvhodnější slovo, které dokázal pro tuto proměnu vymyslet, pocházelo z Indie - *satyagraha*. Znamenalo to udělat cokoli, dát cokoli, obětovat cokoli v úsilí o to, co je správné, a přitom neubližovat druhým. A udělat to bez ohledu na sebe.

Jediný strach, který John znal, byl strach o děti.

Často se mu zdálo, že jeho děti padají z veliké výšky těsně mimo jeho dosah. Padaly jako Ikaros, který vzlétl příliš blízko ke slunci, příliš daleko, než aby jej otec mohl zachránit. Občas se mu zdálo, že padající děti již téměř chytil, a jednou, když se mu zdálo o nejstarším synovi, snil, že natáhl ruku a dotknul se synových prstů dříve, než spadl.

Uvědomil si, že pokud je chlapec dost blízko na to, aby se jej dotknul, je také dost blízko na to, aby jej chytil a zachránil. Celý výjev se pak v Johnových myšlenkách přehrával stále dokola. Když sekal dříví do kamen, občas si představoval, že veliký rozštípnutý špalek je dětská ruka a nesl jej z hromady dříví ke krbu pouze v konečcích prstů a snažil se jej udržet v posledním zoufalém sevření. Často dřevo ztratil, jak mu pak připomínaly třísky v prstech. Ale postupně sílil a nakonec dokázal odnést veliký špalek pouze v konečcích prstů, jak daleko se mu jen zachtělo, aniž by riskoval, že jej upustí.

Ještě mnohokrát se mu zdálo o padajících dětech - ale už nikdy neselhal při jejich záchraně.

Jackovi se zdálo o touze. Ani ne o touze po věcech, nebo o touze někým být, ale o samotném významu touhy. A svým způsobem snil také o strachu.

Když byl malý, tak se mu jednou zdálo, že může uniknout bezútěšnému životu, který na něj čeká, a odejít na místo, kde by mohl zůstat dítětem napořád; a věděl, že po tom touží. Ale v bdění i ve spánku se rozhodl onu touhu potlačit.

Jak vyrůstal, jeho sny se projevovaly v činech. Následoval svou touhu stát se hrdinou a prožít velmi dobrodružný život a uskutečnily se i jeho strachy a jeho blízcí za ně zaplatili vysokou cenu. A opět svou touhu potlačil.

Nyní se zmítal mezi tím, co si přál udělat, a mezi tím, co věděl, že udělat musí. Často se zdálo, že to je totéž; ale nikdy si nemohl být jistý. A tak, neschopen se rozhodnout, raději přestal snít a neklidně prospal zbytek noci.

Charles také snil. Ve svém snu mohl létat. A bylo to nádherné.

Ještě ani nesvítalo, pokud by se tomu tak dalo v Zásvětí říkat, když byli přátelé náhle probuzeni kýmsi, kdo do nich ve tmě dloubal.

Byla to Laura Glue.

„Tak dělejte!“ šeptala nervózně. „Musíme pryč, a hned! Je skoro ráno!“

„A co se stane ráno?“ zeptal se Charles stále omámený spánkem. "A nebylas náhodou také vězeň jako my? Jak se ti podařílo se osvobodit?“

Dívka zavrtěla hlavou téměř zoufale. „Není čas, není čas! Musíme jít hned!“

Rozvázala Charlese, a ten jí pak pomohl osvobodit i ostatní. Opatrně otevřeli dveře chýše. Zvečera před nimi stáli na stráži dva statní muži, kteří však nyní leželi na zemi v pozici, která napovídala, že upadli spíš do bezvědomí, než do spánku.

„Pěkně jsme je namazali panákama,“ zašeptala Laura Glue. „Úplně je to odrovnalo.“

„Kdo my?“ zeptal se Jack.

Místo odpovědi ukázala Laura Glue na dva stíny, které stály u paty jednoho z útesů, jež obklopovaly osadu.

Byla to Aven, která na ně mávala a sledovala, zda je někdo nezpozoroval, a ještě jedna osoba.

„Vlasatej Billy?“ zeptal se John plný podezření, když přišli blíž. „Copak už nepatří k Burtonovcům?“

„Snad ne,“ řekla Aven a objala otce. „Ale kdysi býval chlapcem jménem Joe Clements, který utekl z domu, aby se přidal ke Ztraceným dětem. Byl to jeden z posledních čistokrevných Algonkinských indiánů mezi Kroatoany, kteří se mu vysmívali a volali na něj Indiánskej Joe. A tak se vydal tam, kde si mohl zvolit nové jméno - své vlastní jméno. Za námi.“

„A jak víš, že mu můžeme věřit?“ zeptal se Charles.

Místo odpovědi Vlasatej Billy odhrnul svůj zdobný náhrdelník a ukázal jim prostou koženou šňůrku protaženou poutkem stříbrného náprstku, stejného, jako měla i Laura Glue.

Mohutný ramenatý indián se otočil, vytáhl něco z ostružinového houští a pak to podal Johnovi. Byla to Imaginaria Geographica.

John začal koktat své díky, ale Vlasatej Billy se prostě jen usmál otevřenými ústy bez jazyka. Pak se otočil a pokynul jim, aby jej následovali.

Jack se zazubil: „Burton si myslel, jak je chytrý se svou tajnou společností a ještě tajnějšími agenty,“ poznamenal. „Nějak si nevšimnul, že to funguje oběma směry.“

V tichosti následovali indiána podrostem borového lesa téměř čtvrt hodiny, až vyšli na širokou mýtinu. Proti nim se tyčila nezaměnitelná silueta dalšího ostrova - a mezi ostrovy nebylo nic,

než asi půldruhého kilometru mokrého písku. Z dálky se ozývalo hřmění, které každou vteřinou sílilo.

„To není hrom," řekla Laura Glue, když zjistila, že se všichni rozhlížejí po obloze a hledají bouřkové mraky. „Prosím, musíme si pospíšit!"

Vlasatej Billy učinil několik naléhavých posunků rukama a naznačil, že dál s nimi nepůjde. Pak krátce stiskl Aven rameno a zmizel mezi stromy.

Ze směru, odkud přišli, se náhle ozval velký pokřik, volání a hněvivý řev, který mohl pocházet pouze od Burtona.

„Právě si všimli naší nepřítomnosti," prohlásil Bert. „Měli bychom si raději pospíšit."

„A k čemu to bude?" řekl John a zkoumal vzdálenost, která je čekala. „Dopadnou nás během několika minut a budeme zase tam, kde jsme začali - jenže tentokrát už Burtona nic neuklidní."

„Poslechněte ji!" křikla na ně Aven, popadla Lauru jednou rukou a Berta druhou. „Prostě pojďte za námi a snažte se držet tempo!"

S těmito slovy se všichni tři pustili do běhu o život přes mokrý písek. John, Jack a Charles neměli jinou možnost, než je následovat.

Přátelé již byli téměř v polovině cesty, když se z lesa na písek vyhrnuli jejich pronásledovatelé. Správcové knihy se otočili, aby posoudili, jak jsou Burtonovi muži daleko, a náhle pochopili, od čeho pochází to hřmění.

Nebyl to hrom. Byl to přicházející příliv. A polykal písek děsivou rychlostí. Před nimi již Aven, Laura Glue a Bert téměř dosáhli protějšího břehu, ze kterého za několik okamžiků bude opět ostrov.

Hučení vody bylo nyní natolik ohlušující, že už neslyšeli ani křik pronásledovatelů, ale rychlé ohlédnutí jim prozradilo, že mnoho Kroatoanů se za nimi skutečně po písku vydalo.

Síla vody před sebou tlačila takovou vzduchovou vlnu, která je téměř porazila, a spršky vody je promočily až na kůži dávno předtím, než dorazili k pásmu skal, kde je již nervózně očekávali ostatní.

John se dostal ke skalám jako první, potom Jack a nakonec Charles, kterému již voda omývala kotníky. Jen pár metrů od nich se přehnala potopa biblických rozměrů a vyplnila prostor mezi nimi a ostrovem Kroatoan, kam jen oko dohlédlo.

Vodní příval doprovázel drsný, a přitom podivně krásný zvuk.

Akordy vodstev padajících do úzké prolákliny vypovídaly o síle, chaosu a nevyhnutelnosti a byly úchvatné svou hrůznou krásou.

Ti z Kroatoanů, kteří byli natolik pošetilí, že je pronásledovali, neměli ani čas vykřiknout, než je smetla vlna, zatímco na protějším břehu zůstali Burton a zbylí pronásledovatelé úplně odříznuti hřmícími vodami.

„Nemusíme utíkat dál?“ zeptal se Charles a pozoroval vody vířící okolo. „Za chvíli se to uklidní a zase po nás půjdou.“

Laura Glue se zachichotala, zavrtěla hlavou a ukázala nataženou paží.

Ve vodě stál jeden z Kroatoanů, který byl v Radě představen jako Jinty. Byl přes dva metry vysoký a jeho dlouhý krok mu umožňoval výrazně předstihnout ostatní. Ale místo toho, aby usilovalo dosažení bližšího břehu, zoufale se snažil dostat zpět na suchou zem k Burtonovi a ostatním.

Od bezpečí ho dělilo posledních několik metrů, když se vedle něj z vody vynořila obrovská šelma připomínající delfína o velikosti londýnského autobusu a popadla ho do čelistí ozbrojených ostrými jehlovitými zuby.

„To byl jeden z těch maličkých,“ poznamenala Laura Glue. „Dokud opět večer nenastane odliv, nikdo nás pronásledovat nebude."

V příští vteřině ze dívčin výraz proměnil z triumfálního na zoufalý. „Ach ne!“ vykřikla. „Já jsem ztratila svou květinu!“

Jack jí položil útěšně ruku na rameno.

„To je v pořádku, Lauro Glue. Už ji přece nepotřebujeme když máme tebe. Vždyť jsi nás opět zachránila, ne?“

Sklonil se a jemně ji políbil na líčko. „Tohle, moje malá, byla pusa,“ dodal.

Laura Glue se začervenala. „Na Jamieho pusy se líp kouká,“ odpověděla a usmála se. „Ale tohle taky nebylo na Vousáče špatné.“

Přátelé se vydali podél pobřeží a pustili se do průzkumu ostrova, na který je dívenka dovedla. Byl podobný ostrovu Kroatoan, ale vypadal tak nějak... starší. Starobylejší. Rostly tu spíše listnaté stromy než jehličnany a vanula z nich vůně starobylosti, jako kdyby tu stály od nepaměti.

Ze všech nejsilněji reagovala na nové podmínky Aven. V přímém kontrastu k okolí se skutečně zdála být mladší.

A teprve tehdy její otec poznal, kde to vlastně jsou.

„To je ono!“ řekl Bert. „Že ano? Tohle je Jamieho a Petrova Země Nezemě.“

„Myslím, že ano,“ řekla Aven a pohlédla na Lauru Glue, která šťastně přikyvovala hlavou na souhlas. „Mám tu ten správný pocit. Ale nemůžu to říct jistě, dokud nedojdeme dál do vnitrozemí.“

„Tudy!“ zvolala Laura Glue a popadla Aven a Jacka za ruce.

„Pojďte za mnou, já vím kudy!“

Naposled pohlédli zpět k ostrovu, kde byli před nedávnou dobou drženi jako vězni, a pak vstoupili do listnatého lesa a zmizeli v Zemi Nezemi.

Laura Glue je vedla stále hustší vegetací a často vybírala cestičky, které se ostatním zdály nelogicky zakroucené. Dívka ale trvala na tom, že zákruty, zatáčky a vracečky jsou nutné, a Aven s ní souhlasila.

„Ztracené děti jsou již dlouhou dobu ve válce s indiány,“ vysvětlovala Aven ostatním. „Nástražné pasti v lese jsou způsobem, jak odrazit každý útok - nebo jej alespoň zpomalit do té míry, aby bylo možné varovat ostatní, že se blíží nepřítel.“

„Jaký druh nástražných pastí?“ zeptal se Charles a nervózně se rozhlédnul. „A jsou účinné?“

„Dost účinné,“ odpověděla Aven. „Petr tu práci zadal dvěma bratrům, chlapcům Skeltonovým, a i pouhé cvičné zkoušky stačily, abychom se tu všichni přestali potloukat bez toho, že bychom předem zkontrolovali, kam byly pasti nastraženy.“

„Co se během těch testů stalo?“ chtěl vědět Jack.

„Skeltonovi chlapci získali své přezdívky,“ vysvětlila Laura Glue. „Kulhavec a jednoočko,“

„Lituji, že jsem se ptal,“ řekl Jack.

Trvalo jim většinu dne - pokud se tomu tak v Zásvětí dá říkat - než si proklestili cestu lesem. Občas zaslechli hlasy ptáků, ale jinak neviděli ani neslyšeli žádná jiná stvoření. Čas od času ale cítili, že je někdo nebo něco pozoruje. Bert, John a Charles si pokaždé vyměnili znepokojené pohledy, ale Aven, Jack a Laura Glue si toho buďto nevšimli, nebo nevšímali. Zvláště Aven ožívala stále víc, když stromy začaly řídnout a terén začal být kopcovitější.

„Podívejte!“ zvolala a přeskočila velikou bouli u kořenů obřího dubu. „To je můj dům! Otče, podívej!“

Mezi spletí kořenů stála dětská sada nábytku vyrobená z větviček svázaných k sobě rákosím a houžvemi. Mezi listy

prosvítaly zbytky toho, co mohl kdysi být dětský čajový servis, a pod malým stolkem našla zašlou a zkroucenou stříbrnou lžičku.

„Tady jsem si hrávala, když jsem sem přijela s Jamiem!“ volala Aven nadšeně. „Pomohl mi vyrobit nábyteček a měli jsme tu sadu lžiček, které dovezl z Londýna. Všechny Ztracené děti nám záviděly, že máme na čaj skutečné lžičky.“

„To je neuvěřitelné,“ řekl Charles.

„Všude po kopcích jsou rozeseté dětské domečky s čajovnami, jako je tenhle,“ pokračovala Aven. „Teď už jsme blízko. Velice blízko.“

S těmito slovy jemně položila lžičku na dřevěný stůl a otočíla se k ostatním. „Pojďte za námi,“ řekla a vzala Lauru Glue opět za ruku. „Odsud už cestu známe a už tu nejsou žádné další pasti. Vrátila jsem se domů!“

Laura Glue s Aven odběhly rychlým poklusem a muži museli natáhnout krok, aby je udrželi v dohledu. Les dále řídnul, mohutná dubiska ustoupila drobnějším světlejším osikám a silným rozvětveným cedrům.

Nakonec stromy zmizely úplně a před nimi byl jen vysoký svah z barevného písku. Aven a Laura Glue již byly nahoře a mávaly na ně, aby se k nim připojili.

„Támhle,“ oznámila Laura Glue a ukázala k nedalekému obzoru, „tam je naše město.“

Zdálky to, co Laura Glue nazvala městem, vypadalo jako pevnost přecházející ve shluk vulkanických splazů tyčících se vysoko nad barevnými, ale jinak nezajímavými písečnými dunami a kameny.

„Ehm, to město je tam za tím pískem?“ zeptal se Charles. „Nemá smysl hledat domy,“ dodala Laura Glue. „Neuvidíš je. Nebo alespoň zatím ne.“

„Jak to, že ne?“ podivil se Charles.

„No,“ odpověděla Laura Glue, „to proto, že tady, v Zemi Nezemi, jsou naše domy pravým opakem vašich domů v Anglické zemi. Tam vidíte domy za dne, a ne když padne tma. Tady je to přesně opačně. Naše domy mají barvu noci, takže je nemůžete vidět za dne, ale jenom v noci.“

„Chceš říct, že vaše domy jsou černé?“ vyptával se dívenky dál Charles.

Laura Glue se zamračila. „Samozřejmě, že ne! Noc není černá, je jenom tmavá. Mezi tím je přece rozdíl.“

„Tak promiň,“ omluvil se Charles.

„Věci, které se ve dne zdají obyčejné, mají v noci svoje kouzlo," pokračovala Laura Glue. „A tam my žijeme, v kouzelných domech."

„Smráká se," rozhlédl se Bert po obloze. „Takže je zřejmě brzy uvidíme?"

„Ano," přisvědčila Aven, která jen zářila radostí. „Jen počkejte. A dívejte se."

Světlo se začalo vytrácet a Zásvětí se ponořilo do tlumených pastelových barev. Město Ztracených dětí se probouzelo.

Nejprve to bylo sotva zřetelné - tu a tam malá světélka. Jak obloha temněla, začínala být světélka jasnější a barevnější. Z luceren v uspořádaných řadách vytrysklo teplé a jiskřivé světlo, které se živě otáčelo v kruzích, jako by někdo elektrifikoval obří pavučinu a zavěsil ji na kamenné věže.

Když se objevila světla, přátelé uviděli, že před nimi vůbec není poušť, ale magická oáza. Vodní jezírka odrážela třpytivé domy nahoře i mosty propojující věže, které ještě před okamžikem připomínaly pouhou fatu morgánu či hru světel.

Bylo zde všechno, co má takové kouzelné město mít. Takové město mohly vytvořit pouze děti, protože nikde nebylo ani prkno ani cihla, které by si dokázal představit dospělý. A když to všechno viděli dospělí, tak ale ne dospělýma očima, ale očima dětí, kterými kdysi byli.

„Samozřejmě, že ho vidíte!" zvolala Laura Glue rozhořčeně, když slyšela obdivné výkřiky ostatních. „Vždyť jsem vám říkala, že tam je!

Pojmenovali jsme ho Útočiště."

Na okraji města byla v širokých kamenných zdech vsazena mřížová okna opatřená spoustou cedulí s nápisy POZOR a NEVSTUPOVAT. Laura Glue je všechny ignorovala a přistoupila přímo k jedné mříži, kde bylo napsáno ŘEKNI HESLO NEBOZEMŘY.

Charles se naklonil k mříži. „Sezame, otevři se!" prohlásil nahlas, ale bez účinku.

„Dobrý pokus," komentoval to John.

„Ty znáš hesla?" zeptal se Jack Laury Glue.

„Samozřejmě, že znám!" zvolala. „Jenom jste mě teď vyvedli z míry, to je všechno."

Dívenka si chvíli poklepávala na čelo a špulila rtíky. Pak se naklonila k mříži a začala volat tajná slova, na která jí odkudsi zevnitř odpovídal hlas strážce brány.

„Vezmi žlutou tužku!“

„Namaluj mi hrušku!“

„A pod hrušku talíř!“

„Jejda, ty jsi malíř!“

„Kdo je tvůj kamarád?“

„Ja!“

Ozvalo se oddychování a hihňání a pak zvuk otáčejících se rezavých a vrzavých pantů. Mříž se pomalu zhoupla dovnitř a v tunelu za ní se objevilo světlo. Ukázal se skřítkovský obličej orámovaný záplavou světle hnědých culíků s mašličkami, které trčely do všech stran.

„Laura Glue?“ váhavě se zeptala dívenka s lampou. „Jsi to opravdu ty, Lauro Glue?“

„Sadie!“ zvolala radostně Laura Glue a vyběhla vpřed.

„Sadie Pepperpotová, to sem opravdovitáánsky já! Už jsem doma, djóóó!“

„Ďjóóó,“ zavýskla i dívenka a ostatním věnovala zlý pohled. „Cos to přivedla s sebou? Ty přivádíš do města Vousáče?“

Laura Glue zavrtěla hlavou. „To nejsou obyčejní Vousáči, to jsou Správcové knihy, jako Jamie. Musíme je hned dostat dovnitř!“

Dívka se stále ještě značně skepticky otočila a odklusala tunelem. Laura Glue s Aven ji následovaly a přátelé šli za nimi.

Během chvíle tunel přešel v cihlový otvor, který ústil pod velikou kamennou fontánou ve tvaru Pegase.

Fontána stála na nádvoří, kde uprostřed tuctu pobíhajících dětí stál důstojný, štíhlý muž s hnědými kudrnatými vlasy a orlím nosem, který rozpřáhl paže na pozdrav.

Laura Glue zavýskla radostí, rozeběhla se k němu a skočila mu do náručí.

„Strýčku Daidale!“ volala. „Dokázala jsem to! Letěla jsem! Letěla jsem celou tu cestu do Slunné země a pak jsem zas letěla celou cestu zpátky!

A přivedla jsem Správce,“ dodala. „I když nejsou Jamie.“

„Vedla sis výtečně, moje malá Lauro Glue,“ řekl muž, pevně ji objal a pak ji postavil na zem. „Nezajdeš se podívat, jestli bude pro naše nové hosty místo u večeře?“

Stále rozesmátá od ucha k uchu, Laura Glue odběhla a přidala se k jiné skupince dětí. Další výkřiky napovídaly, že mohutné

pozdravy pokračují. Muž, kterého nazvala Daidalos, si s nimi potřásl rukou a Bert je jednoho po druhém představil. Když se Daidalos dostal až k Aven, usmál se a políbil ji na čelo.

„Moje slovo na to, že jsem ji až doteď neviděl se začervenat," řekl Charles.

„Postrádali jsme tě," řekl jí Daidalos. „Mám radost, že tě znovu vidím, přestože za neradostných okolností."

Než mohla Aven zareagovat, Laura Glue připelášila zpět a za ní kupa dětí. Jim podobné ještě nikdy neviděli. Nastalo opět uspěchané představování a Laura Glue o překot chrlila jména svých přátel na Johna, Jacka, Charlese a Berta. Ale opět to byla Aven, na koho děti soustředily svou pozornost a hleděly na ni s výrazem podobným úctě.

„Je to pravda?" zeptal se vytáhlý plavovlasý chlapec, kterému říkali Kozlí Fred a který zřejmě odběhl přímo od jídla a teď mluvil s plnou pusou. „Jsi opravdu Máma?"

„To jsem," potvrdila Aven. „A proto jsem se vrátila. Hledáme mého syna."

„Vrátila?" zeptala se dívenka, které Laura Glue říkala Maggie Stromolistá, která skutečně připomínala ostružinový keř. „Kdys tu byla předtím?"

„Copak si ji nepamatuješ?" zvolala Laura Glue. „To je přece Pippi! Konečně se k nám vrátila!"

Kozlí Fred otevřel pusu překvapením a napůl sežvýkaná mrkev mu vypadla ven.

„Pippi Dlouhá punčocha? Doopravditáánskyr?"

„Pippi Dlouhá punčocha?" podivil se John. „Chich, to sis opravdu vybrala sama?"

„Ále, sklapni!" usměrnila ho Aven přes rameno a otočila se zpět ke Kozlímu Fredovi. „Ano, jsem Pippi. Alespoň jsem bývala. Ale teď mi můžeš říkat Aven."

„Hmm," hloubala dívenka Sadie Pepperpotová, která jim prve otevřela mříž. „Aven. To je dobré jméno pro Mámu."

„Já jí nevěřím," řekl malý chlapec s čupřinou černých vlasů, které mu trčely rovně vzhůru. „Myslim, že je to jenom další Vousatice, akorát bez fousů."

„Já tě přesvědčím, Pelvisi Parsley," řekla Aven a sklonila se, aby se mu mohla podívat zblízka do očí. „Jsem skutečně Pippi Dlouhá punčocha a můžu to dokázat."

Sáhla si za blůzu a vytáhla něco z kapsičky všité zevnitř. Podržela sevřenou ruku Pelvisi Parsleymu před obličejem a pak ji pomalu otevřela.

Na její dlani spočíval malý stříbrný náprstek.

Pelvisi Parsleymu se rozšířily oči údivem. „Jéžkovy voči!“ vykřikl. „Ty máš pusu od Jamieho? Tak to opravu musíš být Pippi!“

Po těchto slovech vyrazil válečný pokřik, začal tančit po místnosti a tahal přitom Aven za ruku. Další děti začaly také výskat a brzy byl rámus ohlušující.

„Víš,“ oslovil Jack Daidala přes vřavu, „Laura Glue byla pokaždé celkem naštvaná, když jsme ji neoslovili plným jménem - ale nezdá se, že by to vadilo někomu z ostatních dětí, když na ně zavoláme třeba *Pippi* nebo *Sadie*.“

Daidalos se zazubil. „Jednu chvíli bylo mezi Ztracenými dětmi pět dívek, které se jmenovaly Laura. A protože Laura Glue z nich byla nejmenší, velmi lnula ke všemu, co ji odlišovalo - a zvláště ke svému jménu.“

„Che,“ zasmál se Jack. „Je toho mnohem víc, než jen jméno, co tuhle dívenku odlišuje od davu.“

„To je pravda,“ souhlasil Daidalos.

Hluk pokračoval, zatímco všichni zaujímali svá místa podél několika dlouhých stolů prostřených miskami a talíři - a všechny byly prázdné.

„Jídlo se ještě připravuje?“ zeptal se Charles. „Nebo už jste dojedli?“

„Dojedli?“ divil se Kozlí Fred. „Sotva jsme začali. Zatím jsem měl jenom dva chody.“

„Kolik chodů míváte?“ zeptal se John.

„Osmdesátnáct sedum,“ odpověděl Fred. „Pokud ale nepočítáte dezerty, pak by jich bylo víc.“

„Panebože!“ vyděsil se Jack. „To je ale spousta chodů. A kdo to všechno připravuje?“

Laura Glue se rozesmála. „No přece my všichni, skopová hlavo.“

„Prostě si představuješ, Vousáči,“ vysvětlila Sadie Pepperpotová. „To právě dělá svět zajímavým, víš?“

„To musíte mít opravdu velikou fantazii,“ poznamenal Jack, „když máte osmdesátnáct sedum chodů.“

„Já myslím, že to zní velkolepě,“ prohlásil John. „Teda pokud potom nemusím umývat nádobí.“

„To je na vymyšlených hodech to nejlepší,“ vysvětlovala Laura Glue. „Můžete si prostě představovat, že všechen nepořádek, který po hodování zbude, uklidí vymyšlený Všechnožrout ¬ a jakmile na to pomyslíte, už je to hotové.“

„Chm, jsou to jen Vousáči,“ posmíval se Pelvis. „Vsadim se, že ani nevědí, jak představivost používat.“

Bert se naklonil blízko k čupřinatému chlapci a cvrnknul ho do nosu. „Tak to se pleteš, milý chlapče,“ odvětil. „Jestliže představivost je vaším kuchařem, tak tihle tři hoši vám uspořádají ty největší hody, které kdy Ztracené děti zažily.“

Na ta slova se John, Jack a Charles usmáli a začali si vymýšlet ta nejneobyčejnější jídla, na která dokázali přijít.

Dokonce i obvykle kyselý výraz Pelvise Parsleyho zmizel, když hoch začal nadšeně výskat, když se první neuvěřitelná jídla začala objevovat na stolech.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Studna ozvěn

I kdyby to nebyla ta nejneobyčejnější večeře, kterou kdy zažili - a to tedy byla - přátelé by zůstali až do konce, jen aby víděli, jak děti používají představivost, aby si přičarovali Všechnožroury, kteří zlikvidují zbytky. Stvořeníčka vypadající jako veliké chlupaté krysy s obrovskýma očima a mohutnými drápy, vyhlížela zároveň hrozivě i jemně.

Všechnožrouti zbaštili všechny zbytky, pak posbírali všechny špinavé talíře a příbory - a snědli je také. Poté odpelášili do jedné ze sousedních budov.

Kozlí Fred si pořádně říhnul a olíznul si rty. „Hmmm," zamručel spokojeně. „Chutná to skoro stejně dobře, když to jde ven, jako když to šlo dovnitř."

John se zamračil odporem, ale Charles se smál a Jack si krknul také.

Sadie Pepperpotová a Laura Glue uprosily Aven, aby se s nimi šla podívat na jejich zahrádku. Ostatní Ztracené děti začaly hrát hru podobající se hře na honěnou, které říkaly *Na obludy a žáby*. Bert a všichni tři Správcové se vrátili zpět do Daidalovy pracovny, aby prohovořili nedávný vývoj událostí, které je svedly dohromady.

Pracovna vypadala jako něco, co by mohlo vzniknout, kdyby dali Thomasi Edisonovi v Britském muzeu neomezené finanční prostředky a nádavkem k tomu volné ruce k provozování jeho

záliby v modernizaci starých artefaktů. Kolem mramorových soch, stohů pergamenových svitků a částí římských vozů se nacházely staré generátory, motory a parní stroje. Zbroj z doby bronzové ležela nakupená hned vedle starobylých teleskopů a jakéhosi projekčního vybavení. V každém rohu rozlehlé místnosti stála cihlová pec a na všech bublaly všelijaké tyglíky.

Vynálezce ukázal návštěvníkům na několik řeckých židlí rozmístěných uprostřed pracovny, a než se usadili, nakukoval do svých tyglíků, ve kterých zřejmě stále probíhaly nějaké záhadné pokusy.

„Laura Glue říkala, že jste Ikarův bratr," promluvil John úvodem. „Promiňte, že se ptám, ale jak je to možné?"

„Muž, kterého znáte jako Daidala, měl dva syny," odpověděl vynálezce. „Ikara a Iafixe. Jako Správcové máte zřejmě dobré vzdělání, takže víte, co postihlo Ikara, a pokud je někdo z vás otcem, dokáže si jistě představit, jaký vliv měla na Daidala Ikarova smrt.

Můj otec byl jedním z největších vynálezců v dějinách. Rozvíjel tesařské umění a spolu s tím vynalezl vosk, sekyru, olovnici, vrták a dokonce i lepidlo. Ačkoli," dodal smutně. „metoda využití vosku jakožto lepidla se ukázala být méně účinná, než doufal."

„Byl také velmi talentovaný umělec, že ano?" zeptal se Jack. „Po Evropě se našlo množství vyřezávaných dřevěných sošek, které jsou připisovány Daidalovi - dokonce se říká, že jeho práce nese dotek božství."

„Ahoj, Jacksi. Rád tě vidím.“

Daidalos mladší přikývl. „Je to pravda, nese. A do určité míry tuto schopnost přejal od jednoho ze svých učitelů - legendárního stavitele jménem Deukalíon.“

„Náš přítel, stavitel lodí,“ zašeptal Charles Johnovi ..

„Problémem mého otce byla pýcha,“ pokračoval Daidalos. „Byl tak pyšný na své úspěchy, že nedokázal snést pomyšlení na soka - na jakéhokoliv soka.

Byl mu svěřen jeho vlastní synovec, aby jej vyučil mechanice, ale ten brzy začal vymýšlet své vlastní vynálezy, které mého otce zahanbovaly.

Daidalos tolik záviděl svému synovci jeho úspěchy, že když se naskytla příležitost, zavraždil jej. A za tento zločin byl odsouzen a potrestán.“

„Jak ten chlapec zemřel?“ zeptal se Jack.

„Otec ho shodil z vrcholku vysoké věže,“ řekl Daidalos. „Za trest byl na té věži uvězněn navždy a už nikdy odtamtud nevyjde.“

Uvězněn? Ve věži? Při těchto slovech si John a Charles vyměnili překvapené pohledy, ale Bert nedal nijak najevo, že mu to připadá důležité, a Jack byl příliš zabraný do Daidalova příběhu, než aby něco zaregistroval.

„A co tedy tvoje jméno?“ zeptal se Jack.

„Pro Argonauty jsem byl Léčitel, pak jsem je následoval do Trojské války,“ vyprávěl Daidalos. „To jméno jsem převzal jako způsob, jak vzdát čest památce svého otce, a pak jsem převzal i jeho práci.“

„A vylepšil jeho patenty,“ doplnil Jack. „Soudě podle toho, jaká křídla má Laura Glue.“

„Děkuji ti,“ usmál se Daidalos. „Měl jsem dost času pracovat na jejich vylepšení.“

„Jak se tedy stalo, že jsi skončil tady v Zásvětí?“ zeptal se John. „Nebo vůbec tady, v Souostroví, když už jsme u toho? Jsme dost daleko od Tróji.“

„Daleko je to až nyní,“ odvětil Daidalos a zamíchal v jednom z tyglíků, „ale ne tehdy.

V oněch dobách byl svět jednotnější. Bývalo snadnější cestovat do všech existujících zemí. Mnoho těch míst, která mohou být podle našich moderních měřítek považována za mytologická, skutečně existuje - jen dnes prostě trvá déle se tam dostat.“

Daidalos se přestal věnovat svým pokusům a posadil se k přátelům, kteří jej zasvětili do všeho, co se jim přihodilo od příletu Laury Glue do Oxfordu. Vynálezce pečlivě naslouchal a přerušoval

je jen tu a tam, aby položil otázku nebo si něco ujasnil. Když skončili, sepnul prsty obou rukou před tváří a ztěžka se o ně opřel.

„Nebyl jsem tu, když byly děti uneseny," řekl pomalu. „Takže se k přesným okolnostem únosu nemohu vyjádřit. Když jsem se vrátil, Petr byl také pryč a těch několik tuctů dětí, které nebyly uneseny, mi vše vypovědělo - ale jen tak po kouskách, jak to děti dělají, není to přesné. Takže mohu jen spekulovat.

Co se týče vzkazu, který poslal Petr, jsem přesvědčen, že se snažil říct Jamiemu - tedy vám - kdo ty děti unesl."

„Ty to víš?" vykřikl John.

„Jen hádám," odpověděl Daidalos. „Ve vašem světě mohou slova Křížové tažení započalo označovat různé události. Avšak zde, v Souostroví, zvláště v jeho starších částech, jako je Utonulá země nebo Zásvětí, znamenal výraz ‚*Křížové tažení*' vždy jen jednu velkou cestu - původní putování Iásona a Argonautů."

„A jak nám to pomůže?" zeptal se Jack. „O tomhle Křižovém tažení přece Petr nehovořil, ne?"

Daidalos zavrtěl hlavou. „Pochybuji - zvláště po tom, co jste objevili v Alexandrijské knihovně. Ne, mám dojem, že mluvil o něčem úplně novém."

Vynálezce přemýšlel ještě o chvíli déle, pak vyskočil ze židle a přešel k jedné z knihoven, které stály kolem zdí. Propátral tituly a pak vyňal jeden veliký svazek, který měl desky z ryté břidlice. Na přední straně bylo vyryto řecké písmeno alfa.

Daidalos otočil několik stránek a pohlédl zpět na přátele. „Zná někdo z vás původ jména Ztracené děti?" zeptal se. Bert se zamračil. „Ona na to vlastně nikdy nepřišla řeč. Vždycky jsem si myslel, že je to jen zažitý pojem pro děti v Barrieho příbězích, odvozený od sirotků, které přijal k sobě."

John zavrtěl hlavou. „Musí to být mnohem starší. Nezapomeň na Chamenos Liber - Ztracené děti. Není to jméno odvozeno od těchto ostrovů?"

„Ne," oponoval Daidalos. „Ostrovy, které střeží Zásvětí, byly pojmenovány po těch, kteří sem na počátku přišli, nikoli naopak.

Iáson byl velký hrdina, v mnoha směrech jakýsi vzor pro ty, kdo přišli po něm. Měl značné charisma a pronikavou inteligenci a dokázal shromáždit hrdiny, kteří měli více zkušeností, síly a autority, než on sám. Objel svět na těch nejneobyčejnějších výpravách a viděl, jak se pověst o něm stává nesmrtelnou ještě za jeho života. A to byl začátek jeho pádu.

Stouplo mu to do hlavy. Považoval se za nezranitelného a neporazitelného. Nebylo nic, co by Iáson nedokázal, zvláště s podporou svých Argonautů - s polobohem Héraklem, hudebníkem Orfeem, dokonce mezi nimi byl i sám slavný Théseus. A když Iáson dosáhl svého největšího vítězství a odnesl Zlaté rouno z Kolchisu, zničil vše tím, že zradil svou vlastní ženu Médeu, bez které by nikdy nedokázal uspět.“

„Ano,“ souhlasil Jack. „a podle legendy ona pak zahubila z pomsty své vlastní syny.“

„Podle legendy,“ zdůraznil Daidalos a poklepal na knihu, „ale ne podle historie. Pravé historie, která je přivedla sem, do Zásvětí.“

Daidalos podal knihu Johnovi. „Umíš číst starořecky?“ zeptal se.

„Celkem obstojně,“ odpověděl John a knihu si vzal. „Ovšem pokud to není pomícháno s latinou.“

Prohlédl si stránku, kterou mu vynálezce ukázal, pak další a další. „To je úžasné,“ mumlal si pod vousy. Vzhlédnul k Daidalovi. „Chápu, co máš na mysli.“

„Co tam je, Johne?“ dožadoval se Jack.

„Podle této knihy,“ vysvětloval John, „Médea své syny nezahubila, ale poslala je do exilu na tyto ostrovy. Ponechala je, ať se postarají sami o sebe, a oni velmi zahořkli. Vinili otce z toho, že tu zůstali opuštěni. Proto se zřekli svých řeckých jmen a zvolili si jména nová.“

„Jaká jména si zvolili?“ zeptal se Charles.

„Nebudete tomu věřit,“ prohlásil John, „začali si říkat Železný Hugo a Prasečí William.“

„Tak to jsou ti dva muži z Baconových dějin!“ zvolal Jack. „To jsou ti, kteří ukradli Rudého draka!“

„Pro ně to ale nebyla krádež,“ řekl Bert. „Oni si jen vyžádali to, co jim rodovým právem náleželo.“

„Přesně tak,“ potvrdil Daidalos. „Původní Ztracené děti byli synové Iásona a Médey.“

„To určitě musí být správná dedukce,“ řekl Bert smutně. „William a Hugo musejí být ti, kdo odvedli děti a způsobili všechnu tu zkázu.“

„Určitě museli vědět, že Rudý drak kdysi býval Argó,“ přidal se Charles „a řekli Baconovi, že nárokují své dědictví.“

„A taky požádali o vyřízení vzkazu Petrovi a Jamiemu,“ doplnil John. „Nebo alespoň William. Asi byl přesvědčen, že pouze oni budou schopni porozumět narážkám a pomoci. Co si asi mohli

myslet? Jak mohou být na Křížovém tažení za pomstou a v tu samou chvíli sabotovat své vlastní úsilí tím, že se pokusí učinit správnou věc?“

„Adolescenti už jsou takoví,“ mínil Charles.

„Satyagraha,“ zamumlal si pro sebe John.

„To je základní konflikt mezi dvěma polovinami mužské duše,“ pronesl Jack. „Ale Charles má pravdu. Neexistuje způsob, jak zjistit, co si naplánovali.“

„To byste si museli představit sebe na jejich místě,“ řekl Daidalos. „Představte si, že jste oni. Představte si, že jste byli opuštěni a že nikdy nevyrostete, že nikdy nebudete mít nic víc, protože jste tu v pasti. A všechny cesty do budoucnosti jsou pro vás pravděpodobně uzavřeny. Co byste si zvolili? Jednali byste, kdybyste měli prostředky k nápravě na dosah?“

„Jak mohu učinit takové rozhodnutí, když se nikdy nebudu nacházet ve stejných podmínkách? Už jsem dospěl a založil jsem rodinu. Mohu jen hádat, co si vytrpěli, ale vzpomínky na mé vlastní mládí jsou nedokonalé. Neexistuje způsob, jak se dozvědět, co bych si zvolil, když jsem se již vydal na cestu, ze které není možné se vrátit,“ podotkl John.

„Hmm,“ zamyslel se Daidalos, „ale co kdybyste mohli?“

Daidalos vyvedl přátele ze své pracovny, pak dolů po dlážděné stezce mezi věže s lomenicovou střechou a tudy na jasně osvětlenou mýtinu, kde Sadie Pepperpotová a Laura Glue měly svou zahrádku. V ní byly řádky mrkví a salátu neúhledně vklíněné mezi záhony řepy, kukuřice a jakési listnaté zeleniny, kterou nikdo z nich nedokázal pojmenovat. Laura Glue nadšeně vodila Aven od záhonu k záhonu, a když je zahlédla přicházet, šťastně jim zamávala.

„Jacku! Charlesi! Johne!“ volala. „Musíte se podívat na moje bobuliny, jsou už skoro zralé!“

„Bobuliny?“ podivil se Charles potají.

„To je třetí chod dezertů,“ napověděl mu Daidalos.

„Nádhera, tak nám ukaž ty bobuliny, kočičko,“ odpověděl jí nahlas Charles.

„Omlouvám se, že jsem odešla,“ řekla Aven. „Dohonily mě staré city. Tohle je pro mne velmi útěšné místo.“

„Nemusíš se vůbec omlouvat,“ odpověděl Daidalos. „Ale teď bys měla jít s námi. Půjdeme ke Studni.“

Vynálezce dál nic nevysvětloval, ale prošel zahradami a vešel do malého sadu, který se rozkládal na travnaté vyvýšenině. Děti

výpravu následovaly. Obklopily dospělé jako vír krepových draků a navzájem se přerušovaly ve vyprávění o tom, že tento sad byl hlavním důvodem, proč bylo vůbec postaveno město Útočiště.

„To je Raleighův sad," oznámila Laura Glue. „Byl vysázen, když sem do Zásvětí přijela první indiánská skupina."

„Ale došlo ke sporům s lidmi na některých dalších ostrovech," doplnila Sadie Pepperpotová.

„Indiáni se přestěhovali na další ostrov," řekl Kozlí Fred, „a od té doby s nimi válčíme."

„Ta jablka vypadají veliká," všiml si Charles a pohladil jedno těžké ovoce prstem. „Mohl bych si jich několik utrhnout?"

„Jablka jsou tu pro každého," odpověděla Laura Glue. „Pro přátele i nepřátele, pro všechny stejně. Ale nikdy, nikdy nesmíte sníst semínka."

„A co se stane, když sním semínka?" zajímal se Jack.

Pelvis Parsley ukázal na strom přímo před nimi, a přátelé si povšimli, že ta jabloň... má tvář."

Při pohledu zblízka se jim podařilo rozlišit tvar těla i paže, které se přeměnily na větve. A vypadalo to, jako by na ně strom zíral.

„Tomuhle se říká Jan Jadérko," řekla Laura Glue. „Před dávnými časy cestoval po vzdálených krajích a sázel semínka a jabloňové sady vyrůstaly všude, kam přišel. Pak nasedl na loď do Anglické země, která však nikdy nedoplula. Místo toho se dostala sem. To on přišel na to, že jablka jsou jablka úplně všude, ale že v Zemi Nezemi nesmíte nikdy sníst semínka."

„Pokud je to to samé," přemítal Charles, „raději bych si dal jablko z jiného stromu. Když utrhnu jablko ze stromu, který má jméno, působí to na mě, jako bych měl sníst někomu ucho."

„Proč jste s indiány vedli válku o ten sad?" zeptal se John.

„Copak si na ostrově Kroatoan nemohli vysázet své vlastní stromy?"

„Oni nešli do války kvůli jablkům, ale kvůli Studni ozvěn," vysvětlil mu Daidalos.

Děti vedly přátele dolů z kopce od Jana Jadérka k hromadě kamenů, která trčela uprostřed kulatého travnatého paloučku.

Shlukly se kolem kamenů, které byly naskládány až do výše několika metrů nad jejich hlavami, a John si povšimnul, že kameny, které tvoří základ hromady, sem nebyly přineseny, ale že vyrůstají přímo ze samotné země.

Z jedné strany byl široký otvor, který klesal dolů do hluboké jámy.

„Tak tohle je Studna," uvědomil si John.

„Studna ozvěn," upřesnil Daidalos. „Podívejte se do ní, ale nesmíte přitom promluvit."

John se váhavě naklonil nad otvor a hleděl dolů. Z temnoty asi o čtyři metry níže na něj hleděl jeho dokonalý odraz. Ustoupil zpět a nechal i Charlese a Jacka, ať se podívají. Všiml si, že Bert se ke studni vůbec nepřiblížil - ani nakouknout.

„Jsou to prastará kouzla ještě z dob, kdy byla magie mladá, věda stará a k marnosti bylo vše," pronesl Daidalos velmi uctivým způsobem. „Když do studny pronesete správná slova, umožní vám stát se tím, čím skutečně toužíte být.

Pokud si přejete nikdy nezestárnout, pouze promluvíte do studny a vrátí se vám mládí. Pokud si přejete stát se někým jiným, než kým jste, můžete se dočkat splnění svého přání - ale nemusíte pak být šťastnější. Takže," shrnul Daidalos, „Je to vaše volba. Abyste mohli v těchto krizových časech dosáhnout svého cíle a zachránit ty, které jste zachránit přišli, musíte porozumět těm, kteří přišli před vámi. A aby to bylo možné, musíte se stát tím, kým jste bývali dříve. Musíte se stát chlapci, kteří nikdy nevyrostou."

„Ono to skutečně funguje?" zeptal se Jack.

"Ano, funguje. Sama jsem to využila," potvrdila Aven.

„To ano, Pippi," přikývnul Daidalos. „Žádáš ještě o jednu možnost?"

Aven se zarazila a pak zdráhavě zavrtěla hlavou. „Já... já nemůžu. Musím přiznat, že mě to láká, ale myslím si, že až najdeme mého syna, bude potřebovat svoji mámu, a ne jiné dítě."

„A co ty, Tuláku," oslovil Daidalos Berta.

K překvapení všech Bert nejen odmítl, ale ještě ucouvlo krok vzad - pryč od ústí studny.

„Já nevím," váhal John, když uviděl Bertovu reakci. „Tohle daleko přesahuje vše, co jsem byl ochoten udělat."

„Ale zamysli se, Johne," řekl Jack. „Pokud porozumíme rozhodnutím Huga a Willyho a tomu, jak si Petr vykládal jejich činy, může to být klíč ke všemu ostatnímu. Jak bychom mohli odmítnout, pokud je to jediná cesta vpřed?"

„Já to udělám," překvapil ostatní Charles. „Myslím, že mi nevadí strávit opět chvilku jako malé dítě. I kdyby jen pro ten pocit energie."

Bert zdvihl zrak a pohlédl na Daidala, ale ten si ho nevšimnul. Jeho pozornost byla plně soustředěna na tři mladé Správce.

Charles učinil krok vpřed, pak se zastavil. Další krok vpřed a pak dva dozadu.

„Já... myslím, že to přece jen nakonec radši neudělám," prohlásil. „Abych byl naprosto upřímný, obávám se, že to, čím bych se stal, není to, co všichni čekáte."

„Takhle většinou hovoří blázni," zvolal John. „Kým jiným bys mohl být?"

„Já... já ve skutečnosti nejsem oxfordský badatel," přiznal Charles. Nervozita, kterou ho toto přiznání stálo, byla dobře patrná z po ťukávání prsty o opasek. „Tedy, ne to, co počítáte za legitimního oxfordského badatele."

John se rozesmál. „Charlesi, to je přece nesmysl. Samozřejmě, že jsi oxfordský badatel. Na co si to hraješ?"

Charles si povzdychl a posadil na pařez poblíž Studny. „Obávám se, že k tomu hraní došlo o něco dřív... a když jsem si to rozmyslel, bylo už pozdě."

„Ale když jsme se tehdy před lety potkali v Londýně, říkal jsi, že jsi z Oxfordu, protestoval John.

„Ne," ohradil se Charles. „Říkal jsem, že jsem zaměstnán u Oxford University Press, a ten bláznivý inspektor Clowes si začal chybně myslet, že míním Oxford University. A vzhledem k tomu, že jsme byli vyslýcháni kvůli vraždě, neměl jsem náladu ho opravovat. Vlastně," pokračoval Charles smutně, „jsem několik let chodil na univerzitu v Londýně, a to je všechno. V Oxfordu jsem samozřejmě mnohokrát byl, a stačilo to, abych poznal, kde jsou školy a kde město. Ale mnoho obyčejných lidí, jako například onen inspektor, nevnímá rozdíl mezi školou a univerzitou. Takže jim to nevymlouvám."

„Proč jsi nám to neřekl později?" zeptal se Jack.

„Protože vy oba dva jste oxfordští badatelé," připustil Charles. „A navíc jsem starší než vy - nyní už je to i vidět. Myslím, že jsem dobrým spisovatelem, ale skutečně vynikající jsem v oboru redakce a vydávání knih. Velmi rychle jsem odhadl, jaký formát mužů mám ve vás dvou před sebou. A přál jsem si, abyste mě respektovali, Jacku."

„Charlesi," řekl John, „myslím, že sis náš respekt již dávno zasloužil. Už na to prostě nemysli."

„Je tu ještě jedna věc," dodal Charles. „Prosím vás, neříkejte to Tumlerovi,"

Jack i John se zazubili a plácli přítele po zádech. „Jen se neboj," odvětil Jack. „Nevěřím, že by si tě Tumler vážil méně. Pokud tedy nepřijmeš místo v Cambridgi."

„Takže," ozval se Daidalos, „už ses také rozhodl?"

„Obávám se, že ano," odpověděl Charles. „Prostě to není nic pro mě."

Vynálezce se obrátil k Johnovi. „A ty, vrchní Správče? Promluvíš do Studny ozvěn?"

John zavrtěl hlavou. „Jednoho dne možná ano, možná někdy budu cítit potřebu vrátit se do dětství. Ale dnešek není tím dnem. Děkuji ti, ale ne."

Daidalos se rozesmál. „Studna vás nepřipraví o všechny ty prožité roky. Dokážete si někdy vzpomenout na ty doby, kdy vaše schopnosti ještě nebyly plně rozvinuté a kdy každá životní zkušenost netvořila pevný řetězec s ostatními? Tohle je prostě další oko na řetězu - ale oko ukované již dávno, a podle toho promění vaše vnímání. Zůstanete sami sebou, i když nám se budete zdát proměnění."

„Já to udělám!" To promluvil Jack. „Dává to smysl. Jsem z vás nejméně zatížen závazky. Nemám ženu ani děti. Pokud se něco pokazí, přinejhorším si budu muset počkat pár let, než znovu složím zkoušky na Oxford. Já to mohu udělat."

Daidalos se uklonil a odstoupil od Studny.

Jack přikročil blíž, naklonil se a zahleděl se dolů.

Ve Studni ozvěn nebyl žádný zdroj světla, avšak sama o sobě vydávala jemnou teplou záři, stejně jako obloha v Zásvětí. Vodní hladina byla hluboko pod okrajem a na ní spatřil Jack svůj odraz.

Byla to jeho tvář - ale nebyl to odraz, skutečnosti.

Byl to obraz, který neviděl již několik desetiletí. Byl to on sám, když byl malý. A tak řekl jedinou věc, která dávala smysl. „Ahoj, Jacksi. Rád tě vidím."

John s Charlesem překvapením zalapali po dechu. Zatímco jej pozorovali, jejich přítel se začal přetvářet a měnit.

Jack tu s nimi byl pořád, ani se nepohnul. Ale bylo ho méně. Vypadalo to, jako by se kolem něho ovíjely vánky dětství a od, nesly něco z jeho podstaty.

Obličej byl Jackův, ale severní vítr odnesl vyhublost a ostré hrany a v jeho tváři za sebou zanechal nové a jemnější rysy.

Tělo bylo stále Jackovo, ale jižní vítr si vzal jeho výšku a mohutnost.

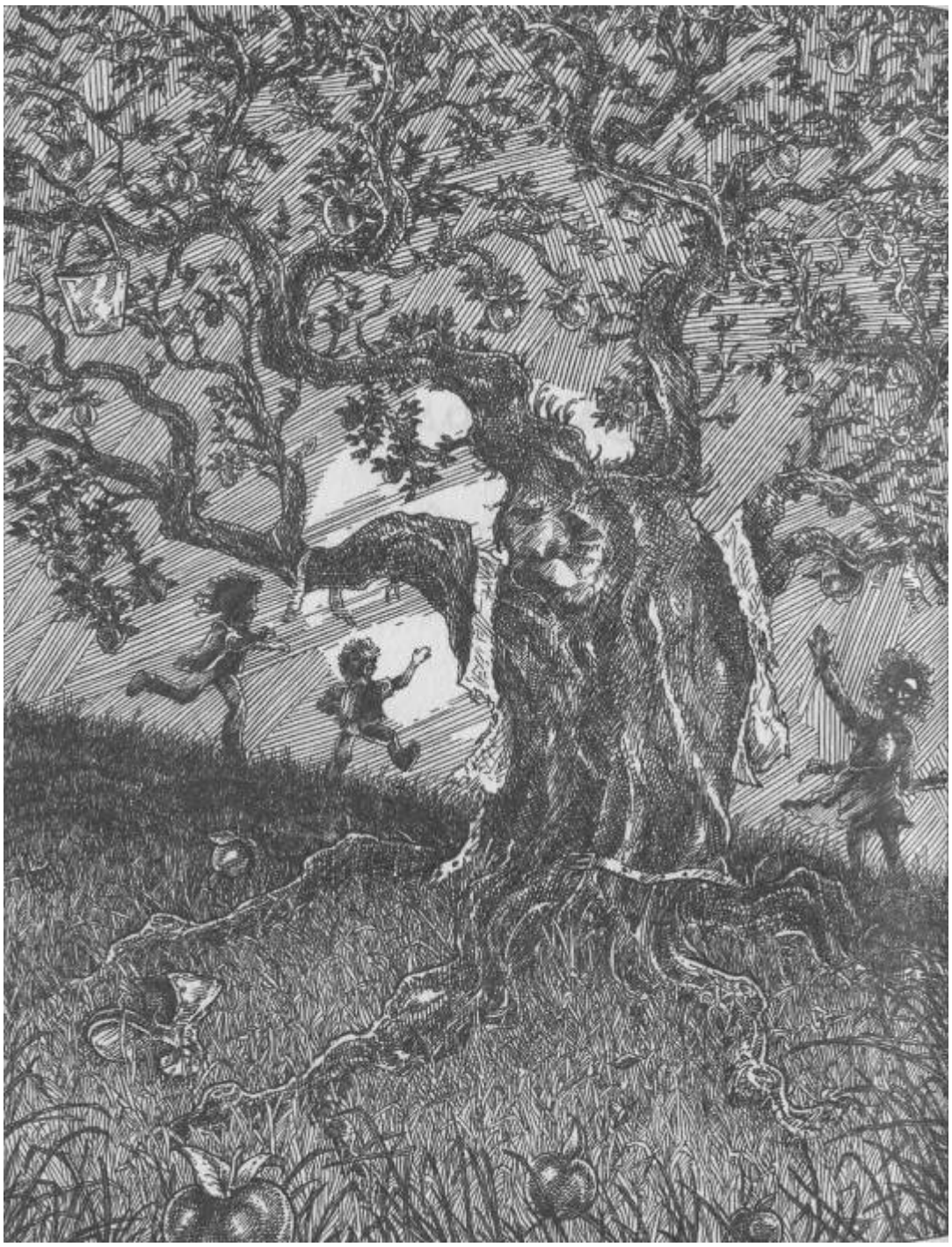
Ruce byly stále Jackovy, ale východní vítr je učinil menší a dychtivější, jako bývaly kdysi.

Hlas byl rovněž stále Jackův, ale západní vítr odnášel slova a přetvářel je na vzpomínky. A když Jack promluvil, John i Charles se zachvěli a sami se cítili mladší, když jej slyšeli:

„Zlatá brána otevřená!“

ČÁST PÁTÁ

Král slzí a královna žalu

Zajímají se o pobíhání... zajímají se o šplhání na jabloně...

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Melodista

Starcova tvař byla popelavá. Jeho věznitel se nevrátil k jeskyni, nevrátily se ani děti oděné do zvířecích kožek. Nebyl znovu mučen ani bit, ale přesto umíral.

K životu člověk potřebuje jídlo, vodu, vzduch a přístřeší. To všichni vědí. Ale ne každý ví, nebo pokud ví, tak ne každý věří, že je rovněž naprosto nezbytné mít ducha toužícího po životě.

Duch člověka může být pryč i delší dobu a to bez vážných následků. Dokonce je možné, že člověk potlačí a odmítne svého vlastního ducha, ačkoli pouta s ním nejsou nikdy úplně přerušena. Ale pokud jej duch opustí sám od sebe, člověk je oslabený. A duch starého muže byl pryč již příliš dlouho.

„Nebylo to k ničemu," prohlásila žena v zrcadle. „Nikdo nepřijde."

„Zachovej si víru, Médeo," prosil ji stařec. „Není po všem, dokud není po všem."

Žena v zrcadle obrátila oči v sloup. „To je dětská logika, Petře."

„Ta je nejlepší," odpověděl zesláblým hlasem. „Umožňuje ti věřit tomu, čemu potřebuješ věřit, navzdory všem opačným důkazům. Děti to dělají stále a funguje to častěji, než si myslíš."

„Ale ne dost často, jinak bys tu nebyl."

Zachechtal se: „Hle, promluvil cynismus dospělých. A to ses divila, proč jsem se celé slavné dospělosti vzdal."

„Ach ano," vysmívala se mu, „to vysvětluje tvoje šediny."

„Nikoli," odpověděl stařec. „Jen jsem nakonec našel rovnováhu. Mám všechny výhody Vousáčů, ale nemusel jsem se vzdát svého dětského pohledu na svět. A to mi nyní dává naději."

Odraz v zrcadle se posmíval dále: „Tvoje dětská logika mi připadá dost jako víra.“

Na to se jen usmál: „Zajisté, jaký je v tom rozdíl?“

„Víra ve věci, které nejsou vidět, nedává smysl, Petře.“

„A přesto,“ odpověděl stařec, „muž, který nemá stín, a žena, která existuje pouze jako odraz v zrcadle, jsou drženi v zajetí stvořením, které existuje především jako odhmotněný hlas. Já bych také ničemu z toho nevěřil - ale stalo se to.“

„Možná by nemuselo, kdyby ses choval víc jako dospělý, místo abys žil jako dítě, Petře. Kdyby ses choval víc jako otec...“

„Tohle je jediný otec, kterého znám,“ odvětil Petr a pokynul směrem k hlavě v zadní části jeskyně. „A navzdory tomu, že jeho příklad byl značně nedokonalý, byl tu, když jsem ho potřeboval, a dal mi znalosti, které jsem potřeboval pro přežití. A nikdy mě nenechal samotného, Médeo. Můžeš říci to samé o svých dětech?“

Odpovědi se nedočkal. Zrcadlo již potemnělo a jeskyně se opět ponořila do ticha.

Jediný problém, domníval se John, který vyplývá z toho, že se při volbě kroků, které rozhodnou o osudu dvou světů, stali závislými na úsudku dítěte, spočívá v tom, že se děti obecně příliš o osud světa nezajímají.

Zajímají se o pobíhání, o to jak rychle dokážou běžet, zajímají se o šplhání na jabloně či o vyprávění příšerných vtipů, kterým se stejně smějí. Zajímají se o to, jak být dětmi. A tak to má být - s tou výjimkou, jak se John stále snažil zdůraznit, kdy osud dvou světů skutečně závisí na úsudku dítěte. To vše by vysvětlil Jackovi, kdyby však dokázal profesora změněného v dítě dostat dolů z Jana Jadérka.

„Vždyť jsi snad učitel, Johne, nebo ne?“ řekl Charles. „Máš přece zkušenosti, jak hovořit s dětmi.“

„Ale já učím na univerzitě, a ne na základní škole,“ bránil se John. „A vůbec, vždyť děti máme oba dva, ne? Nemělo by to být až tak těžké.“

Daidalos se rozesmál. „Nikdy jsem vám neřekl, že to bude snadné.“

John se obrátil k Aven. „Ty máš syna. Nedokázala bys přimět Jacka, aby se na pět minut soustředil, abychom to mohli nějak vyřešit?“

„Už je to dávno, kdy jsem mohla mluvit se svým synem tak, jak mluvívají matky s dětmi,“ odpověděla Aven.

„Jak je to možné?“ divil se John.

„Stalo se to velmi brzy,“ vysvětlovala Aven. „Můj chlapec se rozhodl, že se jednoho dne stane králem, a proto by se měl obejít bez takových pošetilostí, jako je maminčino mazlení. To mu bylo myslím pět. Už mi ani nedovolil, abych mu dala pusu. Myslel si, že není vhodné dávat najevo city před jeho lidem. Samozřejmě, že jeho liď obvykle sestával z kamarádů na hraní, jeho učitelů a Tumlera. Ale vyjádřil se jasně.“ .

Jack žuchnul ze stromu a neohrabaně přistál vedle Charlese, který vyjeknul překvapením.

„Tak na tohle si budu muset chvíli zvykat,“ oznámil Charles.

„A próč?“ zeptal se Jack. „Já jsem přece pořád váš Jack, Jacksie, Jack-Jack. Jsem pořád sám sebou. Pořád umím přemýšlet a argumentovat a pamatovat si - jejda jak já si umím pamatovat!“

John se pousmál. Jeho přítel měl skutečně energii desetiletého chlapce, to bylo jasné. Méně jasné se zdálo, zda jeho pohled na svět - nový i známý zároveň - jim dokáže poskytnout odpovědi, které hledají.

„Řekni nám, Jacku,“ oslovil ho Daidalos, „kdybys byl Hugo a William a rodiče tě nechali tady v Zásvětí, co bys dělal?“

Jack nad otázkou chvíli hloubal a pak řekl. „Myslím, že bych si postavil pevnost na stromě.“ Naklonil se k Aven a zašeptal: „Jsou tu kolem indiáni, víš?“

„A potom?“ vyzvídal Daidalos.

„Pak bych šel hledat vodu a něco k jídlu…“ odpověděl Jack.

„Dospělá odpověď,“ komentoval to John.

„... a pak bych se asi musel jít vyčurat,“ dokončil Jack.

„Proboha,“ ulevil si Charles.

„A dále?“ vyptával se Daidalos.

„Pak bych si zapřemýšlel,“ řekl Jack. „Asi bych chtěl vědět, proč dospělí nutí děti dělat věci, které dělat nechtějí.“

„Možná proto, že vědí, co je pro ně nejlepší,“ navrhnul Charles.

„To si strč do novin,“ odseknul Jack. „Hodně často si dospělí dělají co chtějí a je jim jedno, co chtějí nebo potřebují děti. A dospělí jim stejně nikdy nevěnují pozornost, tak proč se tím otravovat?“

Aven se na ta slova zamračila, ale zůstala zticha. John a Charles na sebe pohlédli a nebyli si jistí, na co by se měli ještě zeptat.

Jack předstíral, že si dává do pusy zrníčko z jablka - čímž značně vyděsil Daidala - a pak ho se smíchem upustil.

„Proč jste pořád tak ustaraní?“ chtěl vědět malý Jack. „Měli bychom si zahrát hru. Znáte nějaké hry? Vsadím se, že ano.“

„Ale Jacku,“ řekl Charles nazlobeně, „máme opravdu důležité věci, které musíme probrat.“

„To jsem si taky myslel,“ řekl Jack, „ale teďje mi jasné, že jsem se spletl. Nic není tak důležité jako se bavit.“

„Mnoho věcí je podstatně důležitějších, než se bavit!“ odsekl John. „Musíme zachránit Ztracené děti! Musíme zjistit, co se stalo s dračími loděmi! Je tu mnoho a mnoho věcí, které je potřeba napravit!“

„No tak dobře,“ řekl Jack, který mezitím vyšplhal zpátky na Jana Jadérka a houpal se zavěšený za kolena hlavou dolů. „Tohle jsou věci, které by snad měli řešit dospělí, ne?“

„Má pravdu,“ řekl Bert mírně. „Už začínáte vidět, o co jde?“

„Dospělí nevěnují pozornost tomu, co děti říkají,“ pronesl John sklíčeně. „Podívej se na nás, děláme přesně to samé.“

„Jacku... poslyš, Jacku,“ volal Charles a obcházel strom. „Přišel bys za námi dolů z toho stromu, abychom si o všem mohli pořádně promluvit?“

Jack si nacpal prsty do uší. „Lalalala,“ volal, „Já vás neslyším, já vás neslyším...“

Charles se poškrábal na hlavě. „Nikdy se s ním nedomluvíme, když ani neslyší, co říkáme.“

John lusknul prsty. „To je ono, Charlesi! To je přesně ono!“ Vrchní Správce se obrátil k Daidalovi. „Když Laura Glue přiletěla do Oxfordu, řekla nám, že jí Petr zalepil uši voskem. Proč by to asi dělal?“

„To je starý Petrův trik,“ odpověděl Daidalos, „který se táhne až k počátkům samotného Útočiště. Dělá se to proto, aby se zabránilo...“

Zarazil se, drbal se na bradě a přemýšlel. „... aby se zabránilo ovládání člověka flétnou,“ dořekl Daidalos nakonec. „Ale proč by Petr dával vosk do uší své vlastní vnučky? Ona jím přece nemohla být nijak ohrožena.“

„Co myslíš tím ovládáním?“ zeptal seJohn.

Daidalos si složil ruce za zády a sklonil hlavu. „Jde o něco neúprosně spjatého s historií lodi Argó, Ztracenými dětmi a konečně i Petrem samotným,“ odpověděl. „Panova flétna měla vždy schopnost ovlivňovat, přesvědčovat a očarovávat. Ale jediní, kdo slyší její kouzlo a kteří jí nedokážou odolat... ... jsou děti.“

„Začalo to ještě za starých bohů," pokračoval Daidalos. „Za romantismu byly ty příběhy zcivilizovány a zpětně se přepracovávaly naše představy o tom, co měly symbolizovat. Nebyli to Césarové a Kleopatry zahalení v tógách; byli to drsní, syroví lidé. Prapůvodní obyvatelé Země. A ten, kdo tyto vlastnosti ztělesňoval nejvíce, kdo povstal přímo z lůna Matky Země obalen jílem a liánami a nikdy úplně nesetřel hlínu svého zrození - to byl Pan.

Jeho smělé činy a uličnictví jsou pro legendy skvělým materiálem, ale nejslavnější příběh o Panovi vypráví o vzniku jeho flétny," vyprávěl Daidalos. „Žila, byla jedna překrásná nymfa, která se jmenovala Syrinx. Všichni ostatní lesní tvorové ji milovali, ale ona se všem jen vysmívala. Věřila, že jsou to nižší stvoření, než je ona, a nezasluhují si její pozornost.

Jednoho dne ji při návratu z lovu uviděl skrze pralesní větvoví Pan a zamiloval se do ní. Ona však odmítla jeho návrhy a utekla. Volal za ní slova opěvující její půvab a krásu, ale ona se nezastavila, aby si vyslechla jeho komplimenty, ale utíkala ještě rychleji. Pan ji pronásledoval až na břeh řeky, takže stihla zavolat na pomoc jenom své sestřenice - vodní nymfy. Ve chvíli, kdy se jí Pan dotkl, ji nymfy proměnily ve vodní rákosiny, což boha nesmírně rozhněvalo. Rozezleně pobíhal po břehu řeky a snažil se vykřičet svůj hněv, když tu jeho pozornost upoutala jemná žalostná melodie.

Linula se z rákosin, které dříve bývaly nymfou Syrinx. Když mezi rákosím pofukoval vítr, ozývaly se různé tóny. Ten zvuk byl Panovi velice příjemný. Bůh si vzal několik rákosin a vyrobil nástroj, který nazval syrinx - Panova flétna - na počest nymfy, kterou pronásledoval a ztratil.

Ale tím Pan ještě s nymfami neskončil. Jedna z těch, které zachránily Syrinx, byla půvabná tanečnice a měla sladký hlas. Jmenovala se Ozvěna."

„Jako ta Studna," poznamenal Charles.

„Nikoli jako ta Studna," opravil ho Daidalos. „Ozvěna je tou Studnou - nebo alespoň tou vodou uvnitř.

Stejně jako Syrinx pohrdala Ozvěna láskou mužů. To rozzlobilo Pana ještě více, neboť byl již podruhé odmrštěn těmi, které neměly v úctě jeho božský původ. V touze se pomstít přikázal své družině, aby ji zabili.

Ozvěna byla roztrhána na kusy a rozprášena po celé Zemi - jediné, co zůstalo až dodnes, je její hlas. Jako trest za to, co

spáchal, se bohové vedení bohyní Gaiou rozhodli nymfu znovu vytvořit jako živel a dovolili jí existovat ve formě jezírka živé vody. Rovněž jí přiřkli schopnost odrážet slova, která k ní někdo pronese, a věnovat mluvčímu to, po čem jeho srdce touží.

Pak bohové odebrali Panovi předmět, jehož si nejvíce cenil - flétnu, kterou si vyrobil z nymfy Syrinx. A věnovali ji smrtelníkovi, který byl povolán na velkou výpravu hrdinou Iásonem. Tu flétnu věnovali Orfeovi."

„A jak se dostala flétna od Orfea k Petrovi?" zeptal se Bert.

„To by znamenalo, že na časy Iásonova Křížového tažení odkazuje více spojení, než jen jméno ostrovů."

„Správně," potvrdil Daidalos. „Za Orfea se ze jména *Pan* stal titul sám o sobě. Vlastně takový název úřadu. Orfeus byl první *Pan* který používal flétnu, a ačkoli uměl velmi dobře hrát i na lyru, bylo to právě vlastnictví tohoto božského nástroje, které Argonauty několikrát zachránilo.

Poté, co Iáson zradil Médeu, rozešli se Argonauté do všech končin Země. Herakles již byl pryč, Théseus také, Argos, stavitel lodi, byl mrtev. A ostatní se rozešli, aby vedli své životy osvobozené od Iásonova zkaženého odkazu. Pouze Orfeus si jako jediný udržel nějaký vztah s Médeou. Pro její děti byl něco jako strýc, a když mu pověděla o svém plánu ukrýt děti před jejich otcem, tajně jí pomohl.

Nevěděl však, že Médea má v úmyslu chlapce opustit. Nikdy je sice nenechala úplně bez dozoru, vybudovala si domov na jednom z blízkých ostrovů, ale své syny navštěvovala jen zřídka ze strachu, že by Iáson mohl objevit, že jsou stále naživu."

„Taková potvora," řekl Charles.

„Spíš čarodějnice," prohlásil John. „Tos řekl dobře, Johne," přidal se Bert.

„Ona opravdu byla čarodějnice," souhlasil Daidalos. „Podle činů stejně jako podle jména. Zaklela draky, kteří střežili zlaté rouno, a porazila bronzového obra Talose, když zaútočil na Argó. Kdyby nebyla čarodějnice, Argonauti by mnohokrát bývali zahynuli. Ona to věděla, a to bylo rovněž zdrojem její prudké nenávisti po Iásonově zradě."

„Ti ubozí chlapci," řekla Aven, která dosud tiše vstřebávala vše, co bylo řečeno. „Jen proto, aby se pomstila jejich otci, je odsoudila k osudu horšímu než smrt. K životu v osamělosti."

„To samé si myslel i Orfeus," potvrdil Daidalos. „Prosil Médeu, aby děti vzala někam jinam, ale ona se nedala pohnout a byla příliš

mocná, než aby mohl jednat proti její vůli. A tak zvolil jiný postup. Začal jim hledat kamarády na hraní, které by mohl přivést sem, do Zásvětí.“

Johnovi začalo pomalu docházet, kam vynálezcův příběh směřuje.

„A k tomu použil tu flétnu, že ano?“

„Ano,“ potvrdil Daidalos. „Vyšel do světa - do vašeho světa - a vábil děti, aby si přišly hrát s Iásonovými syny. Aby se staly Ztracenými dětmi. Zde je původ mýtů o dětech, které byly odlákány ze svých postýlek uprostřed noci jemnými tóny hudby, kterou neslyšel nikdo z dospělých. Ne, že by ji nemohli slyšet, ale nebyla určena pro ně. A tak děti jednoduše zmizely a nikdo nevěděl kam.“

„Orfeus se ukryl dobře,“ zaláteřil Bert. „Já znám velmi dobře mýty a legendy světa - a nikdy dříve jsem neslyšel zmiňovat Orfeovo jméno v souvislosti se zmizelými dětmi.“

„Takto určitě ne,“ řekl Daidalos. „Ale to nebylo to jméno, pod kterým ho znaly děti. Daly mu vlastní jméno a vytvořily si vlastní mytologii. Budete-li naslouchat špitání pod peřinami nebo v temných koutech pokojů, dozvíte se, že když uslyšíte v noci hudbu, znamená to, že si pro vás jde sám Král cvrčků.“

Bert zblednul a dosedl ztěžka do trávy. „Král cvrčků,“ zopakoval chvějícím se hlasem. „On je... to on je Pan?“

„Původně to byl Orfeus,“ vysvětloval Daidalos. „Ale po něm se úřadu Pana ujali jiní a mýty o Králi cvrčků provázely i je. Ulysses měl s čarodějkou Kirké dva syny a jeden z nich se stal Panem na určitý čas, než opustil Zásvětí. Pak zastávalo onen úřad několik básníků z vašeho světa a alespoň jeden malíř. Nakonec přišel čas, kdy se ho ujaly samy Ztracené děti a začaly si hledat kamarády - a pak již Panem nebyli dospělí, ale jen děti.“

„A díky Studni ozvěn nemusejí nikdy zestárnout,“ uzavřel Charles. „Ideální řešení.“

„Takže děti byly očarovány a odvedeny proti své vůli?“ zeptal se John. „To se mi vůbec nelíbí.“

„Petr na tohle nevěřil,“ řekla Aven. „Byl přesvědčen, že děti si mají zvolit, zda si přejí odejít, a ne aby je někdo nutil stát se Ztracenými dětmi. Orfeus jej naučil hrát na flétnu, stejně jako jeho předchůdce Puka, ale Petr nikdy nepoužíval flétnu tak, jako ostarní. Hledal děti a šeptal jim potmě - a pokud se tak rozhodly, odvedl je sem. Ale nikdy to nebylo proti jejich vůli.“

„Když Ztracené děti, zvláště Hugo a William, poznaly moc flétny, znelíbila se jim myšlenka, že by mohly být přinuceny udělat něco proti své vůli. Petr tehdy přišel na myšlenku ucpat jim uši voskem, aby se mohly před mámivou hudbou chránit. A protože to byly děti, dokonce z toho udělal hru.“

Aven sklonila hlavu a začala tiše klít, když se jí začala vracet záplava vzpomínek. John a Charles si s Bertem vyměnili chápavé pohledy a mimoděk pohlédli na Jacka, který radostně pobíhal po jabloňovém sadu s ostatními dětmi.

„Je to první věc, kterou se zde naučí,“ řekl Daidalos. „Děti si představují, že si pro ně jde Král cvrčků, dají si tedy do uší vosk a schovávají se mezi stromy a skalami. Petr určí bezpečné místo a jedno po druhém se děti musejí dostat do domečku. Kdo tam bude první, vytáhne z uší vosk a zavolá z plných plic...“

„... zlatá brána otevřená,“ řekli společně John a Aven.

Na ta slova si děti okamžitě přestaly hrát a zajásaly.

„Hej!“ zavolal Jack na Johna. „Tys vyhrál! Skvěle, Johne!“

„Petr chápal úřad Pana jako vznešené poslání, které mu umožňuje děti chránit,“ vysvětloval dále Daidalos. „Aby se to, co potkalo Huga a Williama, už nemohlo přihodit dalším dětem.“

„To je na dítě opravdu veliký závazek,“ podotkl Bert, „a velmi vyspělý pohled na situaci.“

„Ano, to je,“ souhlasil Daidalos. „Ovšem Petr je opravdu výjimečný. Za všechna ta staletí byl první, kdo sem přišel ze svobodné vůle, a také byl jediným dítětem, které dokázalo samo objevit Zásvětí.“

„To jsem nevěděla,“ řekla Aven, „ale nepřekvapuje mě to.“

Daidalos se zazubil při vzpomínce. „To pro něj jsem poprvé vyrobil křídla, abych mu pomohl létat,“ pronesl s nemalou pýchou. „Vzpomínáte na jeho chromou nohu? Měl na to ducha a tím, že sem přišel, dokázal něco tak velikého, že jsem cítil závazek pomoci mu pohybovat se stejně svobodně jako ostatní děti.“

„A pak jsi dál vyráběl křídla pro Ztracené děti,“ řekl Bert.

„No,“ zamyslel se Daidalos, „víte, jaké jsou děti. Jakmile viděly, že jeden něco má, chtěly to honem všechny.“

„Hej!“ volal Jack a běžel k nim. „Dostanu taky pár křídel?“

Daidalos k němu přiklekl a pohlédl mu do očí. „To záleží na situaci,“ odpověděl. „Jsi Ztracený?“

Místo odpovědi se Jack jen zasmál a odběhl k ostatním dětem. John založil paže a obrátil se k Charlesovi.

„Myslím, že někdo tu flétnu má," řekl. „To by vysvětlovalo všechno, co se událo: Petrův strach o Lauru Glue, varování v Baconově Dějepravě, a především, zmizení dětí. Pokud někdo používá flétnu, děti nedokážou odolat. A nikdo z dospělých nemá ani potuchy, co se děje, dokud není příliš pozdě."

„Petr byl poslední, kdo flétnu měl. A také je jediným žijícím člověkem, který ji umí používat," řekl Daidalos. „Mohu jen předpokládat, že byl unesen na stejné místo jako ty děti, protože jsme ho dosud nedokázali najít. A dobrovolně by nikdy neodešel."

„Nemohl být také očarován?" zeptal se Charles. „Když flétna působí na děti?"

„Ne na všechny děti," ozval se Bert. „Ne na ty, které mají v uších vosk."

John lusknul prsty. „Proto Král cvrčků potřebuje Tikající muže - aby chytali děti, které se nedají přivábit melodií."

„Děti, které se nedají přivábit a jejich vůdce," pronesl Bert.

„Petr nebyl dítětem již roky," řekl Daidalos a pohlédl úkosem na Aven. „Přece jen se nakonec rozhodl vyrůst. A nikdy toho rozhodnutí nelitoval. Zbožňuje svou dceru, které se říká Alenka-Modrá karkulka a ještě více její dceru, Lauru Glue."

„Tak to musel být odveden násilím," prohlásila Aven, „a ještě na poslední chvíli stihl vyslat Lauru Glue pro pomoc."

„Pak mu ovšem musíme jít na pomoc," rozhodl John a udeřil pěstí do dlaně. „Prostě musíme! A začneme tím, že najdeme toho Melodistu, který za všechny ty potíže může."

„Co máš na mysli, Johne?" zeptal se Bert.

„Mám na mysli, že pokud dokázal žít už tisíce let," odpověděl John a ukázal na Daidala,,, a dokázali to i Hugo a William, pak jiní z té doby mohli přežít také. A víme o jednom, který uměl používat flétnu a který neměl problém s tím odvádět děti proti jejich vůli.

Orfeus. Myslím, že naším protivníkem je Orfeus."

Zubaté věže se tyčily všude kolem sadu i zahrad ...

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Stíny dějin

Na Daidalův návrh přátelé spolu se Ztracenými dětmi opustili sad a vrátili se do bezpečnějších prostor samotného Útočiště. Všude kolem sadu i zahrad se sice tyčily zubaté věže, ale všichni se cítili jistější při představě úkrytu za pevnými zdmi.

Na Jackovi se začaly projevovat další změny v důsledku jeho přeměny. Vypadalo to, jakoby zapomněl, jak být dospělý; s výjimkou okamžiků, kdy konverzace vyžadovala nějaký skrytý dílek vědomostí, které vlastnil jen on. Pak překotně vysypal údaje, přičemž skutečně vypadal jako oxfordský profesor v těle desetiletého chlapce.

Když stoupali nahoru po stezce, opět procházeli kolem Studny ozvěn a Daidalos se ještě jednou zeptal Johna a Charlese, jestli nechtějí zvážit své rozhodnutí, když vidí, že Jackovi se nic zlého nestalo.

„Děkuji, ale ne," odvětil John. „Myslím, že bohatě stačí, když perspektivu dítěte získal jen jeden z nás."

„Ale vždyť můžete jasně vidět," naléhal Daidalos, „že neztratil nic ze své schopnosti argumentovat ani nepřišel o své vzdělání. Jen je to vše jednoduše filtrováno mnohem mladším náhledem na svět."

„Opravdu ne," zopakoval John a vyměnil si zmatený pohled s mírně znepokojeným Bertem. „Jsem přesvědčený, že si dokážu lépe udržet koncentraci jako, ehm, Vousáč."

„Taky si to myslím," přidal se Charles, když se vynálezce obrátil se stejnou otázkou i na něj. „Pravděpodobně bych se sem někdy rád vrátil, až krize přejde, a vyzkoušel to, ale nyní ne."

„Jak si přejete," odvětil Daidalos a tváří se mu prokmitl záblesk napětí. „Jen jsem chtěl pomoci. Stále ještě nebylo zodpovězeno mnoho otázek."

„S tím souhlasím," řekl John. „A první z nich zní - proč nebyly uneseny všechny děti?"

Daidalos se zastavil a otočil se k němu. „Co tím myslíte?" John ukázal na děti, které kolem nich poskakovaly v podivných bláznivých kruzích. „Pelvis Parsley. Meggie Stromolistá. Kozlí Fred. Všechny ty děti tady. Jak to, že nebyly uneseny s ostatními?"

„Možná měly v uších vosk jako Laura Glue," napadlo Charlese.

„Neměly," nesouhlasil Bert. „Vždyť nám vyprávěla, jak pro ně přišli Tikající muži, vzpomínáte? Vosk by je ochránil před flétnou, ale ne před Tikajícími."

„Chmm," zamyslel se Charles zahanbeně.

„Je na těchto dětech, které tu zůstaly, něco zvláštního?" zeptal se John Daidala. „V Souostroví nezůstaly žádné děti. Všechny unesli. Takže pokud byly tyto děti ponechány zde, musí tu být něco, co je od ostatních odlišuje."

Daidalos nad tím chvíli uvažoval. „To nedokážu říci. Možná nepřítel získal to, pro co si přišel - Petra."

„To nesedí," přela se Aven. „Nesouhlasí to se vším ostatním, co jsme viděli."

„Souhlasím," přidal se John. „My..." Zastavil se a otočil zpet. „Charlesi?" řekl tazave. „Co se deje?"

Vytáhlý editor se zastavil v chůzi a nějakých pět šest metrů za nimi zůstal stát na stezce. Zíral na hrající si děti s podivným výrazem ve tváři.

„Charlesi?" ozval se i Bert. „Co se děje?"

„Hm, nemyslím si, že by se něco dělo," odpověděl Charles a nespouštěl oči z dětí. „Ale všiml si někdo z vás," pokračoval rozechvělým hlasem. „že Jack vrhá dva stíny?"

Ostatní zůstali zírat. Charles měl pravdu. Když se Jack prcháněl okolo veliké kamenné lavice při hře Na obludy a žáby, následoval ho jeho stín jako každý slušný stín ve správném směru a okamžik po něm následoval stín druhý.

John se rozhlížel dokola po dalším zdroji světla. „To bude mít pravděpodobně velmi jednoduché vysvětlení, Charlesi," řekl s náznakem úsměvu. „Při našem posledním dobrodružství se Jack svého stínu vzdal. Stěží si však mohu myslet, že se snaží to tentokrát dohnat jedním navíc."

„To nedělá žádný další zdroj světla," prohlásil Bert, „jinak by i ostatní děti měly dva stíny."

Měl pravdu. Ostatní Ztracené děti si hrály ve stejných místech, ale dvojí stín měl jenom Jack.

Aven ho přivolala a on k nim udýchaně přiběhl. „Jsi rychlý," pochválil ho Charles.

„Už jsem byl stejně vyřazený," odpověděl Jack. „Chceš si se mnou hrát, Pippi?"

Při zvuku svého jména ze Země Nezemě se Aven začervenala. „Ne, děkuji ti, Jacku. Kde jsi přišel k tomu stínu navíc?"

Jack se na ni podíval a pak se ohlédl a začal se otáčet jako pes, když se pokouší chytit svůj ocas. „Ach, tohleto?" podivil se, jakoby se ho zeptali, proč má dvě uši a nos. „Přilepilo se to na mě poté, co jsem promluvil do Studny."

„A co myslíš, že chce?" zeptal se John.

„Elce-pelce-do pekelce," odpověděl Jack, „chce, abych šel za ním."

„Šel za ním?" zeptal se Daidalos překvapeně. „Proč jsi nám to neřekl dřív, Jacku?"

„No, protože," protočil Jack podrážděně oči, „Jsem ještě nebyl venku ze hry."

Přátelé se vrátili zpět do Daidalovy pracovny a přivedli Jacka s sebou. Ze všech Ztracených dětí se jen Laura Glue rozhodla, že se k nim také připojí, než aby šla spát.

„Nemusím spát tak často, jenom po dlouhým letu," oznámila. „A můj dědeček vždycky říká: Spát můžem, až budem v hrobě. Nevím úplně přesně, co to znamená, ale radši bych tu zůstala s vámi."

„Ale samozřejmě, holčičko," odpověděl Charles a vzal ji za ruku. „Bez našeho maskota pro štěstí bychom se necítili bezpečně."

Jackův druhý stín se míhal okolo v nejpodivnějších chvílích, jakoby se necítil dost pohodlně s osobou, která už svůj stín má. Když se ho pokoušeli dotknout Bert nebo John, nijak nereagoval, ale uskočil úplně na druhou stranu, když se o totéž pokusil Daidalos.

„Hmm," odfrknul si vynálezce. „Tak nevím, jestli mám být uražený nebo ne, že odpuzuji stín."

„Kam chce, abys šel?" zeptal se John, když se usadili na židlích v pracovně.

„Na západ," odpověděl Jack. „Jsem si fakt jistý, že chce na západ. Je to moc divné," dodal udiveně. „Je to jako když vámi

projede mráz poté, co do pokoje vstoupil duch - akorát že to není studené, je to teplé, skoro vřelé.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bert Daidala, který se opět zabýval kontrolováním svých tyglíků. „Je to dobré, nebo špatné znamení?“

„Já si vůbec nemyslím, že by to bylo nějaké znamení,“ odpověděl vynálezce. „Já si myslím, že to je další vzkaz. A takový, který byste neměli ignorovat. Oddělit se od svého stínu není úkol pro bojácné. Pokud je člověk příliš dlouho odpojen, můžete zeslábnout, nebo dokonce zemřít. Takže někdo, kdo jej poslal nyní sem, Jackovi, vás velmi zoufale potřebuje někam zavést.“

„Co vlastně leží na západ od Útočiště?“ zeptal se John.

Daidalos se otočil, tvář měl osvětlenou plameny zpod svých pokusů. „Tam je zbytek Zásvětí. Cesta Ulyssesova, Danteho a Iásona. A možná... ale jen možná, jsou tam i odpovědi, které hledáš, vrchní Správče.“

Vynálezce podal Johnovi knihu, ze které tu předtím četli.

„Tohle je Dějeprava, kterou napsal jeden z tvých předchůdců,“ řekl. „Jedna z nejstarších. Napsal ji Homérův zet, básník Stasinus, před tisícovkami let a obsahuje vše, co budeš potřebovat vědět o putování kraji Zásvětí.

Prvotní jméno těchto zemí je Autunno, které označuje úplně vše, co se tu nachází. Ale každý ostrov ukrývá své vlastní překážky a nástrahy, které musíte překonat. Mohou zde být silné přílivové vlny, jaké jste viděli při útěku z ostrova Kroatoan,“ pokračoval Daidalos. „Obydlené vnější části prvního okrsku nejsou skutečným souostrovím samostatných ostrovů, ale celistvou pevninou, která se vynořuje při odlivu. Když je odliv, můžeme jít úplně kam chceme, ale když přijde pří1ív, stává se úžina neprůchodnou. Jiní, kteří docestovali až sem, to viděli jako řeku. Někteři jí začali říkat Styx a další Léthé. Jména se mění, ale příliv a odliv zůstávají.“

„My tomu říkáme, že se Atlas otřásá,“ dodala Laura Glue.

„Vůbec bych se mu nedivil,“ pronesl Charles.

„V každém případě,“ pokračoval Daidalos, „musíte vědět, že příliv a odliv se zde neřídí podle měsíce, jako tomu je ve vašem světě. Mění se podle kalendáře, každý den. Takže když přijde ráno, vody zase odejdou...“

„A Burton a Kroatoané budou moci přejít,“ doplnil Bert. „Chápeme. Musíme odejít před nimi.“

„Ostrov Kroatoan a země, na které leží Útočiště, společně tvoří první okrsek,“ vysvětloval Daidalos. „Druhý okrsek tvoří ostrov,

kterému se říká Centrum Terrae, království jezer a černých lesů. Bývalo to území čarodějnic a kouzelnic, ale nyní je opuštěné. Přesto tam stále žijí strašlivé šelmy. Budte opatrní a dodržujte všechny rady napsané v Dějepravě.

Ve druhém okrsku se také nachází pirátský ostrov Hulumulu," pokračoval Daidalos. „Abyste se dostali do třetího okrsku, musíte ho přejít, ale držte se při jeho okraji, a pokud to půjde, vyhněte se setkání s jeho obyvateli.

Ve třetím okrsku leží jediný ostrov - Lixus, ostrov robotů. Pokud jej přejdete opravdu rychle, nemáte se tam čeho obávat."

Při těchto slovech si John a Charles vyměnili zvědavé pohledy, oba je napadlo totéž: Roboti? Něco jako Tikající muži?

Charles se pokusil něco říct, ale John jej zastavil nepatrným zavrtěním hlavy. Něco tu nebylo úplně v pořádku, John si jen nedokázal přesně uvědomit, co to je.

„Ve čtvrtém okrsku se také nachází pouze jedna země - Falun, Velká Jáma. Vlastně to není ani tak ostrov, jako spíš veliká průrva v zemi, kde se těží rudy, které jsou surovinou pro obyvatele Lixu. Musíte projít přímo jejím středem. Ale buďte obezřetní, protože na cestě číhají i jiná nebezpečí, než jen fyzická.

Pátý okrsek obsahuje sedmou a osmou zemi. První z nich je Aiaia..."

„Ostrov Kirké," doplnil Charles, „z Odyssey."

„To je on," potvrdil Daidalos poněkud překvapeně. „Pokud máte takovéto znalosti, měli byste již tušit, jaká nebezpečí vás tam mohou potkat. Kousek za ostrovem Aiaia jsou Bludné ostrovy, což jsou jediné ostrovy od druhého okrsku, které jsou plně obydlené. Původními obyvateli byli uprchlíci z Řecka, ale o několik století později tam dorazila skupina poutníků, hledajících útočiště před černým morem, kteří se sem dostali v dobách vašeho středověku.

Místní obyvatelé vítají poutníky jako druhy na cestách a ti, kdo umějí vyprávět příběhy, u nich požívají veliké úcty, jakoby byli návštěvou královskou."

„Takže," shrnul jeho vyprávění John, „pokud se dokážeme dostat přes čarodějnice, piráty, robotické muže, Velkou Jámu a Kirké, skončíme na místě, kde nás odmění za vyprávění příběhů. To je výborné."

„Podívejte se na to z téhle stránky," řekl Bert, „po tom všem rozhodně nebudeme trpět nedostatkem příběhů k vyprávění."

„Říkal jsi, že se tu nachází osm zemí," ujišťoval se Charles.

„Ale na naší mapě Autunna je ještě jedna. Co tedy ta devátá země?“

Daidalos zavřel knihu a zavrtěl hlavou. „Myslím, že nepůjdete až tak daleko. To, co hledáte, se pravděpodobně nachází na některém z bližších ostrovů. Není mnoho lidí, kteří došli až do deváté země a já bych vám rozhodně neradil tam nyní chodit.“

„Předpokládám, že tohle rozhodnutí můžeme učinit později,“ usoudil Charles. „Až pokud si to vyžádají okolnosti.“

„Já s vámi nepůjdu,“ řekl Daidalos s podivnou váhavostí v hlase. „V tuto chvíli nemohu opustit své pokusy.“

„Chm,“ odfrkla si Aven, „To je nesmysl. Většina dětí tady z Útočiště také chybí, nevšiml sis?“

„Já... já mám ještě i jiné povinnosti, které vyžadují, abych zde v Útočišti zůstal,“ vysvětloval Daidalos. „Je mi to opravdu líto.“

Bert se zamračil. Aven se zhluboka nadechla, ale John a Charles prostě poděkovali vynálezci za knihu i za moudré rady.

Daidalos a Laura Glue se vydali do hlavního skladu a vyzvedli pro přátele nějaké zásoby, které budou potřebovat na cestu. Jack zůstal s nimi.

„Nejsem si jistý, jestli mu úplně důvěřuji,“ zamručel John. „Něco se chystá.“

„Nesmysl,“ odsekla Aven. „Je to Daidalos - byl přítelem a ochráncem Ztracených dětí, kam moje paměť sahá. Plně mu důvěřuji.“

„Ani já si nejsem jistý, dcero,“ pravil Bert. „Proč?“

„Protože,“ vpadl do rozhovoru Jack, „Je to Vousáč.“

„To jsme my taky,“ odpověděl mu Charles a ukázal na ostatní. „Věříš nám?“

„To je něco jiného,“ řekl Jack. „Vy jste dospělí jenom zvenku - ale uvnitř jste jako já.“

„Vše zařízeno,“ výskla Laura Glue, když se s Daidalem vrátili obtěžkáni balíčky. „Teď jsme připraveni zachránit svět!“

Rozhodli se, že ostatní děti budit nebudou a nechají je svůj odchod zaspat. John to navrhnul částečně proto, aby urychlil jejich odchod, ale také proto, že tušil, jak by bylo pro Aven bolestné, kdyby se opět musela loučit se všemi svými starými přáteli.

Chvíli diskutovali o tom, zda by Jack a Laura Glue neměli zůstat zde, za bezpečnými hradbami Útočiště, ale Laura Glue trvala na tom, že je nepostradatelným průvodcem, protože se zde v Zásvětí narodila. A Jack odmítl zůstat z mnohem praktičtějších důvodů -

především proto, že zmizelé Ztracené děti byly uneseny právě z Útočiště a nedokázal je ochránit ani Petr. Nejbezpečnější místo pro něj bude s těmi, kterým Petr věnoval svoji důvěru a kterým věřil, že všechny děti zachrání.

Daidalos objal Lauru Glue a Aven, a doprovodil skupinku poutníků k nejzápadnější bráně Útočiště. Otevřel jim bránu, ale ven s nimi nevyšel.

„Běžte napřed," vyzval John ostatní. „Chtěl bych si s Daidalem ještě na chvilku promluvit."

Když byli přátelé spolehlivě z doslechu, Daidalos složil ruce za zády a pohlédl tázavě na Johna. „Poslouchám, vrchní Správče,"

„Ty nemůžeš odejít, že je to tak?" zeptal se John tiše. Daidalos na něj pohlédl, jakoby chtěl pronést něco vzdorného, ale pak se poněkud schoulil do sebe a zavrtěl hlavou. Se sklopenou hlavou si prohlížel dlažbu, která vyznačovala hranice města.

„Ty jsi nepřevzal otcovo jméno, že?" pokračoval John. „Ty skutečně jsi Daidalos."

Vynálezce hned neodpověděl, místo toho se zahleděl přes Útočiště a zhluboka si povzdechl.

„Od Ikarovy smrti se mnou Iapyx nepromluvil," řekl nakonec. „Věřil, že má pýcha zavinila smrt jeho bratra, a já to nemohl popřít. Ale neviděl jsem to, dokud nebylo příliš pozdě.

Daidalos, sebou samým posedlý nástroj smrti vlastního syna, by nikdy nedokázal odčinit tento hřích. Ale další Daidalův syn, který si vezme jméno svého otce a pokračuje v jeho práci z úcty k hodnotám, které kdysi vyznával, by mohl opět vrátit rodině čest, když už ne jejímu zakladateli. Rozumíš tomu?"

„Myslím, že ano," odvětil John po dlouhé odmlce, „ale nejsem si jistý, jaký má smysl tajit svou totožnost před Aven nebo před Správci."

Daidalos si opět povzdechl. „Nejde ani tolik o to, že by to bylo takové tajemství," vysvětloval a sledoval přátele kráčející po cestě. „Každé dítě, které přijde do Útočiště, si vybere nové jméno. Pro děti je to nový začátek, příležitost začít znovu, aniž by byly posuzovány podle toho, kým byly dříve. Jednoduše jsem si pro sebe přál také tuto šanci."

„Tím, že se převlékneš za sebe samého?" divil se John.

„Tím, že představím sebe sama jako člověka, který usiluje spíše o uznání než o obviňování," odpověděl Daidalos. „Ale i po všech těch letech, po všem dobrém, co jsem učinil, se mé jméno stále

připomíná v souvislosti s vraždou mého synovce a smrtí mého syna.“

John zavrtěl hlavou. „Já bych to takto neřešil,“ řekl. „Skutečnost, že předstíráš být svým mladším synem znamená, že všechno dobré, co učiníš, není připisováno tobě, ale jemu. K čemu je dobré pokání, když se nekaješ ty sám?“

Daidalos neodpověděl, jen chvíli hleděl na Johna a pak se otočil, aby odkráčel zpět do Útočiště.

„Buď zdráv, vrchní Správče,“ zavolal na Johna, aniž se ohlédl. John se chvíli díval, jak Daidalos mizí mezi věžemi Útočiště, pak se otočil a rozeběhl se za svými přáteli.

Světlo v Zásvětí začalo přemalovávat oblohu z hluboké okrové temnoty do barev otlučeného ovoce. Vpředu vedla přátele Laura Glue s bronzovou lampou, která jim jasně svítila na cestu. Jack, k mírnému rozladění svých přátel, pobíhal po kraji světleného kruhu, skákal dovnitř a ven a užíval si hrátek svých dvou stínů. Kráčeli v řadě za sebou přímo na západ a cestou probírali události právě minulé noci.

„Když Daidalos zmínil Krále cvrčků,“ obrátil se Charles k Bertovi, „myslel jsem, že na místě omdlíš. Co tě na tom jméně tak znepokojilo?“

Bert potlačil zachvění. „To by byl jiný příběh - příliš chmurný i pro bratry Grimmy“ odpověděl. „Ačkoli to byl vlastně jacob, kdo ten příběh původně převyprávěl v jedné ze svých Dějeprav. Král cvrčků je ve své podstatě mužem temnot,“ vysvětloval Bert. „Je pohybem ve tmě. Stvořením pod postelí. Strašidlem ve skříni. Je to zosobněná noční můra a je velmi, velmi skutečný. Na světě je mnoho takových strašlivých stvoření. Existovala vždy, a pravděpodobně také vždy existovat budou. Ale velice mě vyděsila představa, že by Král cvrčků mohl být zároveň Panem. To by vysvětlovalo, proč se legenda o něm šíří mezi dětmi více, než mezi dospělými.“

„Myslíš si, že by Král cvrčků a Orfeus mohli být jednou a tou samou osobou, když mýtus začíná vlastně u něj?“

„Doufám, že ne, příteli,“ odpověděl Bert a opět se otřásl. „Z toho, co říkal Daidalos, bylo Orfeovou jedinou motivací k únosu dětí přání přivést je sem, aby si hrály s Hugem a Williamem. Ale podle Dějepravy Jacoba Grimma o dětech, které unesl Král cvrčků, už nikdy nikdo neslyšel.“

„Čím to je, že ve všech příbězích a pohádkách vystupují děti a nějaké nebezpečí?“ uvažoval Charles. „Copak se kdysi konal nějaký velký sněm vypravěčů, kde se rozhodlo, že ty nejlepší příběhy pro děti by je také měly vyděsit k smrti?“

„To vymýšlejí Vousáči,“ řekl Jack, který stále hrál na honěnou s vlastními stíny. „Říkají nám ty ošklivé příběhy, abychom se vyděsili a nezlobili a vážili si jejich ochrany. Ale my je neposloucháme, protože víme jednu věc, kterou dospělí už zapomněli...“

„Všechny příběhy jsou pravdivé. Jenom se některé z nich nikdy nestaly.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Zlatavá armáda

Na rozdíl od cesty mezi ostrovem Kroatoan a Útočištěm, která se dala za odlivu přebrodit, bylo možné záliv mezi Útočištěm a Centrem Terrae překročit pouze po mostě.

Západní strana Útočiště končila vysokým útesem, ke kterému byl most připevněn. Tvořila jej tlustá lana a staré dřevo a vše bylo již notně ošlehané a vybledlé, přesto však bylo vidět, že kdysi byl most omalován všemi barvami duhy. John rozpoznal skandinávskou architekturu a byl mostem natolik fascinován, že ho téměř zapomněl přejít.

„V některých spisech připojených k Eddám se vyskytují popisy. Duhového mostu: pronesl vzrušeně. „Zajímalo by mě, zda to má nějaký vztah k tomuto mostu.“

„To je dost dobře možné,“ potvrdil Bert. „Stellanovou specializací byla severská mytologie a v Souostroví se nalézá několik ostrovů, které mají hluboko v historii vazbu na eddické hrdinské příběhy.“

„Poslyšte,“ poznamenal k tomu Charles, „nebyl náhodou Snorri Sturluson, který původně sestavil Severské příběhy, jedním z našich předchůdců?“

Rychlá kontrola na zadních deskách Imaginarie Geographiky potvrdila, že Charles má pravdu. Vědec ze třináctého století byl skutečně také Správcem.

„Fantastické,“ řekl John. „Zajímalo by mě, jestli Sturluson taky někdy navštívil Zásvětí. Psal příběhy o velikých plazech v zásadě o dracích - kteří stojí na stráži u kořenů stromu světa, Yggdrasilu. To velice připomíná příběh o Zlatém rounu a drakovi, který je střežil.“

„Možná jsou v Eddách vodítka, která by nám to pomohla rozlousknout,“ mínil Charles. „Co se stalo s drakem a stromem?“

„Podle legendy byl drak zabit, strom poražen a svět zahynul v ledu a ohni,“ odpověděl Bert.

„No, tak nic, to nevadí,“ mručel Charles.

Ostatní vlci již začali vrčet...

Přestože byl most starý, byl velmi masivní a pevný a dokázali jej přejít za několik minut. To, co našli na druhé straně, John okamžitě pojmenoval pra-prales. Byl to prales ještě z úsvitu dějin, kde rostly stromy tak mohutné, že každý jiný les na světě mohl být jen jeho odrazem v dětském kukátku.

Byl starý a zlověstný. A rýsovala se tu pouze jediná cesta, která vedla přímo prostředkem ostrova.

„Jejda!“ vykřikla Laura Glue. „Já sem skoro zapomněla!“ Spěšně rozbalila svůj balíček a pokynula ostatním, aby udělali totéž. Uvnitř byly jasně červené pláště s kapucemi, které, jak jim vysvětlila, je při průchodu pralesem naprosto nutné mít na sobě.

„Tak praví Zákon lesa,“ dodala dívka a zápasila se stužkami.

„Má pravdu,“ potvrdil John, který listoval stránkami Dějepravy. „Je tu varování ve starořečtině, které zmiňuje červené kapuce. Vztahuje se to zjevně k nějakým legendám ze Sparty a mluví se tu o červených kapucích jako o štítech.“

„Hrmfff,“ odfrknul si Charles, který již měl plášť na sobě a nyní pomáhal Lauře Glue do jejího. „Nevypadá to ani tak odolně, aby nás to ochránilo před dešťovou přeháňkou, natož aby nás to před něčím zaštítilo.“

Jack se mračil a zkoumal svou kapuci s výrazem nechuti. „Dyť je to holčičí barva,“ stěžoval si. „Nemáme zelenou? Zelená by byla nejlepší, ale dal bych si říct i modrou.“

Laura Glue zavrtěla hlavou. „Červená je barva Zákona,“ trvala na svém. „Žádná jiná barva nebude fungovat.“

John opět nahlédl do Dějepravy a přitakal. Jack zamručel ještě několik slov na protest, ale udělal, co se od něj žádalo. Přehodil si plášť bez nadšení přes jedno rameno a svázal tkanice klouzavým uzlem.

„Všichni připraveni?“ zeptal se Bert a všechny je zkontroloval pohledem. „Tak vzhůru do lesů.“

Děti - tedy Laura Glue a Jack - chtěly jít vpředu, ale Aven jim to nedovolila. Zkoumala cestu tak dvacet kroků před nimi, za ní šla Laura Glue s Jackem a Charlesem a vzadu je střežili John a Bert.

Zatímco kráčeli vpřed, nikdo z nich si nepovšiml, že jsou z vysoké klenby korun sledováni více než jedněma očima. Byli zaznamenáni na cestě, která z praktických důvodů půlila ostrov na dvě části. Cesta byla upravená a kdysi dokonce bývala lemována pozlacenými dlažebními kameny. Avšak většina jich byla již

odřená používáním a stářím, takže po někdejší zlaté nádheře zůstaly jen slabé stopy.

Každou chvíli narazili na vymýcená místa, odkud bylo dříví již dávno odvezeno. Nikde nebyly vidět žádné zřejmé stopy po dřevaři, který tu kácel, snad s výjimkou něčeho, co Charles zahlédl koutkem oka. Vypadalo to jako postava lidských proporcí, nalézající se mimo cestu v hloubi lesa. Stála nehybně se zdvihnutými pažemi, jako by zkameněla uprostřed záseku a pak jí někdo vzal sekyru z rukou.

Charles měl pocit, že dokonce zahlédl záblesk kovu pod liánami, které postavu obrostly, téměř celou ji skryly a nechaly odhaleno jen málo, s výjimkou hrůzou otevřených úst, která již navždy zela z té podivné tváře.

Nikdo z ostatních si toho nevšiml a Charles neviděl žádný smysl v tom, aby jim ten výjev ukazoval, a tak jen prošli kolem.

„Evidentní je, že základním účelem Dějepravy," vysvětloval John Bertovi, „Je vybavit poutníky na obranu proti všem nebezpečím, která na ně na ostrovech číhají. A vždy využívá příběhy jako příklady či jako podobenství."

Prolistoval několik stránek a pak se zarazil. Vypadalo to, jako by vzadu někdo několik stránek vytrhnul.

„Tady je možná důvod, proč se Daidalos vyhýbal hovoru o devátém ostrovu," poznamenal Bert. „Neměl k němu žádné materiály, které by jej popisovaly, včetně nebezpečí, na která tam muzerne narazit.

„Nebo možná věděl, že jsou stránky vytržené," uvažoval John, „a prostě nám to neřekl,"

„Ticho!" zašeptala Aven a rozpřáhla ruce. „Nehýbejte se a nemluvte. Jsme sledováni."

Pomalu a opatrně Aven pokynula hlavou k temným tvarům vepředu a přátelé si náhle uvědomili, že to jsou živoucí stvoření. Byla před nimi a, jak si s rostoucím zděšením uvědomili, také za nimi. Byli to vlci.

Mohutná chundelatá monstra, která byla vysoká jako závodní koně a statná jako býci.

Vlci vyšli z lesa potichoučku jako dětská modlitbička. Nedívali se na přátele zpříma, ale pomalu je obcházeli v širokém kruhu, až skupinku zcela obklíčili.

Nebylo kam utéci. A bojovat absolutně nemělo smysl. Byli jasně poraženi předem.

„V kapuce jste oděni,“ zavrčel prošedivělý vlk, o kterém usoudili, že to bude vůdce smečky. „V kapuce, jak Zákon praví,“

„Ano,“ odpověděla mu Laura Glue, povzbuzena schopností zvířete mluvit a zjevně i přemýšlet. „A mají tu správnou barvu, takže nás musíš nechat být, vrčivý vlku.“

Vlk na ni chvíli zíral a pak začal vydávat chraplavé štěkavé zvuky a kývat hlavou ze strany na stranu.

Uvědomili si, že to veliké zvíře se směje.

„Malinká dcero Evina,“ řekl vlk, „jméno mé jest Carthos Mors a poslušen jsem Zákona Centrum Terrae, jež ustaven byl před mnohými lety mezi mým pra-pra-pradědem a tvým vlastním předkem, Královnou žalu. Vy jste oděni v kapuce. V kapuce správné barvy. A my jsme vázáni přísahou vás chrániti.“

Zatímco hovořil, Jack rychle popotahoval svůj plášť, aby ho zakrýval co nejvíce. Charles mu na uklidněnou položil ruku na rameno a John s Bertem přistoupili blíž k Lauře Glue.

„Chránit nás?“ zeptala se Aven, „Chránit před čím?“ Ostatní vlci již začali vrčet, natahovali krky a zvedali hlavy k obloze. Odpověď na Aveninu otázku se skrývala nahoře, ve větvích stromů.

Velebné ticho lesního chrámu bylo najednou porušeno vfískavým zašvitořením a veliké okřídlené opice se začaly snášet z korun stromů, odkud předtím sledovaly jejich postup.

Carthos Mors zavrčel, ostatní vlci vyskočili k útoku a přátelé se rozeběhli skrýt.

Aven křikem nasměrovala ostatní k pozůstatkům jakési stavby, které ležely nějakých pětadvacet metrů od cesty. Kdysi to býval dům, ale již před drahnou dobou byl vypálen, takže zůstaly jen základy a několik ohořelých trámů. V troskách se uchoval obrovský kamenný krb s komínem, do kterého Aven nahnala Jacka a Lauru Glue, a pak vytáhla svůj dlouhý nůž.

John s Charlesem podali Bertovi Geographiku a Dějepravu, popadli tlusté větve a zaujali obranné postavení vedle Aven.

Laura Glue měla z výjevu, který se před nimi odehrával, spíše respekt než hrůzu. Zato Jack byl nadšený a nijak příliš ho neodrazovala skutečnost, že jejich úkryt silně páchne spáleným perníkem.

Ze svého úkrytu mohli pozorovat zuřivou bitvu. Opice byly téměř stejně velké jako děti a jejich křídla byla širší než výška dospělého muže. Zuby jim blýskaly a svými pařáty zuřivě útočily

na bránící se vlky. A nejděsivější byla skutečnost, že oči opic blýskaly zuřivou, nezkrotnou, téměř zlou inteligencí.

Carrhos Mors a ostatní vlci vytvořili formaci tvaru velkého V, takže vpředu a na krajích mohli do bitvy neustále zasahovat odpočatí vlci - což znamenalo, že útočícím a řezajícím opičím drápům byly vystaveny pouze husté kožichy na jejich hřbetech.

Schopnost létat poskytovala opicím značnou výhodu - mohly útočit znenadání prudkými výpady shora. Ale brzy se ukázalo, že pro dlouhý boj proti dobře organizovanému nepříteli nejsou vybaveny. Po několika dalších minutách boje opice zklamaně zavřískaly a své kořisti se vzdaly. Během okamžiku zmizely v korunách stromů.

Poté, co se vlci ujistili, že je bezpečné rozpustit formaci, zmizeli ve stínech lesa i oni - jen Carthos Mors zůstal a přikročil k přátelům. K jejich překvapení opět oslovil Lauru Glue, jako kdyby byla jejich přirozeným vůdcem.

„Dcero Evina," pravil, „těchto nepřátel se již více neboj. Naplnili jsme Zákon. Zdaliž můžeme ještě něčeho pro tebe vykonati?"

„Musíme přejít tady ten ostrov a dostat se na další," vysvětlovala Laura Glue. „A prý máme jít po téhle cestě."

„Budeme tě tedy na tvé pouti strážit a chránit," pravil Carthos Mors a dívce se uklonil. Bez dalších slov se otočil a vydal se po cestě. Laura Glue jej následovala jako první, pak se připojili i ostatní, třebaže o něco váhavěji.

V podrostu mohli přátelé občas zahlédnout ostatní vlky, kteří je sledovali a chránili.

Charles a Bert se neubránili a občas vrhali opatrné pohledy k obloze, ale opice se již neukázaly.

Během hodiny vyšli z pralesa a nalezli pečlivě udržovaný dok se širokým prámem, od kterého vedlo nad jejich hlavami vodící lano k sousednímu ostrovu.

Carthos Mors se opět uklonil, tentokrát postupně každému z nich, a nakonec přistoupil k Lauře Glue. Ta se zasmála a podrbala ho za krkem. Vlk zaváhal a pak ji olíznul obrovským růžovým drsným jazykem.

„Buď zdráva, dcero Evina," pronesl na rozloučenou a zmizel v hlubokém pralese.

Všichni se přesunuli na prám, odvázali jej od pacholat a rychle odrazili od ostrova Centrum Terrae.

Přejezd na další ostrov byl mnohem méně stresující, než přechod po mostě z Útočiště nebo úprk z ostrova Kroatoan. Jak říkal Daidalos, moře opravdu začalo ustupovat a ponechalo pouze mělký průliv, který hladce překonali na prámu. Přistáli kousek od dalšího doku a celkem snadno vstoupili na drsnou oblázkovou půdu ostrova Hulumulu.

Pirátský ostrov se nacházel ve stejném geografickém prostoru jako všechny ostatní ostrovy, které již viděli, ale místo toho, aby jej osvětlovala bledá všudypřítomná záře shůry, zdálo se, že ostrov Hulumulu je ponořený do věčného soumraku.

Všude kolem zvolna proplouvaly cáry mlhy a otíraly se o stěny budov. Celý ostrov byl zastavěný ošuntělými chatrčemi a ravernami. Každý kousek orné půdy byl pokrytý ve spěchu postavenými budovami, které vypadaly, že je zbortí každé silnější kýchnutí větru. Podél pobřeží se táhly řady doků a k nemalému překvapení byly plné lodí.

Ať už lodě v Souostroví spálilo cokoli, až sem to zjevně nedosáhlo.

„Nezapomeňte na Daidalovo varování," připomínal jim Bert. „Říkal, ať obejdeme ostrov po pobřeží a pokud to půjde, ať se vyhýbáme kontaktu s obyvateli."

Pod příkrovem mlhy se přátelé vydali podél doků, připraveni se okamžitě ukrýt za trupy lodí, kdyby na někoho narazili. Avšak nic takového se nestalo.

Z doků se ozývalo mňoukání množství koček, které se praly o zbytky ryb a různého odpadu a vyznávaly si lásku vřískavými sonety z ohradních sloupků. To byla také jediná živá stvoření, která potkali, než dosáhli druhé strany ostrova.

Zde našli ve strážní budce jediného osamělého strážného.

Bývali by se před ním schovali, ale hustá mlha snižovala viditelnost natolik, že si ho všimli, až když stáli skoro u něj a už neměli šanci se ukrýt.

Byl to pirát - prošedivělý, starý a oděný v pirátských širokých kalhotách, pevných botách a omšelém kapitánském kabátě. Na hlavě mu seděl třírohý klobouk a přes jedno oko měl pásku. Když je uviděl přicházet, mávnul na ně.

„Přátelé či nepřátelé?" zvolal strážný. „U všech mořskejch potvor, starej Pew bude rači, jesli ste přátelé, protože mám strach, že moje bojechtivý dny už sou spočítaný, jako že teda sou."

Na rozdíl od vlků se tohoto muže Laura Glue bála a raději se schovala za Berta a Aven. Jack si však prohlížel piráta se

zvědavým výrazem a Charles s Johnem usoudili, že přímá odpověď bude nejlepší.

„My jsme opravdu přátelé," zakoktal rozpačitě Charles. „Že ano, Johne?"

John vystoupil dopředu a podal pirátovi složený kus pergamenu, který mu Daidalos vložil do vaku. „Ano, jsme přátelé," potvrdil.

Pew rozložil pergamen a zalapal po dechu. Pak si přesunul pásku na druhé oko a prohlížel si pergamen zblízka.

„Vy máte Hookovo znamení," pronesl s úctou. „Možná nejste přátelé, ale nepřátelé taky ne."

Na pergamenu byla pouze černá skvrna. Ale zjevně to stačilo jako vstupenka, aby mohli projít bez překážek.

Pew si sundal klobouk a odhalil téměř holé temeno pokryté zbytkem jemných šedivých vlasů. Pak se hluboce uklonil a ukázal dopředu.

Na konci doků ležel veliký plochý kámen, který se zdvihal kousek nad vodu. Skrze mlhu rozpoznali, že to je jen první z celé řady kamenů, které byly uspořádány tak, aby umožnily přechod směrem na západ, na další ostrov.

„Přejděte, jesli chcete," řekl Pew, „ale rači si pospěšte, než se vrátí příliv a Ďáblovu páteř zas přikryje."

Přátelé zamumlali poděkování a rychle popošli na okraj doku. Charles se odvážil vstoupit na kámen jako první, a když ověřil, že je stabilní, pomohl i dětem, Aven a Bertovi.

Jen John u doku zaváhal.

„Mohu se na něco zeptat?" obrátil se k Pewovi, který pokrčil rameny.

John si to vyložil jako souhlas. „Kolik vás tu je na Hulumulu?"

„Koho, pirátů?" zeptal se Pew s překvapením v hlase. „Ještě nedávno nás tu byly tisícovky, ale teď je tu jen starý Pew a dává bacha na lodě. Jenom Pew a jeho kočky."

„A kam odjeli ostatní?" ptal se dál John.

„Sou unesený," odpověděl Pew, „Unesený, použitý, zabitý. Křížové tažení, říkali. Křížové tažení Krále slzí - vzal si muže a využil je. Odjeli na lodích s ohnivýma očima, to udělali. Nechali tu starýho Pewa a nikdo se nevrátil, a už se ani nevrátí."

„Proč ne?"

„Protože drancují a plení, to chlapi dělaj. A Bůh to dovolí. Ale Křížové tažení je jak Babylon, je to urážka Boha. A tak budou sraženi a zatraceni.

Hledejte, koho musíte najít, ale nepronásledujte Křížové tažení - tomu jde v patách pouze smrt.“

Kameny byly rozmístěny pravidelně a dovedly přátele do dalšího okrsku a k dalšímu ostrovu za méně než hodinu.

Když se začali vzdalovat od Hulumulu, mlha se počala trhat a obloha se opět rozjasnila. Nedaleko od břehu si Bert povšiml, že hladina vody na kamenech stoupá - příliv se vrací.

„Je ještě příliš brzy,“ divil se Charles, „neměl by přijít až v noci na zítřek?“

„Jiný okrsek, jiná pravidla,“ odvětil Bert. „Myslím, že nemůžeme počítat s tím, že by odsud dál bylo něco takové, jak očekáváme.“

Sestoupili z posledního kamene na žulové skalnaté pobřeží dalšího ostrova přesně ve chvíli, kdy jej stoupající voda překryla zpěněnou vodou.

„Akorát včas,“ řekla Aven. „Nebesa nám zatím přejí.“

„Doufejme, děvče,“ zavolal Bert přes rameno, zatímco následoval Jacka a Lauru Glue, kteří začali hrát na pobřeží jakousi hru. Vrhali kameny jako žabky po vodě a Aven se k nim hned připojila. John a Charles zůstali sedět na zemi a začali vytahovat z vaků zásoby.

„Děláš si s něčím takové starosti, až se bojím, že se ti rozskočí hlava,“ oslovil Charles Johna a stiskl mu povzbudivě rameno. „Co tě tak trápí, příteli?“

John si promnul spánky a pousmál se na Charlese. „Jen si nejsem jistý, to je všechno. Prostě mi připadá, že některé věci, které Daidalos říkal, nezní pravdivě.“

„Opravdu?“ zvolal překvapeně Charles. „Měl jsem dojem, že je velice vstřícný.“

„To je také součást toho, co mne znepokojuje,“ řekl John. „Byl na nás opravdu připravený. Nebyl překvapený, když jsme dorazili, a dokonce věděl, kterou Dějepravu budeme potřebovat, abychom prošli jednotlivými okrsky Zásvětí,“

„Pokud se mohu připojit,“ přidal se Bert, který se k nim mezitím přesunul blíž, „tak já si myslím to samé. Na druhou stranu, copak by nečekal, nebo alespoň nedoufal, že Laura Glue přivede Jamieho? Nebo alespoň nějakého Správce, přesně jako to udělala?“

„A jak by se dozvěděl, že má něco takového očekávat?“ divil se John. „Vždyť říkal, že tam v té době, když byly děti uneseny, vůbec nebyl. A Laura Glue nám řekla, že Petr ji za Jamiem vyslal

ve chvíli, když zaútočili Tikající muži. Tak jak by to mohl Daidalos vědět?“

"To přece vůbec nedává smysl," prohlásil Charles rezolutně. „Mám dojem, že řešíte rozpor, který vůbec neexistuje.“

„Nebuď si tak jistý,“ odvětil Bert, který si během Johnovy řeči začal dělat čím dál větší starosti. „Já si myslím, že má pravdu.“

„Je to tak,“ stál si za svým John a vysvětlil jim, o čem diskutoval s vynálezcem v soukromí, než opustili Útočiště.

„Takže Daidalos nakonec není Daidalos mladší?“ podivil se Charles.

„Ne,“ řekl John. „Daidalos je onen původní Daidalos, nikoliv jeho syn, který si na Daidala hraje.“

„Ale jestliže nemůže opustit Útočiště,“ podotkl Bert, „tak tam musel být i v době, když na ně Tikající muži zaútočili.“

„A to znamená, že musel vědět o tom, že Petr vyslal Lauru Glue, aby nás našla,“ doplnil John. „Takže proč nám lhal, že tam nebyl, když se to stalo?“

Tato otázka, nebo spíše obvinění, zůstala viset ve vzduchu. Ale nikdo neznal odpověď.

John se pustil do čtení Dějepravy a toho, co se tam píše o ostrově, který Daidalos nazýval Lixus. Měl kobaltovou barvu a byl téměř holý. V protikladu k silně zalesněným ostrovům, ze kterých právě přišli, zde nebyla vidět žádná vegetace, pouze veliké kamenné věže kdesi vpředu.

„Je obýván roboty, jak říkal Daidalos,“ zamýšlel se Charles. „Myslíte si, že je možné, aby ty děti byly uneseny sem?“

Bert si prohlédl ostrova zavrtěl hlavou. „Nevidím důvod. Tikající muži musejí být pod Orfeovým vedením, takže naprosto nemám představu, proč by měly být zrovna tady. Johne?“

John si nervózně hryzal ret. „O Lixu je tu toho opravdu hodně, jsou tu i nějaké poznámky Plinia staršího z doby okolo prvního století, ale nedává to smysl.“

„Cítili jste to?“ zeptal se Jack. „Poskočil mi žaludek.“

„Teď ne, Jacku,“ řekl mu Charles. „Snažíme se rozhodnout, co uděláme dál.“

„A já do toho nemám co mluvit, nebo jak?“ bránil se Jack. „Teď,“ dodal. „A teď zase.“ Sklonil se a položil dlaně na zem. „Neříkejte, že to necítíte.“

Tentokrát už to cítili všichni. Slabé zachvění. A pak další a další a další.

Aven se zatvářila ustaraně, Bert i Charles ustoupili o krok k vodě. John byl natolik ponořený do Dějepravy, že si ani nevšiml, že se něco děje.

„Ano," mumlal si a přecházel sem a tam. „Začíná to být jasnější. Na tomhle ostrově je pouze poslední strom, který leží uprostřed mezi těmi kamennými věžemi. Dokonce by to mohl být ještě ten samý strom, na kterém kdysi dávno viselo Zlaté rouno."

„To, které střežil drak?" zeptal se Charles zrovna ve chvíli, kdy půdou projel další otřes, tentokrát silnější. „To je skvělé. Docela rád bych viděl Samarantha právě teď. Nebo třeba i malého draka. Vlastně by mi stačil úplně jakýkoli drak."

Došlo k dalšímu otřesu, který byl tentokrát natolik silný, že Laura Glue téměř spadla na kolena.

„Hmmm," dumal John. „Ti roboti jsou opravdu Tikající. To oni střeží strom, ale pořád je tu ta nesrovnalost..."

Další otřes byl již doprovázen hromem.

„Myslím, že to mám!" zvolal rozčileně John. „Problém není v překladu..."

Země se otřásla a ostrov vracel ozvěnou hřmění, které následovalo téměř okamžitě po otřesu.

„To je jen záměna měřítka," dokončil John.

Vyděšený křik Laury Glue přerušil každou odpověď, kterou snad mohli dát, a do jejich zorného pole vkráčela věž - tedy, spíše věžovitá postava.

Mohutná bronzová socha, vysoká téměř třicet metrů, přikročila k přátelům a stoupla si nad ně obkročmo jako kolos, kterým také byla.

„To je Talos, bronzový robot z Kréty!" zvolal Bert bez dechu. „Nikdy jsem nevěřil, že skutečně existoval!"

„Podle příběhů pomohla Médea Argonautům jej přemoci," volal John. „Ale vypadá to, že se uzdravil."

„Nerad vám to říkám," ozval se Charles koktavě a hlas se mu třásl hrůzou, „ale on není sám."

V dálce se objevilo několik dalších zářivých obrů. Byla to celá armáda - armáda zlatavých mechanických obrů. Otřesy již byly neustálé, stejně jako hromový rachot jejich kroků.

„Utíkejte!" zaječela Aven a ukázala na otvor mezi věžemi. „Nemůžeme zůstat tady na otevřené pláni, potřebujeme úkryt!"

Veliký bronzový sandál ztěžka dopadl přímo před ně a síla otřesu je tentokrát porazila. Jeden z obrů se zmocnil jejich vaků

dřív, než se po nich stačili natáhnout. Nemohli sice zaútočit, ale mohli utéct. Obři byli pomalí.

John, Charles i ostatní se dali na úprk mezi obrovitýma nohama a zamířili ke kamenným věžím. Ostatní obři se shlukli a obklíčili je, ale byli příliš těžkopádní, než aby se dokázali pohybovat rychleji, a měli tak mohutné postavy, že mezi jejich chodidly zely široké mezery.

První obr, kterého Bert nazval Talosem, natáhl dolů svou mohutnou ruku, sevřel prsty a skoro zachytil Lauru Glue - ale ta byla mrštná a uklouzla mu.

Kamenné věže byly dost blízko na to, aby zpomalily pronásledování. Přátelé mezi nimi proběhli, aniž se byť na okamžik zastavili nebo věnovali více než jen letmý pohled obrovskému osamělému stromu, který se tyčil uprostřed mezi věžemi.

Ostrov byl malý a tak utíkali, dokud se nedostali na druhou stranu. Mezitím otřesy ustaly a nikde nebyly vidět žádné známky pronásledování.

Nicméně Laura Glue zoufale vzlykala.

„To je v pořádku," těšil ji John. „Unikli jsme. A nevypadá to, že by nás ještě pronásledovali."

„Nemusejí nás už pronásledovat!" plakala Laura Glue.

„Co tím myslíš?" zeptal se jí John. „Mají naše vaky, ale podařilo se nám uchránit Geographiku i Dějepravu."

„Johne, ty to nechápeš," řekla Aven.

„Jde o Jacka. Oni zajali Jacka."

KAPITOLA DVACÁTÁ

Město Ztracených dětí

V jeho snech se vždycky objevovali obři. Ale nebyli zlataví a nevšímali si ho, na rozdíl od Talose a jeho kumpánů. Veliký robot vytvořil z prstů klec, ze které nedokázal uniknout, a rachot obřích kroků zabránil přátelům, aby zaslechli jeho výkřiky.

Byl vězněm. Byl sám. A byl pouhým dítětem. Ale stále měl svou mysl. Byl stále sám sebou, byl stále Jackem. Krom toho měl stále ještě svou vědeckou průpravu. Pasivní pozorování, nikoli panická akce, to bylo nyní zapotřebí. A tak čekal a byl hezky zticha.

Jakmile Talos zjistil, že se jeho malý zajatec nebrání ani se nesnaží uniknout, poněkud své sevření uvolnil, aby dovnitř mohlo světlo a vzduch. Jack se podíval mezi obřími prsty pod sebe dolů na zem - a to byla chyba. Začal se mu svíjet a obracet žaludek a nakonec vyzvracel své poslední jídlo z Útočiště přes širokou Zlatavou dlaň. Obr si toho ani nevšimnul.

Jack se rozhodl, že ať ho již čeká cokoli, tak by mu, kromě toho, že je vyděšený, nemělo být ještě navíc špatně. Takže zavřel oči, opřel se a zkoušel myslet na příjemné věci.

Když se uklidnil, netrvalo ani pár minut a chlapec-profesor usnul hlubokým spánkem.

„Lituji,“ prohlásilo rukaté stvoření žalostně. „Nejdřív formuláře.“

Zoufalství.

Nešťastní přátelé pociťovali čiré zoufalství. Tupou, bodající bolest beznaděje.

Navzdory všemu, čím prošli, a všemu, co si vytrpěli, nebyli o nic blíže odhalení. Stále ještě netušili, co se stalo s dětmi ze Souostroví, se zmizelými dračími loděmi, ani s Aveniným vlastním synem. A teď ještě ztratili kamaráda, který upadl do zajetí nepochopitelného nepřítele.

„Já už nemůžu," prohlásil John zoufale. „Pokaždé, když přijedeme do Souostroví, tak selžeme. Vyjdeme s prázdnou. Pokaždé utíkáme, co nám nohy stačí a bojujeme do posledního dechu, a nikdy to není dost."

„Ale je to dost," oponoval mu Bert. „Copak to nevidíš, Johne? Je to dost. Vzpomínáš, co ti tehdy řekl Stellan ve věži?"

Jako v odpověď spadl z oblohy obrovský žulový balvan, až se voda rozstříkla a pokropila je sprškou pěny. O chvíli později stejnou cestou proletěly dubové dveře, udeřily o hladinu, udělaly dvě žabky a zastavily se.

Byly to jedny z dveří z Hlásky času.

„Máš na mysli tuhle věž?" otázal se Charles zasmušile. „Tu, kterou jsem zničil, takže nám teď doslova padá na hlavu?"

Bližší průzkum mělčin u pláže odhalil, že sem dopadlo velké množství žulových balvanů a ve vodě se líně převalovaly několikeré dveře.

„Podívejte," řekl Charles a ukázal na jedny z dveří. „Támhlety mají vyřezané vycházející slunce. Myslím, že jsou Chetitské."

„To znamená, že se věž stále rozpadá," uvažoval Bert. „Důsledky tříštění času mohou být v tomto místě horší. Musíme si dávat velký pozor."

„Myslíš dávat pozor na to, abychom neztratili další děti?" zeptal se John hořce.

„Buďte už všichni zticha!" utnula jejich stesky Aven a z jejího tónu bylo patrné, že nemíní diskutovat. „Copak nevidíte, že ji děsíte k smrti?"

Opodál seděla na písku Laura Glue, schoulená do klubíčka. Neřekla ani slovo, ale z očí se jí řinuly slzy a bylo zřejmé, že je velice vyděšená.

John a Charles si připadali jako pitomci.

Oba si klekli a dívenku utěšovali. „Je nám to líto, Lauro Glue," řekl John. „Dospělí se občas taky bojí, a tak jsme říkali věci, které tak nemyslíme,."

Laura Glue vzhlédla a popotáhla. „Takže... takže už se nebojíte?“

„Jsme vyděšení k smrti,“ přiznal Charles. „Ale to neznámená, že jsme zapomněli přemýšlet. A taky to neznamená, že bychom chtěli nechat Jacka napospas těm hnusným strojům.“

„Opravdu?“ zvolala a oči se jí rozzářily. Natáhla se a vzala každého z nich za ruku. „Jdeme zachránit Jackse?“

„Určitě,“ prohlásil Charles s kradmým pohledem na Aven a Berta. „A nemůžeme selhat, protože nás vede náš maskot pro štěstí, naše Laura Glue.“

John zkoumal Dějepravu, aby si ověřil, jaké další kroky mohou podniknout, a ostatní zatím propátrávali pláž. Rozhodli se, že rozdělat oheň by bylo příliš riskantní, protože by k nim mohl přivábit nežádoucí pozornost. V tuto chvíli neměli nejmenší představu, kde se armáda nepřítele nachází.

Laura Glue jim řekla, že obři nevypadají stejně jako Tikající muži, před kterými ji dědeček varoval. Vůbec prý nevypadali jako ti, o kterých byli přesvědčeni, že unesli Ztracené děti. Což bylo uklidňující i znepokojivé zároveň. Znamenalo to, že tu je další tajemství, které je zapotřebí rozřešit, ale také že někde může být další protivník, se kterým je třeba se vypořádat.

Bert spočítal, že z Hlásky času padá balvan asi tak každou hodinu, což znamená, že zhruba jednou za tři dny zmizí celé jedno patro a vypadnou další dveře. Takže každé tři dny se další vstupní brána do minulosti rozpadne, vymkne se kontrole a je pro svět ztracena.

„Zůstaňte blízko u sebe,“ varoval je Bert. „Máme s Julesem oba nemalé zkušenosti s Časem, a pokud jsou tu v okolí nějaká nestálá místa, nerad bych, aby do nich někdo z nás omylem vkročil.“

„Hledejte roh!“ ozval se najednou John. „Někde na pobřeží by tu měl být roh, kterým lze přivolat převozníka.“

Za chvíli na ně zavolala Aven z pláně ležící o kousek dál na sever. Zde na trojnožce visela na stříbrném řetízku lastura.

„Myslím, že to je ono,“ prohlásil John. „Víte někdo, jak se to používá?“

Aniž se namáhala s odpovědí, Aven pozvedla lasturu k ústům a vyloudila dlouhý čistý tón, který se nesl daleko nad vodu.

Během chvilky se jakoby odnikud vynořila dlouhá plochá lodice, kterou poháněl převozník dlouhou černou tyčí.

Byl oděný do černého koženého kabátu a měl krátce zastřižené vlasy, bledou pokožku a vlasy tak bílé, že úplně postrádaly zbarvení. Avšak nezdál se být starší než John a z jeho tváře nebylo možné nic vyčíst. Oči skrýval za kulatými černými brýlemi. Když se lodice přiblížila, zvedl jednu ruku na pozdrav.

Charles ztěžka polknul. „Ty jsi... ty jsi Charón?“ zeptal se ho váhavě.

Muž jednou kývnul. „Tak mi kdysi dávno říkávali. Charón, Metus, Morfeus ... to všechno bývala má jména před dávnými časy. Ale nyní se mi říká prostě Kilroy. Máte minci za převoz?“

John znepokojeně pohlédl na Aven. Talos si odnesl jejich vaky a s nimi i vše, čím je Daidalos vybavil, aby jim usnadnil cestu mezi ostrovy.

„Jaký druh mince to má být?“ zeptal se najednou Charles.

„Tradičně se platí stříbrným talentem,“ odpověděl Kilroy, „ale bude stačit jakákoliv stříbrná mince.“

Charles se chvíli hrabal v kapsách a obracel je naruby, až konečně nalezl, co hledal. „Aha,“ prohlásil triumfálně, „tady to je. Bude to stačit?“

„To je irský punt?“ řekl John překvapeně.

„To je mince, kterou u sebe nosím pro štěstí,“ odvětil Charles.

„Nejsem si jistý, jestli to funguje,“ řekl John suše.

„Proto jsem se o ní nezmínil dřív,“ připustil Charles. „Ale na druhou stranu ji teď mám u sebe, a to je taky štěstí, ne?“

Podal minci převozníkovi, který se na ni ani pořádně nepodíval a vsunul ji do kapsy černého kabátu. Ustoupil až dozadu a dovolil jim se nalodit.

Přátelé se usadili na sedačkách, převozník začal bez zjevného úsilí odrážet loď holí a prám hladce vyjel na otevřenou vodu.

Jack se probudil ve tmě. Ohmatával své okolí tak dlouho, až zjistil, že se nachází v malé kamenné místnosti, asi tak tři metry široké a čtyři metry dlouhé. Strop byl vysoko, na zdech se nacházely výstupky pro svíce, ale žádné další ozdoby tam nebyly.

Zjevně se tedy jednalo o nějakou celu s tlustými dveřmi. Vysoko ve stěně, výš, než kam Jack dokázal vyskočit, bylo malé okénko zamřížované železnými mřížemi.

Jakmile jeho oči uvykly tmě, přece jenom v mizivém rozptýleném světle trošku viděl, ale opravdu jen trošku. Ale světla zdaleka nebylo dost na to, aby se přesvědčil, zda stále ještě má svůj druhý stín.

„Haló?“ zkusil Jack váhavě zavolat do tmy. „Je tu někdo?“ Malým okénkem přilétla nečekaná odpověď.

Byla to píseň. Dětská veršovánka zpívaná dětskými hlasy.

Kolo kolo mlýnský
za čtyři rýnský
kolo se nám polámalo
udělalo bááác.

Jack se otřásl. Tuhle písničku si zpívávaly děti v období morové rány v Londýně. Byla to jen starší verze té, kterou sám znával jako dítě - tedy když byl poprvé dítě. Smutná píseň.

Zkusil zavolat raději znovu. „Já jsem Jack, a kdo jste vy? Kdo je tam?“

Zpívání náhle přestalo a pak se váhavě ozval dívčí hlásek. „Abby. Abby Tornádo. Pročpak tu jsi, Jacku?“

„Zajal mě veliký zlatavý robot,“ odpověděl Jack. „A když jsem se probudil, byl jsem v téhle místnosti.“

„Zlatavý robot?“ ozval se jiný hlas, tentokrát chlapecký. „Toho bych rád viděl, to teda jo. Mě odvedli jenom obyčejní Tikající muži.“

„Vy jste Ztracené děti?“ zeptal se Jack. „To sem vás odvedli?“

„Někteří z nás jsou, a někteří ne,“ odpověděla Abby Tornádo. „Tady je veliká spousta dětí. Někteří z nás jsou z Útočiště a další odjinud.“

„Já jsem z místa, které se jmenuje Prydain,“ pokračoval chlapec. „A chci domů.“

Prydain. V Souostroví snů. Jack konečně našel některé Ztracené děti.

„Proč vás sem přivedli?" zeptal se znovu Jack. „Co je to za místo?“

„Měla to být fantastická hra,“ vysvětloval chlapec. „Nic jiného to nebylo, jenom hra.

Přišel k nám kluk jako my, ve zlatém kabátě a ušance z berana, a říkal, že když si s ním zahrajeme hru, ocitneme se na místě, které se jmenuje Rajský ostrov. A tam prý nebudeme nikdy muset do postele a budeme moct jíst dortíky a sladkosti a nikdo nám nebude říkat, co máme dělat, protože na tom Rajském ostrově prý nejsou žádní, ale vůbec žádní dospělí.“

„A co to bylo za hru, kterou jste s ním měli hrát?“

„Měli jsme se po setmění vytratit z postýlek," vyprávěl dál chlapec, „a přijít do doků. A pak, až bude odbíjet půlnoc, zapálit všecky lodě."

„Proč byste něco takového dělali?" zvolal Jack.

Chlapec zaváhal a pak odpověděl nejistým hlasem, „Já... já vlastně nevím. Ta hudba nám to říkala, a tak jsme to udělali. A když jsme založili ohně, čekali jsme na Krále cvrčků, aby nás naložil na dračí lodě, které nás měly odvézt na Rajský ostrov. Ale místo toho nás vyložily tady."

Jacka zamrazilo. Král cvrčků. Orfeus. Tím by se hodně vysvětlovalo.

„Ty lodě sem přivezly všechny děti?"

„Ne," odpověděl hlas. „Některé si nechal na těch lodích a některé vysadil tady."

„Ale celé dlouhé dny se nikdo nevrátil," řekla Abby Tornádo. „Všichni máme hlad. Ty jsi asi nepřinesl nějaké jídlo, vid?" zeptala se s nadějí.

„Promiň, ale nepřinesl," odpověděl Jack.

„No jo, co se dá dělat," řekla Abby. „Chceš si teda zahrát nějakou hru?"

„Já ale moc her neznám," přiznal se Jack.

„Já chci hrát Zlatá brána otevřená," prohlásil chlapec. A pak tichým hláskem dodal: „Já chci domů."

„Buď statečný," těšila ho Abby Tornádo. „Zlatá brána otevřena.

„Zlatým klíčem odemčená," odpověděl chlapec a pak se pridávaly další a další děti, až nakonec celé temné a zatuchlé vězení ožilo dětskými hlasy.

Začalo to jako hra, říkal si Jack sám pro sebe, *ale pro ně se stala prostředkem k přežití. A zdá se, že pro mě také.*

Zlatá brána otevřená.

Převozník odvezl přátele na další ostrov jménem Falun, který ležel ve čtvrtém okrsku.

Kilroy vůbec nebyl hovorný, ale odpověděl jim na všechny otázky, které mu položili - jednoduše a bez zaváhání.

Nejpravděpodobnějším místem, kam mohly být děti odvlečeny, byl podle Kilroye sedmý ostrov v Zásvětí. Nachází se tam pevnost, která byla i v minulosti často využívána k držení vězňů - někdy i po celá staletí. A děti nejsou výjimkou.

Na oblázkové pláži prám pomalu zastavil a Kilroy se s nimi rozloučil. Charles přemýšlel, že by se ho ještě na něco zeptal, ale

když se převozník sklonil, aby nastavil kormidlo, Charles mohl na malý okamžik nahlédnout za jeho tmavé brýle.

Kilroy neměl vůbec oči - tam, kde by měly být, se nacházely řady ostrých, slonovinově bílých zubisek.

Charles se rychle otočil od lodi. Odcházel a ani jednou se neohlédl zpět.

Šestý ostrov Falun nebyl nic jiného, než obrovská jáma v zemi; rozlehlá propast, která zářila červení stejně jako Velká jáma, kterou inspirovala.

„Dante následuje Beatrici?“ poznamenal John.

„Tak nějak,“ souhlasil Bert a ukázal na řadu schodů vytesaných do stěny propasti. „Veď nás, vrchní Správče,“

„Pěkně ti děkuju,“ utrousil John.

Stejně jako u přechodu na Centrum Terrae byl otvor na dně průrvy propojen s dalším ostrovem pomocí mostu. Tento však nebyl ani zdaleka tak důvěryhodný, jako ten minulý. Byl zhotovený ze silných provazových pramenů, které připomínaly pavučinu. Na každém kroku se do nich bořily nohy. Jak postupovali dále, museli k pohybu vpřed vynakládat stále větší úsilí a všem se notně ulevilo, když konečně opět vstoupili na pevnou zemi na druhé straně.

„Nezapomeňte,“ varoval je Bert. „Tohle je také ostrov Kirké. Může být nebezpečnější, než všechny ostatní dohromady.“

Ostrov, o kterém Dějeprava tvrdila, že se jmenuje Aiaia, vypadal jako kterýkoli běžný ostrov ve Středomoří. Byly tu olivovníky, nízké zakrslé keře a tu a tam zahlédli škorpióna, jak se vyhřívá na teplém písku.

Před nimi se vypínala obrovská zlověstná budova. Byla to pevnost v každém smyslu toho slova. V žádném směru to nebyla stavba okázalá, ale všelijaké střílny a věže vypovídaly o tom, co se v ní asi skrývá. Věže byly zakončeny ostře se tyčícími střechami a vnější zeď byla lemována podloubími z tesaného kamene. Ve zdi, která jim byla nejblíže, zely obrovské, kovem pobité dubové dveře, každé jejich křídlo mělo malinké okénko asi tak tři metry nad zemí.

„Zaklepeme?“ zeptal se Charles. „Co se o tom říká v Dějepravě, Johne?“

„Nic,“ odpověděl John. „Takže myslím, že zaklepat je stejně dobrý nápad, jako cokoli jiného.

„Ale co když tak přivoláme více nepřátel?“ namítl Charles. „Raději bych se vyhnul bitvě, pokud to můžeme ovlivnit."

Aven obrátila oči v sloup a zaklepala odhodlaně klouby na dubové dřevo.

„Tím se to řeší," podotkl Charles.

Nikdo neodpovídal, tak Aven zaklepala ještě jednou. Konečně se špehýrka na jednom křídle otevřela a měkký hlas se zeptal.

„Co chcete?"

Přátelé pohlédli jeden na druhého a Aven pokynula Johnovi.

„Ehm," promluvil John, „hledáme našeho přítele. Takového malého, jmenuje se Jack."

„Hmmm," zavrčel vrátný. „Tady není žádný Jack, obávám se. Taky máme jenom děcka. Lituji, ale to vám nepomohu," S těmito slovy se špehýrka zase zasunula.

„Hej!" křikla Aven a zabouchala na dveře. „Jack přece je dítě, pusťte nás dovnitř!"

Špehýrka se opět odsunula. „Tak proč jste to neřekli hned? Nedá se očekávat, že budu vědět, že Jack je zároveň i dítě. Mám své povinnosti, víte? Nemohu mít v hlavě všechno."

Ozvalo se všelijaké cvakání a odstrkování zástrček. Pak dveře zaskřípěly a otevřely se. Namísto obrovitého chlapa, kterého očekávali, shledali, že vrátný je jen asi metr vysoký.

Podivné stvoření mělo hrb, krunýř jako brouk a šest paží. Na hlavě měl jakési dva kotouče, vypadající jako rohovité výrůstky; které byly uprostřed vyplněny. V zasmušilém obličeji měl jedno vodnaté oko a místo druhého zel jen prázdný důlek.

„Kde je Jack?" ptal se hned John. „Můžeš nás k němu zavést?"

„Lituji," prohlásilo rukaté stvoření žalostně. „Nejdřív formuláře. Nemohu nikoho propustit, dokud nevyplníte příslušné formuláře."

Charles vystoupil vpřed a zdvihl prst. „S tím si poradím já," prohlásil. „Jsem vydavatel. Vím, jak si poradit s papírováním."

Podivné malé stvoření je vedlo spletí chodeb a celou dobu hovořilo. Zjevně zde vrátný nemíval mnoho návštěv, takže se pokoušel plně využít příležitosti k seznámení.

„Říkají mi Asterius," představil se, aniž se ohlédl, na ujišťuji vás, že cokoli jste o mě slyšeli určitě není pravda."

„Co bychom o tobě mohli slyšet?" zajímal se Bert.

„Mohu odejít, kdykoli se mi zachce," odpověděl Asterius. „Jen jsem se prostě rozhodl, že tu zůstanu. Také jsem ze šlechtické krve, věděli jste to? Řekli byste to do mě? Ale ano," pokračoval a sám si odpovídal, „šlechtická krev, to je zjevné."

Charles pohlédl na Johna a nakreslil si kolečko na čele. John se zazubil a přikývnul.

„Obvykle se nezahazuji s plebejci, tedy - nemívám na to čas," pokračoval Asterius. „Tady je vždycky tolik co dělat."

„Kde to vlastně přesně jsme?" zajímal se John.

„Přece u mě doma," odvětil překvapeně Asterius. „To jste nevěděli? Vždyť jste mě přece přišli navštívit."

„Vlastně jsme přišli pro Jacka," připomněl Charles mírně.

Asterius trošku zvadnul. „No ano, to je pravda. Tak tedy to papírování," prohlásil.

„Máš hodně veliký dům," poznamenal Bert.

„Je tak velký, jak má být," odpověděl tvor. „Vždyť je velký jako Stvoření."

„Tak veliký?" divil se Charles.

„Ale ano," ujišťoval ho Asterius, „možná i větší."

„Míváš tu hodně návštěvníků?" zajímalo Berta.

„Ne," odpověděl Asterius, „mnoho ne. Asi tak každých devět let se tu objeví někdo, kdo chce bojovat, ale to je asi tak všechno."

Chodba vyústila do velikého pokoje plného polic, starých kostí a papyrových svitků. Malé stvoření se usadilo na vysokou stoličku a začalo se přehrabovat v hromadě dokumentů.

„Ano," pokračoval poněkud truchlivě. „Od té doby, co mi ten spratek Théseus vydloubl oko, jsem zavřený tady... u ... u kancelářské práce. Měl bych brázdit krajinou a šířit děs a hrůzu kamkoli přijdu..."

Asterius si povzdychl. Vyčerpaným pohledem se podíval na Charlese. „Vy mi nevěříte. Vy si myslíte, že nejsem schopen šířit děs a hrůzu, že? Nikdy se mi nedostává náležité úcty."

„Ujišťuji tě, že jsi značně strašlivý," řekl Charles a dloubnul loktem do Johna.

„Ale ano," přidal se John. „Strašlivý a děsivý. Nespal bych celé noci hrůzou, kdybych tě jen zahlédl na obzoru."

„Skutečně?" rozzářily se Asteriovi oči. Posadil se o něco víc zpříma (nakolik mu jeho krunýř dovolil) a nafouknul hrudníček. „Takže nyní, když jsme si to vyjasnili, co pro vás mohu udělat?"

„Jack," pronesla Aven rozezleně. „Jsme tu kvůli Jackovi."

„Hmmm," zamyslel se Asterius. „Všichni, kteří jsou zde, se nehodí. Jack se taky nehodí?"

„Nehodí k čemu?" tázal se John.

„K boji,“ odpověděl Asterius. „K boji ve velkém Křížovém tažení. Ti, kdo se hodili, šli s králem a ti, kdo se nehodili, skončili tady. Vy jste skutečně dost nevzdělaní, že ano?“

Asterius vyhrabal potřebnou dokumentaci a pak je vedl zpět labyrintem chodeb a místností a celou dobu hovořil.

„Tak, a jsme tu,“ ohlásil a pozvedl lampu na malý výstupek, aby lépe osvítila místnost, do které vešli. „Tohle je Edificium.“

Místnost tvořila velký osmiúhelník, ale - jak jim vysvětlil jejich průvodce - z dálky se jevila pouze jako čtyřúhelník.

„A proč je to důležité?“ zajímalo Johna.

„Je to křesťanská nafoukanost,“ prohlásil Charles. „Čtyřúhelník má být dokonalým hmotným vyjádřením věčnosti a pevnosti Božího království.“

„Růžové opatství!“ zvolal Bert a lusknul prsty. „Stellan o něm věděl. Jednou řekl, že plán tohoto místa vychází z původních plánů knihovny v Babylonu, ačkoli jestli myslel před nebo po zmatení jazyků, tím si nejsem jistý.“

Všechny police v Edificiu, neboli Posvátné knihovně, byly zatížené biblemi. Byly tu prvotisky z minulých století, bible z nedávných dob vázané v kůži, pak i ručně vázané a kolorované rukopisy, které byly pečlivě a s láskou ilustrovány mnichy, kteří kdysi v opatství přebývali.

Podle Johnova střízlivého odhadu místnost obsahovala dvanáct tisíc biblí.

„Ostatní papíry jsou již v pořádku, tak si jen vyberte bibli, která otevírá bránu,“ řekl Asterius a ukázal na neprostupně pevné, železem pobité dveře. „Pak můžeme zajít pro toho vašeho Jacka.“

„Kterou si vybereme?“ přemítal John.

„Já tohle nedělám jen tak z plezíru nebo pro své zdraví,“ stěžoval si Asterius. „Ale znáte to, jsou tu stanovy a jsou tu závazky a já jsem již svá vstřícná gesta vůči vám vyčerpa. Mohu odhlédnout od nesrovnalostí v papírech, ale pokud ani nevíte, jak se dostat dovnitř...“ Stvořeníčko nechalo svá slova doznívat v tichu a přátelé se zoufale rozhlíželi po policích přeplněných knihami.

„Tady,“ prohlásil Bert a ukázal na písmena vyřezaná nad branou. „Možná nám to napoví, co si počít.“

„Mohla by to být hádanka, jako ta před Samaranthovým doupětem?“ zeptala se Aven. „Nebo snad kouzelné slovo?“

Bert zavrtěl hlavou. „Mniši z opatství by se vyvarovali používání kouzelných slov. Ale hádanka to možná je, to ano. Dokážete to přečíst?“

„Já ano,“ ozval se Charles, vzal si od Asteria lampu a podržel ji tak vysoko, aby viděl na písmena. „Je to hebrejsky.“

Chvíli si písmena prohlížel, rty se mu tiše pohybovaly, a pak se otočil k ostatním. „Myslím, že to je hádanka,“ oznámil jim, „ale nevím, co to znamená, protože věta samotná není vůbec tajemná.“

Otočil se zpět k hádance a začal recitovat: „Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzletem odpočívat. Tele a lvíče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit.“

John vypadal překvapeně. „Znáš to?“ zeptal se ho Bert.

„Ano,“ odpověděl John. „To je ze Starého zákona. Izaiáš, jestli se nemýlím.“

„Nemýlíš se,“ potvrdil Charles, „ale co to znamená?“

„Celou dobu,“ dumal John, „Jsme dělali chyby, protože jsme uvažovali jako dospělí, a ne jako děti. Nedávali jsme dost pozor ve chvílích, kdy jsme věděli, že to bude důležité. Myslím si, že to znamená přesné to, co je tam napsáno. Musíme se nechat vést malým dítětem.“

Všichni se otočili k Lauře Glue a Charles si k ní klekl.

„Lauro Glue,“ řekl něžně, „ty jsi náš maskot pro štěstí. Pomůžeš nám?“

„Zkusím to,“ odpověděla opatrně.

Podívala se na knížky a pak začala pomalu obcházet místnost. Přešla kolorované bible, které by vybral John, a také prvotisky, kterým by dal přednost Charles.

Nakonec se zastavila a vytáhla z police malou, odřenou bibli. Byla to stará německá bible a byla dost malá, aby se jí pohodlně vešla do ruky. Dětská bible.

Uvnitř byl letitý pruh papíru s obrysem dvou malých rukou.

„To jsou Albertovy ruce,“ řekl Asterius, vzal od ní bibli a přikývl. „Stopy ducha chlapce, který je dávno mrtev - a přece mají stále svou moc. Nalezli jste, co jste hledali.“

Asterius hbitě složil papír do tvaru klíče, a ten vložil do zámku ve dveřích, které se okamžitě otevřely.

Přátelé prošli do tmavé chodby lemované dveřmi a pozvedli lucernu. Odněkud ze tmy se ozývaly dětské hlasy a mezi nimi povědomý hlas volal: Zlatá brána otevřená!

Byl to Jack.

Když zaslechl hlasy svých přátel, vykřikl radostí. Stačilo jen projít několika zákruty chodby a byli u jeho cely.

Nastalo šťastné objímání a potřásání rukama a ve světle lucerny se ukázalo, že nejen vše přežil bez zranění, ale že neutrpěl ani jeho druhý stín.

Jack jim rychle převyprávěl, co se dozvěděl od Abby Tornádo a od ostatních dětí.

„No, dobře," prohlásila Aven, „alespoň teď víme, co se stalo s loděmi ze Souostroví."

„Nenecháme tu ty děti, že ne?" ujišťoval se Jack.

„Samozřejmě, že nenecháme," prohlásil John rozhodně. „Půjdou s námi. Všechny."

„Ne!" protestoval Asterius a lomil všema rukama. „To předpisy nedovolují, to prostě nelze schválit!"

Jediná odpověď přišla od Aven, která vytáhla svůj dlouhý nůž a namířila jej na stvořeníčko.

Asterius si povzdychl.

„Vidíš?" řekl Carlesovi. „Žadna ucta."

Během chvilky se otevřely i dveře ostatních cel a chodby, které byly ještě před chvílí tmavé a tiché, rozjasnily plameny loučí a radostné výskání dětí.

ČÁST PÁTÁ

Devátý okrsek

Něco dalšího se k nim blížilo průrvou v Času.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Světlo a stíny

Starý muž dostal horečky a s jednou z nich přišlo i delirium. A tak začal hovořit, vyprávěl příběhy, protože se zdálo, že nakonec opravdu nikdo nepřijde a že jediné, co mu zůstalo, je vyprávět příběhy a nakonec zemřít.

„Tohle je příběh," začal vyprávět slabým, ale jasným hlasem, „o tajemství Věčného mládí. Nikoli Věčného života, protože všechno má svůj konec. Ale prožít čas, který máme vyměřený, s veškerou energií a chutí do života, jakou jsme mívali jako děti, je poklad, který stojí za to hledat. A já jsem jej tedy hledal. Když jsem jej nalezl, zjistil jsem, že to není tajemství, ale spíše hrozná a děsivá pravda - a jakmile se dozvíme některé pravdy, již je nedokážeme zapomenout.

Celé to tajemství je jedna veliká lež. Protože nic takového, jako Věčné mládí neexistuje. Je to pouhá iluze.

Iluze si můžeme uchovávat. Iluze si můžeme hýčkat. Ale nikdy se nemohou stát skutečností. Rozhodnutí, že na sebe člověk bude pohlížet navždy jako na dítě, je jen pouhá iluze.

Všechno roste, všechno se mění. A nakonec musí vše pominout. Takový je život. Zůstat mladý znamená vyřadit se z věčného pohybu světa. Ale vyrůstat znamená ten pohyb osedlat, využít jej a přetvářet svět pro ty, kdo přijdou po nás. To není volba. To je odpovědnost."

„Jsi nemocný, Petře," řekla žena v zrcadle. „To, co tu vyprávíš, je jen snůška bezcenných frází, a ne příběh. Měl bys být zticha a odpočívat."

„Příběh?" řekl starý muž. „Já znám příběh. Žily, byly jednou dvě děti, bratr a sestra jménem Frixus a Helle, a jejich nevlastní matka byla čarodějnice. Byla překrásná a svedla jejich otce, aby si ji vzal. Nenáviděla děti svého muže a často si přála, aby se jich mohla nějakým způsobem zbavit. A tak při výročí jejich sňatku dostala nápad a hluboko v prastarém lese postavila chaloupku. Stěny ozdobila perníkem, po podlahách tekla limonáda. Střecha

byla z marcipánu, okna zarámovaná lékořicovými pendreky a uvnitř se na peci vařil kotlík s pamlskem, kterému říkala turecký med - a to vám vonělo jako jaro, léto i zima, všechno dohromady. Děti ten dům lákal, jak už to u dětí bývá, a jednoho dne se nechali zlákat i Frixus a Helle. Ale protože viděli macechu takovou, jaká opravdu byla, a poznali, co jim chce udělat, nacpali ji do pece, kterou měla připravenou pro ně, a spálili ji na škvarek. Potom odletěli na kouzelném zlatém koštěti a žili šťastně, dokud neumřeli.“

„Máš to celé špatně,“ poznamenala žena ze zrcadla. „Uletěli na koštěti dřív, než jsem vůbec tu chaloupku na Centrum Terrae stihla postavit, a stejně jsem ji nestavěla pro ně, byla pro moje vlastní děti. A jim jsem nikdy ublížit nechtěla.“

Stařec se zasmál a pak se rozkašlal. „Začínám mít v těch příbězích zase zmatek, že? Popletl jsem to s příběhem o Médee.“

Žena v zrcadle se stáhla, ale pak se její obraz znovu projasnil. „To je pořád ten samý příběh, Petře,“ řekla tlumeným hlasem. „Jen máš nepřesně některé detaily.“

„Jak bych mohl zapomenout, jak Iáson zradil Médeu?“ otázal se stařec. „Nebo jak jej pronásledovala až na konec Země a ještě dál a stále dál. A nakonec na něm vykonala pomstu, o kterou tak dlouho usilovala.“

„Však ona také za svá rozhodnutí zaplatila,“ odpověděla žena. „Daleko větší cenu, než kdy čekala, a stejně tak i její muž. On je už jen stín a ona je jen odraz. Tak proč jim po všech těch letech nemůže být odpuštěno?“

„To proto,“ odpověděl starý muž, „že to jsou její synové, kdo za to všechno zaplatil daleko nejvyšší cenu. A tu cenu platí stále dál. A budou ji muset platit navždy, dokud jednoho dne nedokážou sami odpustit.“

„Ale oni nic špatného neudělali!“ zvolala žena v zrcadle. „Vůbec nic!“

„Skutečnost, žes jim to nikdy neřekla, Médeo, je tvůj největší hřích, ze kterého se nemůžeš vykoupit ani pokáním.“

Bylo obtížné spočítat, kolik dětí přátelé z Asteriova labyrintu osvobodili, protože nepostály na místě tak dlouho, aby se vůbec počítat dalo.

Podle Charlesova nejlepšího odhadu jich bylo mezi jednou a dvěma stovkami. Většinu z nich tvořily Ztracené děti, a tak následovala další a další shledání a šťastná objetí s Aven a Laurou

Glue. Zbytek dětí, asi tak třicet, pocházel z nejrůznějších ostrovů ze Souostroví snů.

Bert, John a Charles se rozhodli, že i když byl Asterius celkem neškodný, stále tu ještě existuje velmi reálná možnost, že příběhy o Kirké jsou rovněž pravdivé, a nikdo z nich netoužil kouzelnici potkat - zvláště ne se stovkami dětí ve vleku.

„Také prý ráda měnila své návštěvníky v prasata," dodal Charles. „Takže jsem pro to, abychom odsud velmi rychle zmizeli."

„Souhlasím," přidal se John a ukázal ven k vodě. „Stále ještě je odliv a další ostrovy jsou blízko, je to ve stejném okrsku jako tenhle. Takže si myslím, že bychom to vlastně mohli přejít."

Charles zatleskal. „Správně! To jsou Bludné ostrovy, kde královsky vítají cestovatele! Tak na co ještě čekáme? Pojďme!"

Charles a Jack se dvěma stíny se vydali poklusem přes mělkou vodu a pocákali přitom ostatní děti. Brzy již všechny děti běžely a cákaly přes úžinu k osmé skupině ostrovů.

„Myslím, že pokud jsme měli nějaké iluze o tom, že tohle bude tajná operace, vzaly tímhle všechny za své," postěžoval si John Bertovi.

Bludné ostrovy se velmi podobaly Aiaie, a původ jejich obyvatel byl velmi zřetelně patrný z architektury řeckých domů a chrámů rozesetých po blízkých kopcích.

Pobřeží bylo otevřené a hezky upravené a bylo vidět, že odsud před chvílí odešel rybář. Kolem se hemžila spousta kuřat a zobala všelijaký hmyz.

„To vypadá jako znamení civilizace," radoval se Charles. „Společnost, která má spokojená kuřata, je spokojená společnost."

„Jsi velmi zvláštní člověk," poznamenal Bert.

„To slýchám častěji, než by sis myslel," odpověděl Charles. „A co ted?" zeptala se Aven Johna. „Říká Dějeprava něco o tom, kam bychom teď měli jít nebo co bychom měli udělat?"

John zavrtěl hlavou a ukázal jí knihu. „Stránky od Aiaiy dál jsou vytržené. Obávám se, že teď už je to jen na nás."

Vzduchem se rozlehlo zarachocení hromu a několik dětí vykřiklo.

Poprvé za celou dobu, co byli v Zásvětí, se nad jejich hlavami začaly stahovat bouřkové mraky. Černé a zlověstné, vypadaly jako špatné znamení. Zatímco pozoroval valící se mraky, Bert si přitáhl límec a otřásl se.

„Tohle není žádná obyčejná bouřka," řekl Johnovi. „Aven i já jsme takové již viděli. Tohle je Časová bouře."

Ukázal na oblohu, směrem k východu. „Támhle nahoře je Hláska času. A jak se rozpadá, uvolňuje se stále více portálů do minulosti," vysvětloval. „A tady se pak srážejí a střetávají, absolutně bez kontroly. Já jsem přesvědčený, že ústřední bod každé krize, kterou jsme dosud prošli, je tady, právě na tomto místě."

Zatímco Bert hovořil, vzduch nad nimi se začal chvět, jako kdyby se dívali na fatu morganu. Náhle se objevilo letadlo s ječícími motory.

Bylo to veliké stříbrné dvoumotorové letadlo značky, která Johnovi vůbec nic neříkala. Prohřmělo kolem nich, sotva škrtlo o vodní hladinu, a bylo tak blízko, že viděli tvář ženy v pilotním křesle i její navigátorky, která seděla za ní.

Barvou nastříkané jméno jim prozradilo, že se letadlo jmenuje LOCKHEED ELECTRA, ale víc už postřehnout nestačili, protože pilotka zvedla letoun, nabrala výšku a zmizela někam k východu přes věže Aiaiy,

„Pokud je to ta, kterou myslím, tak to vůbec nevypadá dobře," prohlásil Bert pochmurně. „Ačkoli je dobré vědět, že ve skutečnosti nezmizela nad Pacifikem."

„Kdo to byl?" chtěl vědět John.

„Na tom nezáleží," odpověděl Bert. „Podstatné je, že to letadlo přiletělo odněkud z blízké budoucnosti - tak okolo roku 1937. Čas se začíná bortit."

„Podívejte," upozornil je Charles a ukázal k východu. „Támhle letí další."

Podívali se, ale to, co se rychle snášelo k pláži, nebylo vůbec žádné letadlo.

Byl to Indigový drak.

Na jeho palubách postávali Kroatoané a jedna až příliš známá postava stála u kormidla.

„Zdravím," zavolal Burton a zamával. „Tak se opět potkáváme, Správcové."

Než mohli přátelé nějak zareagovat, přes boky vzducholodi vyskákali Kroatoanští válečníci, všichni důkladně vyzbrojeni noži a oštěpy, a obklíčili je na pláži.

„Ty jsi plánoval celou tu dobu, že použiješ vzducholoď, že?" poznamenal John.

„Samozřejmě," přikývnul Burton. „Příležitost získat vzducholoď, která mě může vynést ze Zásvětí, a zároveň dračí loď,

která je schopna překračovat Hranici zpět do skutečného světa byla příliš zajímavá, než abych si ji nechal uniknout. Navíc vaše posádka stejně už stihla udělat většinu oprav.“

„Myslíš předtím, než jste je snědli,“ prsknul Charles. „Ale jak se vám podařilo najít nás?“

Místo odpovědi se Burton jen usmál - a vytáhl Kompasovou růži Laury Glue.

Bert zasténal. Byla ještě stále nastavena na vyhledání Správců. Jediné, co musel Burton udělat, bylo sledovat její záři.

Aven si poskládala dohromady jiný kousek skládačky. „My jsme od vás vlastně doopravdy neutekli, že?“ otázala se chladně. „Dovolili jste nám uniknout jenom proto, abyste nás mohli sledovat.“

Burton přikývnul a zašklebil se ještě víc. „Ano, přesně to jsem udělal. Jenomže vy jste až příliš důvěřiví, ty bezbranná náno. Jen proto, že vám Billy ukázal zářivou tretku, jste byli přesvědčeni, že mu můžete věřit. Ale to jste se spletli.“

Z přední paluby Indigového draka se zubil Vlasatej Billy ale byl to jiný úsměv než dřív. Předtím jim ukazoval úsměv přítele a spolubojovníka, dnes to byl úsměv studený a krutý. Sundal si stříbrný náprstek, který nosil kolem krku, a upustil ho na palubu, jako kdyby to bylo smetí. Teprve v té chvíli si přátelé uvědomili plný rozsah toho, nakolik byli zmanipulováni a zrazeni.

„Ale proč, Burtone?“ zeptal se Bert. „K čemu ti to všechno je?“

„Vy byste mi nikdy dobrovolně neřekli, kam jste naše děti odvedli,“ odpověděl Buton. „Takže jsme vás museli nechat uniknout, abychom vás mohli sledovat. A podle toho, jak se věci mají,“ dodal a rozhlédl se po dětech, které si hrály na písku a ve vlnách, „to bylo správné rozhodnutí.“

„A teď,“ přistoupil blíže a do hlasu se mu vloudil výhrůžnější tón: „Kde jsou naše děti? A kde je má dcera Lillith?“

Nikdo z nich nevěděl, jak odpovědět, nebo co říci, aby tomu byl Burton ochoten věřit.

Alespoň, že si děti ještě nevšimly, co se na pláži děje, pomyslel si pro sebe John.

Nevšimly si, až na jednu výjimku - až na Jacka.

Burton nevěděl, že jedno z dětí je ve skutečnosti Správce. Jack se tiše pohyboval mezi dětmi, šeptal jim, a několik z nich se již rozběhlo k Indigovému draku. Burton si povšiml, že budou zaplaveni dětmi, a vykřikl na indiány, kteří zůstali na palubě, sérii štěkavých příkazů.

Zbylí Kroatoané opustili loď a začali děti nahánět do blízkých rybářských chatrčí - a přesně tak to Jack plánoval. Skrýval se pod jedním z menších rybářských člunů a z jeho výrazu John pochopil, že má upoutat Burtonovu pozornost na sebe, aspoň na chvíli.

„Řeknu ti, kde jsou vaše děti," řekl John k překvapení osratních, „pokud mi budeš ochoten odpovědět na jednu jedinou otázku."

„To je celkem poctivé, Správče," souhlasil Burton a stále zkoušel prstem oštěp, který měl připravený v pohotovosti. „Tak jaká je ta tvá otázka?"

„Proč jsou Pan a předešlý Správce nepřátelé?"

Charlesovi poklesla čelist údivem a překvapeně zůstal na Johna zírat. Nečekal, že se na tohle zeptá zjevného nepřítele Petra Pana.

Reakce Kroatoanů byla jiná. Dívali se jeden na druhého a přikyvovali, jako kdyby to byl jeden ze všedních příběhů jejich lidu. Dokonce i výraz toho, jež si říkal Murthwaite, se stal ucti, vějším. Burton začal odpovídat.

„To je dobrá otázka, Správče," prohlásil dobrodruh hlubokým drsným hlasem. „Pan a jeho nynější nepřítel bývali kdysi jako bratři. Setkali se zde, v Souostroví, a zde také Pan svěřil svému příteli tajemství, jak nikdy nezestárnout.

A pak potkali dívku, která každému z nich dala pusu. Pan svoji odmítl, protože se bál, že když si ji ponechá, začne stárnout, a toho se obával ze všeho nejvíc. Ale Správce si tu svoji ponechal, do té dívky se zamiloval a tak společně vyrůstali.

Ovšem ten Správce měl také své vlastní obavy a také důvody, které jej nutily k návratu do jeho světa - a tak dal dívce na výběr. On buď odejde ze Souostroví a opustí své povinnosti i ji, anebo ona může jít s ním, zestárnout s ním a vychovat s ním děti - ale za cenu, že se už nikdy do Souostroví nevrátí."

Aven mlčela, ale slzy, které jí stékaly proudem po tvářích, potvrdily přátelům, že vše, co Burton řekl, je pravda.

„Nikdy jsem to nevěděl," zašeptal Bert. „Nikdy jsem nevěděl, žes musela volit mezi těmito dvěma možnostmi."

„Ach, Aven...," řekl Charles tiše.

„Starý Správce, tvůj předchůdce, a Pan byli od té doby nepřátelé," dopověděl Burton. „Ale nyní už ztrácím trpělivost. Kde jsou naše děti?"

Johnovi se honily v hlavě nejrůznější odpovědi a honem se snažil zvolit takovou, aby pokud možno situaci ještě nezhoršil - ale Burtonovu pozornost náhle odvedlo něco naléhavějšího. Výkřiky ostatních Kroatoanů jej přiměly se otočit a jen překvapeně zalapal

po dechu, když uviděl Indigového draka, jak se zvedá z pláže a rychle stoupá do vzduchu.

Od kormidla mával rozesmátý Jack, a během několika okamžiků byla vzducholoď mimo dostřel Kroatoanských šípů a oštěpů. Aniž se ohlédl, pilotoval Jack loď nad jejich hlavami, zamířil k západu a zmizel.

Burton se vztekle otočil k Johnovi. „Za tohle zaplatíš, Správče. To ti slibuji."

Vytáhl nůž a chystal se na Johna zaútočit, když tu náhle obloha zčernala a ostrov se rozechvěl hromobitím. Nad vodou se opět rozechvěl vzduch. Něco dalšího se k nim blížilo jinou průrvou v Času.

A tentokrát to nebylo letadlo. Byla to loď. Veliká loď povědomého tvaru. Elegantní a majestátní plavidlo hladce klouzalo vzduchem i vodou, a posléze přistálo na mělčině pouhých několik kroků od jejich skupinky.

Aven vykřikla a Bert překvapením otevřel ústa a oči se mu zalily slzami.

Byla to Argó.

Dlouho ztracený Rudý drak se konečně objevil.

Burtonovi zaplály oči poznáním. Pro něj bylo objevení další dračí lodi tady a teď jen potvrzením jeho nejhorších podezření - což znamenalo, že dva muži u kormidla, přestože vypadali mladě, jsou dozajista jeho nepřátelé.

Muži, podle vzhledu bratři, byli oblečeni podobně jako Ztracené děti. Hovořili vysokými hlasy zabarvenými řeckým přízvukem. Byli to Železný Hugo a Prasečí Billy. Iásonovi synové. První Ztracené děti.

Johnovi se rozšířily oči poznáním a pohlédl na Berta, který zuřivě přikyvoval. Pochopil - stejně jako John. Oba muži mávali a zdravili společnost na pobřeží a naprosto si nebyli vědomi, že se na ně Kroatoané chystají zaútočit.

„Jeďte pryč!" zakřičel John. „Williame, Hugo! Zpátky na loď! Musíte pryč!"

„Co?" zavolal jeden z mladých mužů a vrtal se prstem v uchu.

„Neslyším ani slovo kvůli tomu pitomému vosku, který nám Petr nalil do uší. Ty něco slyšíš, Wille?"

Druhý mladík pokrčil rameny a poklepal si ze strany na hlavu a pak s rukou přátelsky napřaženou se vydal k Vlasatýmu Billymu, který stál nejblíž.

Místo aby přijal nabízenou ruku, pozvedl indián oštěp a chlapce s ním probodl.

„Ne!“ zakřičeli Aven i John najednou.

Vlasatej Billy se zlomyslně usmál a zarazil oštěp do zmateného chlapce hlouběji. William zakřičel hrůzou a rozeběhl se bratrovi na pomoc, ale ostatní indiáni se již rozbíhali k útoku.

Tento nový vývoj událostí natolik odvedl pozornost Kroatoanů, že se Aven podařilo jednoho z nich zaskočit nepřipraveného, srazila ho k zemi a vyškubla mu oštěp. V rychlosti pobodala indiány, kteří drželi Charlese a Berta, zatímco John uspal úderem svého strážce a chopil se Avenina nože.

Kroatoané nyní museli bojovat na dvou frontách, ale stále byli více soustředěni na slabšího protivníka s dračí lodí. Burton se otočil, aby čelil rozhněvaným přátelům a Aven jej prudce srazila k zemi.

„Že mi říkáš náno, to bych ještě snesla,“ prskala. „ale nikdo nebude říkat, že jsem bezbranná.“

Ve zlomku sekundy byl Burton opět na nohou a potýkal se s ní, zatímco Charlese a Berta zaměstnávali jejich vlastní protivníci. Pouze John se snažil dostat ke dvěma mladíkům, kteří připluli na Rudém draku. Ale nebyl dost rychlý.

Kroatoané se na ně vrhli, meče, nože a oštěpy trhaly a rvaly jejich maso. William učinil chrabrý pokus se bránit, zjevně byl ve zbrani školený, ale nemohl dělat více, než jen odrážet útočníky, zatímco Hugo se dopotácel zpět na loď.

Během několika vteřin živoucí loď zamířila od břehu a nabírala rychlost směrem zpět do průrvy v Čase.

„Ne!“ křičel John. „Nenechte je odjet! Charlesi, tu loď musíme zastavit za každou cenu!“

Ale již bylo příliš pozdě. Rudý drak-Argó již byl daleko od pobřeží a odvážel rozbitá těla Huga a Williama s sebou.

Vzduch kolem celého ostrova se začal chvět a opět jej rozčíslo burácení hromu. A náhle byla loď pryč. Zmizela zpět v Čase.

John klesl na kolena a bušil pěstmi do písku. „Mohli jsme to zastavit,“ volal zoufale. „Mohli jsme to všechno zastavit. A teď už je příliš pozdě.“

Dokonce i Kroatoané přestali dorážet na přátele a pochopili, že něco je hodně jinak.

„O čem to mluvíš, Johne?“ zeptal se Charles a přitom se oháněl kopím po jednom z indiánů. „Na co je pozdě?“

„Copak to nechápeš?“ zoufal si John. „William a Hugo byli nezranění, než se do nich pustil Burton. To on tohle všechno uvedl do pohybu. A nyní zmizeli zpět do zákrut Času a ztroskotají na pobřeží, kde je Bacon našel před sedmi sty lety!“

John se postavil, vyrazil k Burtonovi a popadl jej hrubě za kabát. „Kdybys býval poslouchal!“ křičel na něj. „Kdybys nám jen býval věřil, tak už tohle všechno mohlo skončit. A teď se všechno pokazilo! Blázne! Ty jeden arogantní blázne!“

„Podívejte!“ zvolal Bert a ukazoval na vodu. „Vrací se!“

Hřmění neustávalo a Čas se otřásal v základech. Rudý drak se objevil ještě jednou. Ale tentokrát ne sám. Za ním, s výjimkou Indigového draka, pluly všechny ostatní dračí lodě - Bílý, Oranžový, Žlutý, Zelený, Modrý i Nachový drak, seřazené v dokonalé formaci.

Na přední palubě Rudého draka stáli dva mladí muži, které viděli na pláži jen před pár minutami, ale změnili se. Již to nebyli chlapci, ale muži, chladní a zocelení v bitvách. A už to nebyli tak úplně lidé. Odhalený kov na jejich pažích, tělech i obličejích napovídal, že jsou částečně mechaničtí. Dokonce i na dálku bylo možné slyšet tikání, které jim vycházelo z hrudi.

Byli to Tikající muži, před kterými je varovala Laura Glue - únosci Ztracených dětí.

Za nimi na palubách sedmi dračích lodí stály stovky dětí.

Některé byly oblečené do zvířecích kožek, jiné měly zbroj. Ale všechny děti byly vybavené do bitvy.

Přátelé i Kroatoané mlčky stáli a přihlíželi, jak armáda zastavila v mělkých vodách u ostrovů. Její vůdce přelezl zábradlí Rudého draka a seskočil do písku. Byl to modrooký mladý muž s ošlehanou pletí a na jeho hlavě a ramenou spočíval jako odznak hodnosti jeho vůdcovský plášť - nezaměnitelné rohy, hlava a kožešina, které tvořily Zlaté rouno.

„Dobrotivý Bože,“ zašeptala Aven, která nemohla odtrhnout oči ze zlatého válečníka v čele armády, jež se začala spořádaně vyloďovat. „Vždyť to je Stephen!

To je můj syn.“

„Král Cvrčků,“ vydechl Bert.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Náprstek

Stačílo pouhe gesto mladého vůdce a dětská armáda se vylodila, prošla vodou na břeh a během několika okamžiků byli všichni dospělí obklíčeni, bez ohledu na to, zda jsou Správci či Koratoané. Skupina dětí se odebrala do blízkých rybářských chatrčí a zajala indiány i děti, které uprchly z labyrintu a které nyní vypadaly velice zmateně.

V tu chvíli hřmění hromu konečně utichlo natolik, že uslyšeli jemné tóny flétny.

Z Rudého draka vystoupila vysoká hubená postava v černém plášti s kapucí. V rukou měla Panovu flétnu a hrála na ni prazvláštní melodii, která silně zapůsobila na každého, kdo ji slyšel.

Ale její účinek na děti byl mnohem hlubší. Každé z dětí, které přijely na dračích lodích, mělo strnulý výraz jako v tranzu. Melodista je ovládal všechny.

„Král cvrčků," vydechl Bert.

Hudba ustala. „Ano, stále ten samý," předl hlas, který se třásl nenávistí. „Ale klidně mi můžeš říkat Melodista,"

Aven byla stále ještě natolik soustředěná na svého syna, že si ničeho dalšího nevšímala a nedbala na to, co vysoký muž říká. Stephen se na ni sotva podíval. Pro něj byla prostě jedním ze zajatců.

„Vždyť je to ještě dítě! Není mu ještě ani devět!" říkala si Aven. „Jak jen může být tolik... tak ..."

John si konečně uvědomil, co Aven tak otřáslo. Tento Stephen, který vedl armádu a měl na sobě Zlaté rouno, byl starší. Vypadal tak na patnáct, možná i na víc, a již měl způsoby a chování muže. Ať už se z něj stalo cokoli, žádným dítětem již rozhodně nebyl.

„On byl dítětem, když jsem jej povolal," prohlásil Melodista. „On i mnoho dalších, kteří mi slouží. Procestovali mnoho míst, a ty cesty trvaly několik let."

„Ale vždyť uplynulo jen několik dnů!" vykřikla Aven. „Možná pro tebe," odtušil Melodista. „Ale naše Křížové tažení již nějakou dobu trvá a ještě trvat bude. Vrátili jsme se sem jen proto, abychom dořešili několik starých věcí."

Ozval se výkřik bolesti a překvapení a přátelé ohromeně pohlédli na Burtona, který ležel na zemi, krvácel z úst a vzlykal.

Nad ním stála dívka se zaťatou pěstí, oblečená jako Kroatoané. Byla to Burtonova ztracená dcera Lillith. Uviděl ji v davu dětí a běžel ji obejmout - a setkal se s ranou do obličeje, naprosto neúměrně silnou vzhledem k velikosti děvčete.

Již to nebyla holčička, ale válečník, jak její otec právě ke své veliké lítosti zjistil.

„Skoro je mi toho starýho neřáda líto," zašeptal Charles. „Dělal všechny ty příšerné věci, jen aby našel svoje dítě, a ona je pak v tranzu stejně jako všichni ostatní."

„Mě ho až tak líto není," zašeptal Bert. „Za většinu těhle potíží stejně může on."

„Co si přeješ, Orfee?" zeptal se John a předstíral smělost. „Proč to všechno děláš?"

„Orfeus?" otázal se Melodista překvapeně. „Ty si myslíš, že já jsem Orfeus?" Zvrátil hlavu a dlouho a nahlas se smál. „Ach, mí drazí Správcové, překvapili jste mě ve chvíli, kdy už jsem si myslel, že na tomto světě pro mne žádná další překvapení neexistují. Stálo za to se vrátit, jen abych slyšel tohle."

„To není Orteus?" šeptal John Bertovi. „Jak jsme se mohli takhle splést?"

Bert zavrtěl hlavou. „Vůbec tomu nerozumím, pokud Melodista není Orfeus, jsem v koncích."

„A jak to vůbec věděl?" divil se Charles. „Jak věděl, že jsme Správcové?"

Než mohl John odpovědět, několik vojáků začalo pomrkávat a potřásat hlavami. Zjevně je hypnotizující účinky Melodistovy hudby neudržely v tranzu na dlouho.

Melodista opět pozdvihl flétnu ke rtům a začal hrát. Náhle se Stephen, Lillith i ostatní děti narovnaly, napřímily a oči se jim opět rozzářily. Pak se v melodii objevil zlomyslný přídech a indiánská dívka Lillith vytáhla zpoza opasku dlouhý nůž.

Přikročila k jejich skupince a bylo jasné, že ji Melodista vyzval, aby je zabila.

Aven povstala a zaujala obranný postoj. John možná býval voják, ale byl lepší v boji muže proti muži.

Dívka byla menší, ale nůž v její ruce byl smrtelně ostrý a bylo zřejmé, že jej mistrně ovládá.

Na okrajích skupiny postávaly děti z labyrintu, vyděšeně shluklé těsně k sobě. Měly strach, že se tu děje něco naprosto mimo jejich chápání. A ještě víc je děsilo to, že to je možná i mimo chápání dospělých.

„Johne, podívej," zasyčel Charles mezi zatnutými zuby. „Melodista hraje, ale na Lauru Glue ani na zbytek dětí z Útočiště to nemá vůbec žádný vliv."

Asi patnáct metrů od nich se pokoušela jejich malá kamarádka zachovat statečnou tvář, přestože byla zjevně vyděšená k smrti - a naprosto nevšímavá k Panově hudbě.

„Měla v uších vosk, ne?" zeptal se John.

„To není voskem," přel se Charles. „Musí to být něco jiného, co je chrání před očarováním."

Charles měl pravdu. Indiánská dívka Lillith byla v hlubokém tranzu a kroužila kolem Aven, prováděla klamné útoky a dýchala s pravidelností stroje - ale Laura se stále choulila u skal s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Žádné z dětí na dračích lodích nedokázalo té hudbě odolat," šeptal Charles. „A Lillith se podřídila okamžitě, jakmile začal znovu hrát. Takže čím to je, že ostatní jsou imunní?"

„Nevím," zamyslel se John. „Musí to být něco, co souvisí s Útočištěm, možná něco specifického pro všechny děti, které tam byly..."

Johnovi náhle uvíznul dech v hrdle, když si uvědomil, co právě řekl.

Něco jedinečného, co vlastnily pouze ony.

Něco specifického pro děti z Útočiště a pro další děti z labyrintu, které se nehodily pro účast na Křížovém tažení.

Něco, co je činí imunními proti účinkům Melodistovy hudby. Johnovo srdce se splašeně rozeběhlo, a uvědomil si, co to je.

Co to musí být. Ale jak tuto vědomost využít k jejich společnému prospěchu tak, aby se tu všichni nepozabíjeli?

Tok jeho myšlenek byl přerušen výkřikem. Lillith nakonec našla slabinu v Avenině obraně a podnikla zuřivý výpad na její bok.

Aven klesla v bolestech na kolena, levá ruka jí bezvládně visela a tunika jí zrudla krví.

Lillith se briskně rozpřáhla ke smrtelnému úderu, avšak zašvitoření Melodistovy flétny ji zastavilo.

„Ne," přikázal. „Teď ne. Stačí ji poranit. Teď již tu není nikdo, kdo by nás mohl zastavit."

Aven se vyškrábala na nohy a Lillith se odebrala na své místo vedle Melodisty, „Ne," pronesla Aven hlasem zdrsněným bolestí, „Ještě jsme neskončili."

„Ale já se obávám, že ano," odpověděl Melodista. Přiložil flétnu opět ke rtům a zahrál disharmonický akord. Stephen vykročil vpřed a jedním kopnutím poslal matku opět k zemi. Položil sandál na její šíji a vtlačil její tvář do drsného písku. Jeho tvář byla po celou tu dobu podivně prázdná - vnímal pouze hudbu a podléhal iluzi, kterou hudba vytvářela v jeho mysli.

Melodie se proměnila, Stephen zvedl chodidlo a otočil se čelem k dračím lodím.

„Mám ti vyprávět o tvém synovi?" zeptal se Melodista krutým a výsměšným tónem. „Mám ti vyprávět o všech těch ukrutnostech, které spáchá a o smrti, kterou vnese do světa? Chceš znát všechno zlo, které již spáchal? A víš, co je na tom nejlepší?" pokračoval Melodista měkčím hlasem, ze kterého však čišela škodolibost.

„On to ví. Někde hluboko v podvědomí je stále tím dítětem, které si pamatuješ. A když poslouchá moje příkazy a v čele armády přináší zkázu světům, tak ví, k čemu je nucen - a neexistuje nic, jak by tomu mohl zabránit. Je můj - nyní, i navždy."

Aven se ani nepohnula, jen tiše plakala do písku. „Můj syn je pro mne skutečně ztracen," mumlala si zdrceně. „Ztracen. Můj navždy ztracený syn."

Ztracený syn, pomyslel si John. *Ztracené děti*. Musí to tak být.

Petr to věděl. Vždyť býval Melodistou, takže musel vědět, jak se proti kouzlu flétny bránit. A Jamie to musel vědět také, vždyť proč by jinak posílal Lauru Glue právě pro něj?

„Zanechte veškerých nadějí, vy, kdož vcházíte v tato místa," citoval Melodista. „Bylo to předpovězeno proroctvím a je to nevyhnutelné. A nyní," pozvedl flétnu ke rtům, „si dopřejeme konec a vydáme se do Veliké války, na kterou jsme se připravovali sedm set let."

„Zadrž!" zvolal John ze všech sil a doufal, že to zní jako mocný hlas. „Prokaž milosrdenství! Alespoň jí dovol se rozloučit. Dát poslední sbohem svému chlapci."

Aven vzhlédla k Johnovi. Ani únava a bolest, které se nyní zračily v její tváři, nedokázaly skrýt ohromení. O co mu jde?

Melodista naklonil hlavu a krutě se usmál, jakoby ucítil příležitost mučit Aven ještě o něco déle. „Sbohem svému synáčkovi," předl, „no, tak ať se o mě neříká, že nedokážu projevit milosrdenství - ovšem jen do určité míry."

Pokynul rukou, Stephen se otočil na patě a postavil se ještě jednou nad zmučenou postavu své matky. John dělal, co mohl, aby si zachoval klidnou tvář a vyrovnaný hlas. „Aven," oslovil ji, „přijmi Melodistův čin milosrdenství. Rozluč se se synem. Řekni mu sbohem... a dej mu poslední pusu."

Prosím, modlil se v myšlenkách John. *Prosím, Aven! Pochop to! Pochop tu souvislost! Pro blaho nás všech, přečti si to v mých očích a učiň, co je třeba učinit.*

Aven pochopila.

V zhlédla k Melodistovi a předvedla mu prosící matku zlomenou žalem, která oplakává svého syna a touží již jen po pouhé drobnosti. „Mohu?" zeptala se Melodisty. „Mohu políbit svého syna?"

Král cvrčků uvěřil žalostnému, téměř zoufalému tónu v jejím hlase.

„Ano," zašeptal, „protože dnes svého syna vidíš naposledy, ten polibek ti dovolím."

Aven jemně sklonila hlavu na znamení, že přijímá čin milosrdenství. Rozechvěle a oslabená ztrátou krve se postavila na nohy a pomalu, bolestně přešla ke svému synovi.

Stephen se na matku díval bez zájmu, se založenými pažemi.

Jeho oči nebyly mrtvé, jen zcela bez citu. Žádná jiskra, jen vůle. Spoutaný život, který postrádá duši, a proto má prázdné oči. A za pár okamžiků jej jeho pán použije, aby roznítil požár, který spolyká celý svět.

Aven potlačila vzlyk.

Naklonila se, jako kdyby chtěla Stephena políbit na tvář a pak, maskujíc pohyb zraněnou rukou, vyňala pravicí něco zpod tuniky.

Políbila jej a v ten samý okamžik mu vsunula do dlaně malý stříbrný náprstek.

Nejprve se zdálo, že se vůbec nic nestalo. Pak se Stephenovi rozšířily oči překvapením a roztřásl se.

Melodistův pohled zpřísněl. Docházelo mu, že něco není v pořádku.

Aven sledovala množství emocí, které náhle zaplavily synovu tvář. Unikl mu tichý, jakoby bolestný vzlyk. Jeho pohled se náhle vyjasnil, zostřil a zpřísněl,

A pak se na Aven její syn usmál.

„Mami," řekl něžně, „víš že nemám rád, když mi dáváš polibky před mým lidem."

Melodista zavrčel a pozvedl flétnu ke rtům. Než Aven stihla zareagovat, Stephen ji odstrčil za sebe a takřka tím samým pohybem vrhnul svůj dlouhý nůž po Melodistovi. Zasáhl jej do hrdla ještě dříve, než z flétny zazněl jediný tón - ozvalo se už jen zachroptění.

Zahřmělo a celou oblohu proťal tříštivý zvuk.

Melodista explodoval a jeho tělo se rozlétlo na drobné zlomky temnoty.

Jack kormidloval Indigového draka podle toho, jak jej vedl stín, který si jej sám našel a připojil se k němu. Proletěl nad posledním z Bludných ostrovů a mířil do šestého a posledního okrsku Zásvětí, na poslední ostrov.

Podle Danta to byl Devátý kruh. Střed Pekla. Není to místo, kam by se člověk vydal dobrovolně. Ale Jack to učinil. Ne proto, že by jej k tomu nutil stín, ale protože cítil, že je to potřeba. Cítil, že stín potřebuje pomoci, a proto ho vyhledal. Ne někoho z dospělých, ale jeho, Jacka. Malého Jacka. Stín mu důvěřoval a on jeho důvěru nezradí.

Bylo až neuvěřitelné, jak se devátý ostrov zdál malý a nezajímavý. Vypadalo to, že na něm je pouze několik zakrslých stromů a svah z kamenů, ze kterého se nakonec vyklubala mohyla, nebo možná vchod do jeskyně.

Jack upravil kurs Indigového draka, otočil kormidlem a zamířil k ostrovu.

Útržky temnoty, které tvořily Melodistovo tělo, byly ve skutečnosti tisíce a tisíce cvrčků, kteří se rozeběhli do všech škvír, puklin a pod kameny, aby unikli světlu. Ale to, co z něj zůstalo, se nemělo kam skrýt. Byl to stín. Pouhý stín.

Když bylo jeho tělo zničeno, flétna padla k zemi a rozpadla se. Nebude snadné ji opravit - a důsledek jejího rozbití byl zjevný a okamžitý.

Děti se začaly probouzet.

Dlouhé zakletí, kterým trpěly, skončilo.

Začaly se jim vyjasňovat oči a děti začaly být opět samy sebou. Ty, které byly ozbrojené, upustily své zbraně. Ti, kteří tu měli přátele, je začali poznávat a objímali je při šťastných, hořkosladkých setkáních - protože pro některé děti od posledního rozloučení uplynulo pouze několik dnů, pro jiné již několik let.

Dokonce i Burton vzlykal, když jeho dcerka klesla na kolena a objala ho. „Ach moje Lillith, moje holčičko," vzlykal, „tolik jsi mi chyběla."

„Ty jsi mi taky chyběl, tati," řekla holčička.

Stín zasyčel a vystoupal do výše. „Možná jste zničili moji podobu," zasyčel bývalý Melodista a jeho slova byla jako leptavý dým, „ale já jsem sem nepřišel sám."

Zelezný Hugo a Prasečí William, napůl mechanické Ztracené děti, byli stále ještě pod vlivem nějakého druhu nátlaku. Zničení flétny je zřejmě vůbec neodradilo. Odkráčeli rychle k Rudému draku a z jeho paluby vynesli několik velkých dlažebních kamenů. Ty pak rozložili po stezce, která vedla od lodi až na mýtinu, kde se stále ještě zdržoval Melodistův stín.

Z lodi vystoupil poslední pasažér. Pečlivě dbal na to, aby šlapal pouze po připravených kamenech, a došel až k ohromeným přátelům.

Byl to Daidalos.

„Dal jsi své slovo, že se dětem nic nestane," oslovil stín.

„Však jim také nic není," zasyknul Melodistův stín. „Zatím. Slíbils, že ke mně všichni Správci přijdou jako děti, ale když jsem dorazil, byli pořád dospělí."

„Nechtěli se podívat do Studny," bránil se Daidalos. „Podíval se do ní jenom jeden, Jack, a toho tu nikde nevidím."

„Ale jeden nejsou tři, Daidale," řekl stín. „Kdyby byli dětmi, mohl bych je ovládnout flétnou a vše by bylo vyřešeno."

Laura Glue vykřikla nadšením a rozeběhla, aby Daidala objala, aniž postřehla, co se vlastně děje. Charles ji zachytil a přitáhnul k sobě.

„O co tady jde?" zvolala Aven. „Co jsi to provedl, Daidale?"

„Byl proti nám celou dobu," prohlásil John. „Proto chtěl, abychom se podívali do Studny ozvěn, a proto v Dějepravě chybějí poslední stránky. Celé to byla past."

„Pokus se o mně nesmýšlet příliš tvrdě, Aven," řekl Daidalos, zatímco Hugo a William stále vynášeli z lodi kameny a pokládali je na mýtinu. „Jednoduše jsem udělal, co jsem musel, jako my všichni. Tebe motivovala láska k synovi. Zatímco já... já jsem se

prostě chtěl dostat pryč z toho zatraceného města dětí. Z té prokleté věže, ve které jsem byl uvězněn po celá staletí.“

„Tak to by asi bylo všechno k pokání a nápravě, že, Daidale?“ poznamenal John.

„Ušetřete mě křesťanských berliček,“ odseknul Daidalos. „Můj synovec mě ponížil, a přestože jsem ho nechtěl zabít, nemohl jsem jeho urážku jen tak smést ze stolu.“

„A co Ikaros?“ vložil se do hovoru Bert. „Co tvůj vlastní syn?“

Daidalos se zarazil, ale záhy znovu nabyl rovnováhy.

„Politováníhodné. Nikdy jsem nechtěl, aby se to stalo. Mé pláty tehdy ještě nebyly moc dokonalé, takže to skutečně nebyla moje vina. Byla to prostě nehoda, to je všechno.“

„Ty musíš být ten nejhorší táta, o kterém jsem kdy slyšel,“ prohlásil Charles.

„Zapomněl jsi na Iásona,“ dodal Bert a s lítostí pohlédl na Huga a Williama.

„Jeden za osmnáct druhý bez dvou za dvacet,“ mínil Charles, „oba prohnilí.“

„Dost řečí!“ štěknul stín. „Daidale, dělej, znič je!“

„Nerad ti kazím zábavu,“ řekl Charles. „Ale flétna je polámaná. Svou dětskou armádu již neovládáte. A tihle dva - ukázal na Huga a Williama - se nemohou postavit nám všem.“

„Naštěstí pro nás,“ odpověděl Daidalos, „Hugo a William nejsou jediní služebníci pod mým velením.“

Daidalos pozvedl ruku a provedl složitý znak prsty. O chvíli později všichni uslyšeli hromový rachot doprovázený otřesy.

„To je hrom?“ divil se Burton a rozhlížel se po obloze.

„To není hrom,“ prohlásil Charles, „takový zvuk se ozve, když mistr šachista učiní dokonalý tah.“

Zvuky se nyní nesly ozvěnou přes ostrov v pravidelném rytmu. Daleko na severu se objevil Talos a další bronzoví obří roboti. Budou u nich za pár minut.

„Šach,“ řekl Daidalos. „A mat.“

Stín se zachechtal a jediné, co Johna v tu chvíli napadlo, bylo, že to zní úplně jinak než cvrčci.

Vchod do jeskyně byl střežen tuctem dětí, které byly oblečené ve špinavých zvířecích kožkách. Dokázal určit na jednom chlapci kůži z medvěda, na třech děvčatech z lišky, dva menší hoši nosili vačice a jeden chlapec se neúspěšně pokusil obléct do kůže ze skunka a nyní stál daleko od ostatních.

Když se Jack přiblížil, děti obezřetně vyskočily a pozvedly hrubé, ručně dělané kamenné a dřevěné nástroje. Ale jakmile uviděly dítě, jako jsou ony samy, viditelně se uvolnily.

„Přínesls něco k jídlu?“ zeptalo se jedno z liščích děvčat. „Král cvrčků na to pořád zapomíná, a když se ho na jídlo zeptáme, tak nás bije.“

„Lituju, nic nemám,“ omluvil se Jack.

„Hrom do police, přinesl mi na střevíce,“ ulevilo si děvče. „Už mě nebaví hrát si na stráž, já chci hrát nějakou jinou hru.“

„Vy hrajete hru?“ zeptal se Jack.

„Jo,“ přikývla další dívenka. „Chceš hrát taky? Já jsem Bou Ředkvička. A kdo seš ty?“

„Já jsem Jack,“ představil se Jack. „Co je to za hru?“

„Uvnitř je příšera,“ řekl chlapec se skunkem. „Vypadá jako normální Vousáč, ale je to příšera a my ji musíme udržet vevnitř, v jeskyni.“

„Takže vy jste žáby?“ zeptal se Jack.

Druhá liška zatleskala. „Výborně, ty tu hru znáš! Proč jsi neřekl, že patříš mezi Ztracené děti?“

Tlustý medvěd vyfoukl najednou vzduch z celých plic. „Když uhlídáme příšeru, budou z nás taky Ztracené děti.“

„Právě jsem na to přišel, že jím jsem,“ řekl Jack. „Můžu dovnitř?“

Děti-šelmy uctivě ustoupily a Jack se svými dvěma stíny vstoupil do ústí jeskyně. Nedaleko byl rám, kde visela příšera, kterou děti hlídaly.

„Myslím, že mám něco, co ti patří,“ řekl Jack.

„Děkuju ti, žes mi to přinesl zpátky,“ odpověděl Petr. „Poslal tě Jamie?“

„Svým způsobem ano,“ odpověděl Jack. „Jsem jedním z jeho nástupců a přišel jsem s Laurou Glue.“

„Hodná holčička!“ pochvaloval si stařec. „Takže, Správče ¬ chtěl by sis zahrát hru?“

…šachové figurky velkosti kontinentu…

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Rozuzlení

Bronzoví obři byli již skoro u nich a děti začínaly panikařit. Dospělí se snažili udělat maximum pro udržení pořádku, ale to bylo prostě nemožné - bylo tu příliš mnoho dětí a neexistuje způsob, jak se bránit proti takto mohutnému nepříteli. Po celou tu dobu Daidalos a Melodistův stín společně pozorovali chaos, který okolo nich nastával.

Jenom John si zachoval zdravý rozum.

„Nejde o žádnou náhodu," zavolal na Berta přes rámus. „Navzdory časové bouři jsme sem museli přijít z nějakého důvodu. V tom všem musí být ukryt nějaký smysl!"

„Co tím myslíš, Johne?" zeptal se Bert.

„Tohle! Podívej se na tohle!" volal John a ukazoval na vyobrazení souostroví Autunno v Geographice. V samém středu byla nakreslená dvojkolka tažená dvěma draky.

„Médein vůz," řekl Bert. „A co s ním?"

„Podívej se na ta jména, která jsou vepsána pod kresbou!" upozornil ho John.

Bert se podíval a oči se mu rozšířily údivem a překvapením.

Jedním z draků byl Samaranth a druhý zlatozelený krasavec se jmenoval Azer.

„A podívej se na ten tvar!" upozornil ho John. „Podívej se, jak je Zásvětí celistvé! No, co ti ten tvar připomíná?"

„To jsou kruhy uvnitř kruhů!" Když Bertovi došlo, k čemu John míří, zalapal po dechu. „Vždyť to je obří Prsten moci!"

„Bude to fungovat?"

„Odkud myslíš, že králové Souostroví berou svou autoritu?" zeptal se Bert. „Muselo se s tím někde začít - a proč ne tady, kde počaly původní hrdinské legendy. Stojí to za pokus!"

Ale bylo již téměř příliš pozdě. Obři hromovými kroky obkličovali pobřeží a tyčili se nad přáteli i nad dětmi.

John rychle popadl Aven a Stephena a vysvětlil jim, co od nich žádá. Pak princi Souostroví ukázal Svolávání draků a řekl mu, ať je přečte nahlas.

Obří stroje již byly skoro u nich, měly je všechny v pasti. Nebylo kudy uniknout - ani do kopců, ani k lodím. Pokud neudělají něco přímo tady a teď, ani k žádné bitvě nedojde.

„Přečti to!“ pokynul John Stephenovi a vrazil mu tlustý svazek Imaginarie Geographiky do ruky. „Přečti to!“

Stephen přikývl, kleknul si a sklonil se nad knihou.

Podle zákona a práva
pro to co jest třeba
já tě volám
já tě volám.

Pro pouto krve
pro udělenou čest
já tě volám
já tě volám.

Pro život a světlo tvé ochrany přislíbené
z tohoto kruhu mocí nebes
já tě volám
já tě volám.

Zatímco dokončoval Svolávání, poslední bronzoví obři zaujali svá místa. Obklíčení bylo úplné.

Bronzoví obři dokázali pouhou svojí přítomností udělat z vyděšených dětí poslušné a podmaněné stádečko, tento den již podruhé.

Děti viděly, že hrozba násilí je skutečná a že se jí nelze bránit. A tak když je William a Hugo začali nahánět do lodí, vládlo všude ticho a pořádek.

Daidalos poručil dospělým, jak Správcům, tak Kroatoanům, aby si klekli do písku.

„Fantastické úsilí,“ pochválil je Daidalos, „ale nakonec bezvýsledné.“

Otočil se k Aven. „Nemusíš se bát, žádnému z dětí se nic nestane. Ať už si o mně teď myslíš cokoli, já nejsem bez citu.“

„Co s nimi chcete dělat?“ zeptal se Charles.

„Ti, kdo se rozhodnou vrátit se na Křížové tažení, budou žít na lodích,“ syčel Melodistův stín. „Zbytek se vrátí do Minotaurovy péče na ostrov Aiaia.“

„Chceš říct, že budou uvěznění v labyrintu,“ upřesnil ho Charles.

„Lepší než umřít,“ zhodnotil to Daidalos. „A obávám se, že se to budete muset také naučit.“

„Na co čekáte“" zašeptal Burton Johnovi. „Nezapírejte to - vy, ta holka a stařec si pořád prohlížíte oblohu. Co čekáte, že se stane?“

„Já nevím,“ odpověděl John. „Možná, že zázrak.“

„Dobře, ale já nehodlám prostě umřít vkleče na písku,“ řekl Burton. „Ani ostatní Kroatoané. Ale...“ zaváhal.

„Pokud jste naplánovali nějaký zázrak, uděláte prosím, co budete moci, abyste zachránili i moji holčičku? Prosím vás!“

John se poněkud zaklonil a pohlédl na vůdce indiánů. Jeho tvář byla otevřená a upřímná. Vznesl žádost, ale zároveň ji mínil také jako omluvu.

„Samozřejmě,“ řekl John nakonec. „Pokud to bude v mých silách, zachráním tvoji holčičku.“

„Děkuji ti,“ řekl prostě Burton.

„A co je, u všech hadů v Hádu, támhleto?“ zvolal znepokojeně Melodistův stín.

Všichni pohlédli na oblohu. Temné mraky se stále převalovaly a vířily, ale od západu se přibližovalo ještě něco jiného.

„Draci?“ zvolal Bert. „Jsou to oni, že Johne? Takže Svolávání přece jen zafungovalo.“

Ale nebyli to draci, co se k nim blížilo zpoza mraků. Bylo to něco mnohem mnohem většího.

Jack tedy nalezl Petra Pana, muže, který je povolal do Souostroví. A přinesl s sebou Petrův stín, který jej dovedl až na poslední ostrov v Zásvětí - a to vše bylo vykonáno za těch nejnepříznivějších okolností a proti vší logice a pravděpodobnosti. Ale byla tu ještě jedna překážka, kterou Jack ještě nepřekonal.

Nemohl vstoupit do jeskyně.

Odněkud za Petrem se z jeskyně ozval hlaholivý smích a Jackovi se podařilo zahlédnout nádhernou ženu ve zdobeném zrcadle, které viselo na stěně.

„On to neví, Petře," řekla. „Neví, čeho se musí vzdát, aby mohl vstoupit dovnitř."

„Je to Správce Imaginarie Geographiky," odpověděl Petr. „Jsem si jist, že rozumí tomu, co je to oběť."

„Oběť?" zeptal se Jack a couvnul. „Co mám obětovat? Proč nemohu vstoupit do jeskyně?"

„Zde je střed Zásvětí," vysvětloval Petr, „Jeden z nejstarších ostrovů, které vůbec existují. A do té jeskyně nemůže vstoupit nic, co není skutečné."

„Tomu nerozumím," přiznal jack. „Co není skutečné?"

„Řekni mi," oslovil ho Petr, „kdo jsi? Kdo jsi doopravdy, Jacku?"

„Jak znáš moje jméno?"

„Už jsme se setkali," odpověděl Petr, „a proto vím, že tohle nejsi skutečný ty. A teď mi řekni," začal znovu „kdo... jsi ... ?"

„Já... já jsem prostě Jack."

„Ne, to nejsi," odmítl jej Petr. „Nemůžeš jím být, jestli chceš zachránit svoje přátele."

„Už vím, co po mně žádáš," řekl Jack otupěle. „Jen... jen je moc těžké se toho vzdát."

„Já to vím," přisvědčil Petr, „možná lépe, než kdo jiný. Zvolit si Studnu ozvěn znamená zvolit si iluzi, vyhnout se zodpovědnosti za to být dospělým. Skutečná volba znamená ponechat si to nejlepší z dítěte, kterým jsi byl, aniž bys to v dospělosti zapomněl.

To je to nejlepší z obou světů, Jacku. Být dítětem, znamená věřit na magii ve všem...

... ale i Petr Pan musel jednoho dne vyrůst."

Možná to trvalo minuty a možná hodiny, než mohutné přízraky začaly být jasně viditelné v rozptýleném světle Zásvětí. Vzduchem stále ještě hustě vířily mraky pozůstalé po časové bouři. Avšak když se mraky konečně počaly rozpouštět, uviděli přátelé ještě jednou - obry.

Obrovská stvoření byla neuvěřitelná - vypadala jako šachové figurky o velikosti kontinentů a pohybovala se s tektonickým půvabem, který jejich menší mechaničtí bratranci postrádali.

Tentokrát se nekonalo žádné chvění ani hromové kroky.

Obři se prostě tyčili nad roboty, jako kdyby to byly pouhé hračky - jen pohyb a ovládaná energie.

„Tak tohle jsme si přivolali?" zeptal se John. „Stephen nám přivolal obry místo draků?"

Bert při tom pohledu promluvil tichým hlasem a s velkým respektem:

„Tito obři byli architekty Prstenů moci. Nevěděl jsem, že stále ještě existují, natož, že mohou být povoláni.“

Obři byli téměř bez tvaru a nesli jen vzdáleně lidskou podobu. Neměli tváře a byli vybaveni pouze jedním okem, které jim blýskalo zprostředka čela.

Daidalos vykřikl zklamáním a pokynul Talovi a ostatním k útoku, ale bylo jasné, že mají vše předem prohrané.

Obři stočili svá blýskající oka k bronzovým robotům a zazněl mohutný a ohlušující zvuk rohu - řeč Titánů.

Zatímco přátelé napjatě přihlíželi, roboti se zastavili v půlce kroku a pomalu zkameněli. Obři se opět obrátili k moři, a John jich napočítal sedm, když překračovali ostrov jediným mocným krokem. Ještě několik dalších kroků k východu a ocitli za obzorem. Během chvíle úplně zmizeli.

"Rozhodni se, Jacku,“ vyzval ho Petr. „Nemůžeš mi vrátit stín, pokud nevejdeš do jeskyně. Ale nemůžeš vejít do jeskyně, dokud se nerozhodneš, kdo opravdu jsi. A jestli to nedokážeš, já zemřu.“

Jack bojoval sám se sebou. Už byl znovu dítětem dlouho a nebyl si jistý, co by měl udělat.

„To nemá smysl, Petře,“ prohlásila žena v zrcadle. „On to nikdy nedokáže. Ostatně,“ dodala opovržlivě, „vždyť je to jen dítě.“

„Ale to je právě to,“ řekl Jack. „Já ... já nejsem dítě.“

Děti-šelmy ustoupily ve směsici zvědavosti a strachu. S tím podivným chlapcem, který sem přiletěl na živoucí lodi, se něco dělo.

Když Jack ta slova vyslovil nahlas, a ne jen ve své mysli, začal najednou růst, rysy se mu protáhly a zvýraznily. Stárnul přímo před jejich očima, přibývaly mu dny, týdny, pak i měsíce...

Z měsíců se stal rok - a to je pro Ztracené děti hodně těžké k pochopení.

„Já vím, kdo jsem,“ prohlásil Jack. „Jsem oxfordský badatel.“ Jeden rok, dva, pět, deset...

„Jsem Správcem Imaginarie Geographiky.“ Deset let... a ještě pět...

„Já vím,“ prohlásil Jack s jistotou a sebevědomím plně zralého muže. „Já vím, co je třeba vykonat.“

Petr přikývl. „A tohle, můj chlapče, je právě ten rozdíl.“

Jack vstoupil do jeskyně. Druhý stín se okamžitě odpojil, přeletěl po podlaze a spokojeně se přidružil k Petrovi.

Zatímco Jack přihlížel, starému muži se vrátila barva do tváří a oči, ještě před chvílí kalné, zajiskřily životem. Nabral zhluboka dech, pak ještě jednou, a ještě... a pak pozvedl hlavu a pohlédl na Jacka. Usmíval se.

Jack vyzval děti-šelmy. „Pojďte dál. Tohle není příšera. Co kdybychom ho osvobodili, co říkáte?“

A Ztracené děti přikývly a udělaly, co se od nich žádalo - ne proto, že byl dospělý, kterého je nutné poslouchat, ale protože věděli, že ten chlapec, Jack, je stále někde uvnitř toho Vousáče - a Jackovi se dá věřit.

„Tak pojďme trochu na světlo,“ vyzval jej Jack „a pak pojedeme zachránit tvoji vnučku.“

Melodistův stín ječel zlostí. A Daidalos byl na rozpacích. Jediným tahem byl celý jejich plán naprosto rozmetán v prach.

„Tomuhle se říká šach mat,“ podotkl Charles.

„Nejsem bezbranný“ vrčel Daidalos. „Stále ještě řídím Iásonovy syny, kteří se mohou klidně měřit s kýmkoli s z vás.“

„Ne, to není pravda,“ oponoval mu Stephen. „Možná jsi je kdysi řídíval, ale nezapomeň, že byli postaveni tak, aby se řídili mými příkazy, nikoliv tvými. A neudělají už nic dalšího, co jim ty řekneš.“

Daidalos se třásl vzteky, ale poznal, že byl poražen.

Opatrně se po kamenech vydal na cestu zpět k Rudému draku.

„Wille, Hugo,“ zavolal Stephen, „zastavte ho!“

Oba bratři vynálezce rychle předběhli a posbírali několik kamenných desek. Daidalos se zastavil. „Co to děláte?“ křičel. „Dejte to zpátky!“

Stephen se obrátil k matce. „Byl odsouzen navždy zůstat ve věži, kde zavraždil svého synovce,“ řekl princ rozvážně. „Ale našel si způsob, jak se z toho vykroutit.“

„Byla to dohoda, kterou jsem uzavřel s Králem cvrčků,“ vysvětloval Daidalos. „Když mu pomohu s tímto Křížovým tažením, slíbil, že přesvědčí prince ze Souostroví, aby mě osvobodil z mého vězení.“

„Ty jsi byl ochoten obětovat všechny tyto děti jen proto, aby ses vyhnul trestu?“ zeptal se nevěřícně Charles. „Co jsi to za zrůdu?“

„Dal jsem jim křídla!“ řekl Daidalos. „Udělal jsem pro ně víc, než si zasluhovaly. I já jsem si zasloužil něco na oplátku. A kdyby někteří z nich za to byli nuceni zaplatit, tak to nebyla moje vina!“

Stephen přešel k vynálezci a změřil si jej hodnotícím pohledem.

„Osvobodím tě od tvých pout,“ řekl, vztáhl ruku...

.,.a zatlačil.

Daidalos zavřískl, a když spadl z kamenů, vzplál jasným plamenem. Během několika okamžiků shořel na popel.

Aven vypadala zděšeně. Její syn se změnil, za ty roky, po které byl pryč. Sice již nebyl ovládán flétnou, ale přesto jej zkušenosti minulých let poznamenaly.

Při Daidalově smrti Hugo a William konečně přišli k sobě, a když zjistili, že už nejsou úplně lidmi, začali plakat.

Melodistův stín povlával sem a tam nad jejich hlavami a syčel.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Charles.

„Pokud vám to nebude vadit.“ ozval se hlas seshora, „rád bych si s ním vyměnil pár vět.“

Byl to Petr Pan. Spolu s Jackem se nad nimi vznášeli v Indigovém draku.

„A teď,“ obrátil se přímo na Melodistův stín, „to konečně skončíme, ne?“

Stín se nenávistí třásl tak, až vibroval, zatímco vzducholoď přistávala a Petr vystupoval ven. „Teď jsi starý muž,“ vrčel stín, „Jak bys mi mohl uškodit?“

„Tak proč nesletíš dolů? Zkusíme to zjistit spolu,“ nabídl mu Petr. Ale stín zůstal, kde byl, a vznášel se těsně mimo jeho dosah.

Aven pociťovala úlevu i nervozítu, že Petra vidí. Zachytil její pohled a mrknul na ni.

„Mysleli jsme si, že je to Orfeus,“ vysvětloval John, „ale on se nám jen smál.“

„Samozřejmě, že to není Orfeus,“ prohlásil Petr. „Ten Vousáč zabil Orfea a ponechal jeho hlavu vzadu v jeskyni, aby mě mohl urážet.“

„Ne, ne, tenhle chlapík a já máme za sebou dlouhou historii jako nepřátelé,“ pokračoval Petr a obezřetně kroužil kolem stínu. „Možná je z něj nyní pouhý stín, ale já bych jej poznal všude.

Máme za sebou velké bitvy, on a já. Jsme staří protivníci. On je ještě původní strašidlo ze Souostroví. Je to Král Hříšník. Je to Hook. Ale ze všech jmen, co jich měl, jej budete znát nejlépe jako ... jako Mordreda.“

„Mordred!“ zvolal John.

Stín kolem nich zakroužil. Vypadalo to, že si je vědom, že když byl pojmenován, ztratil tak nad nimi většinu své moci.

„Nemáš nic, čím bys mi mohl uškodit," dobíral si Mordred Petra. „Já nemohu být poražen!"

„Já mám to, co tobě chybí," řekl Petr. „Stále mám své tělo."

Stín zavrčel a najednou se na starce vrhnul a začal ho dusit. Ale Petr tento útok čekal. Sáhnul do své tuniky a mrštil proti přízraku hrst zářivého prachu - vzduch rozčísl ohlušující výkřik, stín se rozostřil a nakonec se úplně vytratil. Zbyla po něm jen ozvěna jeho křiku.

„Je pryč?" ujišťoval se Jack. „Tys ho zabil, Petře?"

„O tom pochybuji," odpověděl Petr. „To bylo práškové stříbro - vílí pudr. Bude to stačit, aby po nějakou dobu zůstal v rozpuštěném stavu. Ale myslím, že to nestačí na jeho zničení. Ostatně,L dodal a mrknul na Jacka, Ltakový stín je pěkně bytelná věc, pokud s ním zacházíte správně. Ale je to stále jenom stín."

„To je také důvod, proč nikdy nemohl vstoupit do jeskyně. V Platónově jeskyni jsou všechny stíny vrženy skutečnými věcmi. Ale stín nemůže vrhat sám sebe. Nemohl vstoupit do jeskyně, aniž by odhalil, kdo skutečně je."

„Ale ne!" zvolal John. „Podívejte!"

Zatímco se Petr a jeho společníci zabývali Mordredovým stínem, Burton a Kroatoané se potichu nalodili a uvolnili Indigového draka.

„Buďte zdrávi, Správcové," zavolal Burton ze zadní paluby. „A děkuji vám!"

„Ať je šlak trefí," ulevil si Bert, „tohle bylo skoro stejné překvapení jako Mordred."

„Omlouvám se," řekl Charles, „Jeden z nás ji měl hlídat."

„To nic," uklidňoval ho Bert. „Burton ji nezničí. Zná její cenu. A navíc teď máme všechny dračí lodě. Jsou všechny pohromadě poprvé od doby, kdy byly postaveny. A především všechny děti jsou zachráněné. Kolem a kolem, myslím, že bychom si nemohli přát lepší konec tohoto dobrodružství."

„To s možná řekl příliš brzy," upozornil ho John a ukázal dolů na pláž. Časová bouře opět zavířila a opět se rozechvěl vzduch. Něco ještě přicházelo.

„Otec!" zvolal Prasečí William. „To je otec!"

„Bože na nebesích," vzdychl John, „tak to bude asi Iáson."

Z Časového portálu vyšla pomalu přes písek skupina velmi unavených mužů oděných do starořeckých oděvů.

Jejich vůdce měl divoký pohled a hluboce zbrázděnou tvář - ale spíše životem, než stářím.

Přicházeli přímo k nim a ignorovali kupy dětí, které přihližely jejich průchodu.

„Hledáme dva chlapce," řekl Iáson Johnovi, „své syny. Neviděl jsi je?"'

„Otče, prosím," volal William. „My jsme tady! Jsme tady přímo před tebou!"

Hugo začal vzlykat. „Wille, nemá to smysl… já myslím, že vůbec neví, že jsme tu."

Iásonův stín nedal nijak najevo, že by slyšel nebo viděl své syny, jen se prostě odvrátil od Johna a zíral přes vody k obzoru, obličej zbrázděný smutkem a pocitem ztráty.

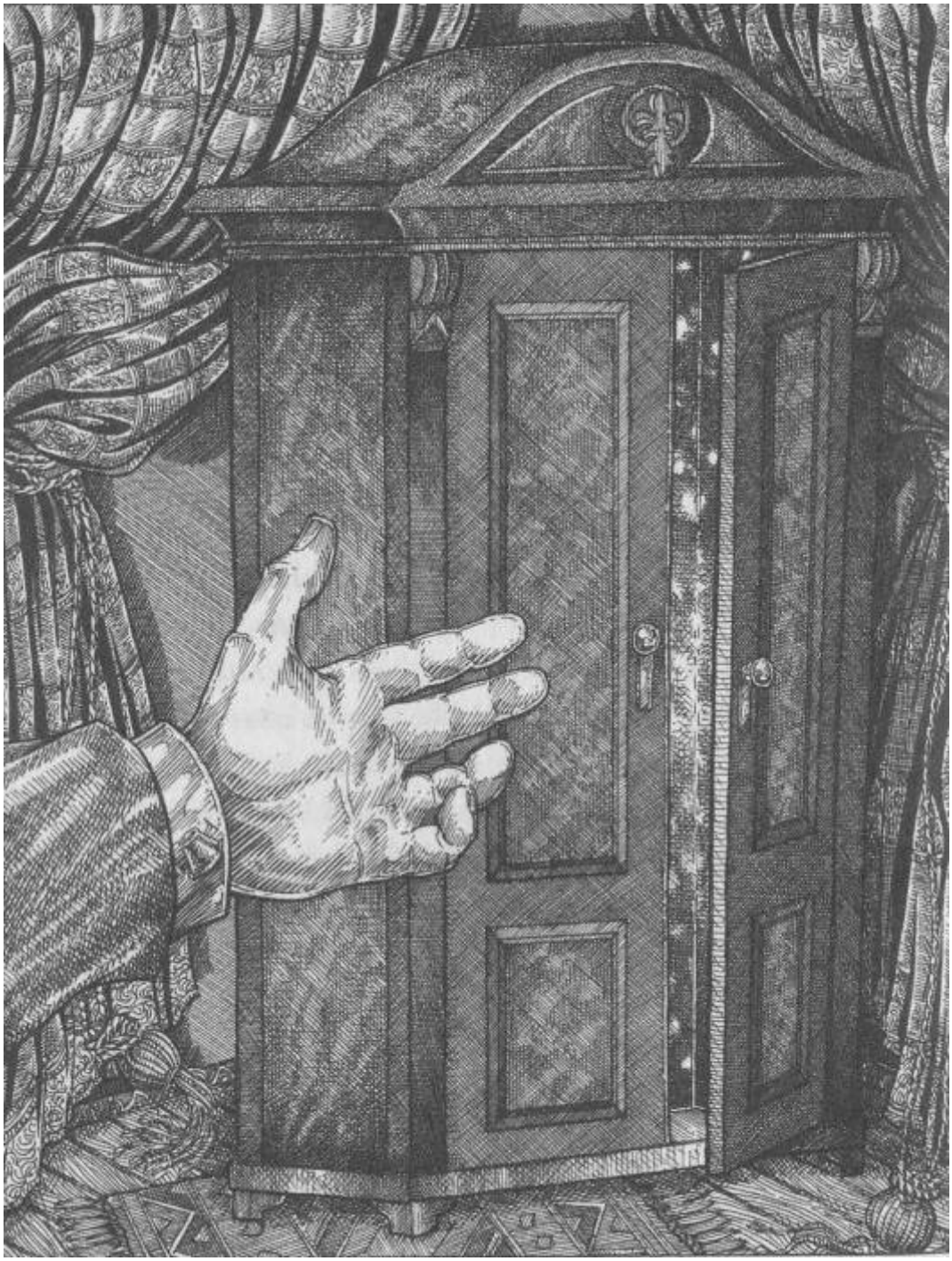
„On je nevidí," řekl John jemně. „On je vůbec nevidí!"

Procesí duchů prošlo kolem nich, dokonce i skrze ně, promenáda duší, které si je sotva uvědomovaly, pokud vůbec věděly, že tu někdo je.

William a Hugo se zhroutili do písku v žalu a smutku. A během krátké doby Iáson i se svou družinou prošli okolo nich a zmizeli zpět v Času, stále pátrající po Iásonových ztracených synech.

„Před tímhle varoval Dante lidstvo ve svých spisech," přemítal Bert. „Říkal, že nejhorší místa v pekle jsou vyhrazena pro ty, kdo v obdobích velkých morálních krizí zachovávají neutralitu. Myslím, že to, co se stalo Iásonovi, je přesně to ono."

„Nezapomeňte ani na Miltona," zašeptal Charles. „Mysl je místem sama o sobě a dokáže si v sobě udělat z ráje peklo a z pekla ráj."

„Najděte pro ni nějaké dobré místo.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRÁ

U druhé hvězdy vpravo

Vyřešit dopravu byla malá organizační noční můra, ale během jednoho dne byli přátelé schopni rozmístit všechny děti na sedm dračích lodí, aby se mohlo odjet domů. Plánovali vyrazit přímo do Útočiště, ale William a Hugo měli zvláštní prosbu, kterou se jim Petr a Správcové rozhodli splnit. A tak byl jejich první zastávkou ostrov Aiaia.

Vyvázali všechny lodě a doprovodili bratry do labyrintu, kde John vysvětlil Asteriovi, že by si bratři přáli žít v opatství spolu s ním.

Stvořeníčko nejprve mohutně protestovalo, ale široký úsměv na jeho tváři jim prozradil, jak velmi je potěšen, že jejich žádosti může vyhovět.

„Oni nechtěli jet zpět do Útočiště," vysvětloval jim později Petr. „Připadali si zmrzačení. Pokoušel jsem se je přesvědčit, ale oni si skutečně přáli takovýto život - a možná, že zde naleznou své poslání."

„Našel sis zajímavé chlapíky na místa svých následovníků, Berte," prohlásil Petr, když se vrátili zpět k lodím. „Zvláště tamten, kterému říkáš John."

„Má neobvyklý talent vidět souvislosti tam, kde žádné nejsou zjevné, Petře," odpověděl Bert. „A kromě toho má jednu z nejvzácnějších dovedností - dokáže myslet prakticky, a přitom neztratit schopnost pracovat s fantazií. Je opravdu dost výjimečný. Víš, že jako dítě si vymýšlel vlastní jazyky? A ještě k nim vypracoval etymologii, historii a dokonce i mytologii?"

„To je působivé," ocenil Johna Petr a poškrábal se na hlavě. „Jeho Dějepravy určitě vydají na zajímavé čtení."

„Myslím, že John nepůjde touhle cestou," uvažoval Bert. „Není na psaní stručných výčtů, jako byl třeba Bacon, ani nechce svá dobrodružství plně převést na fikci, jako jsme to udělali já a Jamie. Ne, John je čistý vynálezce. Tím také poprvé upoutal Stellanovu pozornost. John má v sobě celá univerza, které hodlá vytvořit a sdílet se světem. A když budu poctivý, musím si přiznat, že jeho odkaz nás zastíní všechny."

„Vidíš? To je ta výhoda, když se nikdy nenaučíš psát. Nemusíš se starat o takové věci, jako je tvůj odkaz," reagoval Petr.

„Che, a tohle říká sám velký Pan?" dobíral si ho Bert. „Tvůj odkaz je již vytesán do kamene. Vlastně," zamyslel se a dodal, „Je z bronzu. V Kensingtonských zahradách."

„Ano," souhlasil Petr. „Viděl jsem to.Je to příšerné. Vypadám tam jako hlupák. Říkal jsem Jamiemu, že jestli hodlají vztyčovat sochu, měla by to alespoň být jedna z těch, co čurají na lidi."

Bert se rozesmál. „Jako ta v Bruselu?"

„Kdo, Kryštof?" zeptal se Petr. „On není socha. Nebo alespoň nezačínal jako socha. On byl jedním z prvních Ztracených dětí, které od Médey dostalo cennou lekci. *Na vstupní dveře čarodějnic se nečurá*."

V Útočišti Správcové se sobě vlastním smyslem pro zodpovědnost a s nemalou lítostí vznesli nárok na Dějepravy, které byly tak dlouho součástí Daidalovy sbírky v jeho pracovně.

„On skutečně během těch staletí udělal spoustu dobrých věcí," prohlásil Petr, když procházel okolo a kontroloval, jak jsou s prací daleko. „Pokud nic jiného, tak se alespoň za to snažte na něj vzpomínat v dobrém."

„On opravdu odpustí hodně, že?" zeptal se Johna Charles. „Nevím, jestli bych byl schopen zaujmout stejný postoj k někomu, kdo by mě zradil tak hrozným způsobem, tedy, kdybych byl na jeho místě."

„Myslím, že chápu proč je takový," uvažoval John. „Četl jsem ostatní Dějepravy a našel jsem jeden příběh, který toho o Panovi hodně vysvětluje. Ten příběh oba dobře znáte. Jen jsme ho nikdy až dodnes nepochopili v plném rozsahu.

Existuje stará pověst o jedné evropské vesnici, která byla zamořena krysami. Radní se sešli a přemýšleli, co dělat. A najednou se dostavil jakýsi cizinec a nabídl, že odvede krysy k řece, aby se utopily. Městská rada souhlasila s tím, že mu za to

zaplátí, cokoli si řekne, pokud to opravdu dokáže. Hned následující noci se mu to také podařilo - hrou na kouzelnou flétnu.

Řekl lidem, aby si zavřeli pevně okna a dveře a všechny praskliny a škvíry vycpali hadry, aby tu melodii neslyšeli. A pak někdy v noci plnil svůj úkol, protože když se ráno lidé ve městě probudili, krysy byly pryč.“

„Ten příběh znám,“ řekl Charles, „Krysař z Hamelnu, Bratři Grimmové ten příběh vypsali v jedné ze svých knih. Město Hameln odmítlo zaplatit Krysaři poplatek, a tak příští noci zahrál melodii, která odlákala všechny děti z Hamelnu stejným způsobem, jako předtím krysy. Ale místo aby děti odvedl do řeky utopit, vyvedl je z města ke skalní stěně, ta se otevřela a pohltila je. Nikdo už děti nikdy neviděl.“

„Jacob se ten příběh naučil od cestovatelů ze Souostroví snů,“ vysvětlil Bert. „I když jsem si celkem jistý, že se nikdy nedostal až sem, do Zásvětí, protože jinak by se jej dozvěděl podle pravdy.“

„Děti přece jen byly opět spatřeny,“ pokračoval John, „ale ne v Evropě. Byly uneseny do Zásvětí, kde byly roztříděny Mordredem v roli Krysaře.“

„Ta časová bouře!“ vybavil si Bert. „On určitě využíval průrvy v Času způsobené rozpadáním Hlásky k tomu, že brouzdal dějinami vpřed a vzad a verboval své vojáky.“

„A co to dítě, které nemohlo jít za ostatními?“ připojil se k rozhovoru Jack. „Ten chromý chlapec, který se k otevřené skále nedostal dost rychle?“

„Je to přesně tak,“ souhlasil John, „ten chlapec měl chromou nohu a mučila ho kouzelná melodie, kterou si tak jako jediný z Hamelnu dokázal zapamatovat. Truchlil nad ztrátou svých přátel, viděl bolest jejich rodičů a rozhodl se, že s tím něco udělá. Rozhodl se, že je najde a přivede domů.“

„A podařilo se mu to?“ zeptal se Charles.

„Částečně,“ řekl John. „Po mnoha letech hledání Ztracené děti nakonec nalezl. Ale domů se již nikdy nevrátil. Místo toho se stal také Ztraceným.“

Správcové se vydali hledat Petra, aby se s ním před odjezdem ze Souostroví rozloučili. Našli ho spolu s Laurou Glue v Raleighově sadu, poblíž Studny ozvěn.

„Zpátky do Souostroví se dostanete dračími loděmi, řekl jim Petr. „Schopnost překračovat kouzelné hranice je součástí jejich

povahy. Ani nemusejí umět létat, ačkoli Burtonovi to říkat nebudeme," dodal a mrknul na Lauru Glue.

„A co ty, Petře?" zeptal se John. „Co máš v plánu dělat dál?"

„No, já už vlastně dělám," odpověděl Petr, prošel kolem nich a pohlédl do Studny ozvěn. Odrážela jeho věkovitou tvář a bílou čupřinu vlasů. Ale obraz se nezměnil.

„Zlatá brána otevřená!" zavolal a zazubil se. V jeho vzhledu se nic nezměnilo.

„Vídíš?" řekl Johnovi. „Nezmění se, protože jsem zjistil, kdo jsem byl, kdo skutečně jsem a kým chci zůstat. Jsem dědek Laury Glue."

„Předpokládám, že kdybys někdy chtěl ze své funkce Pana odejít do důchodu, můžeš si prostě zvolit nástupce," řekl Charles.

„Samozřejmě nemyslím, že bys to potřeboval," dodal spěšně.

„Ale já už jsem si zvolil nástupce!" řekl Petr. „Je to dítě správného temperamentu i věku, které, kdyby se rozhodlo jinak, mohlo přijít do Země Nezemě a zůstat dítětem."

„Jak poznáš, jestli má dítě ten správný temperament?" zeptal se John.

Petr se skřítkovsky zakřenil. „Protože kdyby ho nemělo, vůbec by se sem nedostalo," prohlásil a pohlédnul na Jacka.

„Já?" vydechl Jack překvapeně. „Kdy sis, prosím tě, stihnul vybrat mě?"

„Už hodně dávno," odpověděl Petr. „Přicházel jsem za tebou v noci a naslouchal tvým snům. A pak jsem ti šeptal příběhy o Zemi Nezemi, kde se můžeš stát kýmkoli budeš chtít, a dokonce si vzít i úplně nové jméno, Jack, Jacksie, Jacks... Proč si myslíš, že zrovna ty jsi dokázal nést můj stín? Protože jsme stejní, ty a já."

Jack zbledl. „Tak tos byl ty," zašeptal. „To ty jsi mě pojmenoval Jack."

Petr na něj jen mrknul a čile se rozeběhl za dětmi, kulhání nebylo skoro znát.

„Nikdy se úplně neuzdraví," řekl John. „Byl to právě Petr, kdo inspiroval Daidala, aby se vrátil ke starým pokusům s létáním. Chtěl, aby se Petr mohl volně pohybovat ve vzduchu, když už je to pro něj takřka nemožné na zemi. Možná to byla ta nejkajícnější věc, kterou vynálezce kdy udělal."

„To dítě v Hamelnu," zvolal Charles, „to, které se vydalo hledat své přátele - to byl Petr, že?"

„Ano," přikývnul John. „Věřím, že ano. Nevím, kdo přesně byl, než přišel sem, ale jakmile se ocitl tady, stal se Petrem Panem. A bude jím navždy, už napořád."

Když se rozloučili s Petrem, s uslzenou Laurou Glue a ostatními Ztracenými dětmi, přinesl jim Petr dárek na rozloučenou - pokud se tomu tedy dá říkat dárek.

Byla to skříň na šaty, omotaná řetězy a visacími zámky. Jediná věc, kterou se rozhodl vystěhovat z Platónovy jeskyně, kde byla skříň uložena od jeho rozchodu s Jamiem.

„Teď už umíme vyrábět a opravovat Daidalova křídla"' řekl Petr. „,a máme spousty dračích per, ze kterých jich můžeme udělat víc. Takže tohle už nepotřebujeme. A kromě toho," dodal, „už se mi vlastně do Londýna ani tak často nechce."

Objal svou vnučku a poplácal skříň. „Najděte pro ni nějaké dobré místo."

„Paráda!" zvolal Artuš. „To je ale krásná skříň!"

Umístili ji do Velkého Cožto. John usoudil, že v celém Souostroví se pro ni lepší místo nenajde.

Setkání se Stephenem a s Aven učinilo Artuše šťastnějším, než jej kdy zažili. Vyhlásil oslavy po celém Souostroví. Aven a Stephen odešli dohlížet na přípravy a zanechali krále se Správci, kteří mu vypověděli vše, co se událo.

Když s vyprávěním skončili, Artuš se opřel v křesle a vyzývavě na ně hleděl. „Vím, na co se mě chcete zeptat, tak se tedy ptejte."

„Dobře," ujal se slova John a povstal.

„Kde jsou draci?" Artuš přikývl, „Věděl jsem, že to dříve či později vyplave na světlo, ale doufal jsem, že spíš později. Poslal jsem je pryč, tam odkud přišli, za Hranu světa, až za Terminus."

„Ale proč?" ptal se John. „Vždyť přece byli vždy hlavní silou Stříbrného trůnu."

„Ano," souhlasil Artuš, „a to mi právě dělalo starosti. My já - nechtěl jsem být ve svém úsilí o udržení pořádku závislý na hrubé síle. Už jsem se rozhodl, že monarchie asi není nejlepším způsobem, jak spravovat celé Souostroví. Ale pokud by neexistoval král schopný řídit draky, bylo by ještě mnohem méně bezpečné očekávat, že to zvládne Parlament.

Tak jsem rozhodl. A mám i dokonale jasno v tom, co udělám jako příští věc.

Než uběhne v Souostroví další rok, začnu postupně rozpouštět monarchii.“

Když ostatní odešli, Jack se ještě zdržel, aby si mohl s králem promluvit o samotě.

„Artuši, musím se tě na něco zeptat,“ začal Jack. „A obávám se, že to bude něco velmi osobního.“

Artuš přikývl, jako kdyby takovou otázku očekával. „Nerozumíš tomu, jak je to s Aven a s naším synem, že?“

„Ano.“

„Je to skvělý chlapec,“ řekl Artuš. „Na vlastní krev bych nemohl být pyšnější.“

„Takže on není... on není tvůj a Avenin?“

„Já vím, že máš oči,“ odpověděl Artuš. „Já mám vlasy jako sláma a tak světlou pleť, že když vyjdu na sluníčko, celý zpihovatím. On má oči a lícní kosti po své matce, ale tu pěknou tmavou pleť má po otci.“

Kousky skládačky zapadly na své místo.

„Tak proto je tvému synovi devět, přestože je to zároveň devět let, kdy ses poprvé setkal s jeho matkou,“ dumal Jack.

„Ano,“ souhlasil Artuš. „Aven a Nemo měli k sobě blíž, než komukoli přiznali. Ani on nebyl schopen ji přesvědčit, aby se usadila. Byla - a stále je - nejšťastnější na moři, když kormidluje svou loď. Když jsem ji požádal, aby si mě vzala a ona řekla *ano*, tak jsem se prostě musel opět stáhnout, když jsem viděl, jak moc začala být nešťastná. Nejdřív souhlasila, chtěla mi pomoci si zvyknout na řízení království. A já si zase myslel, že to chce kvůli blížícímu se narození syna. Ale jak se ukázalo, ani jeden z nás nepotřeboval manželství k naplnění našich poslání a cílů, takže jsme se prostě nevzali.“

„A přesto,“ pokračoval Jack, „nazýváš Stephena svým synem a také jsi ho tak vychoval.“

Na tato slova Artuš zareagoval překvapeně. „Samozřejmě. Proč bych neměl? Být otcem znamená mnohem víc, než to, zda nebo nejsem tím, kdo to všechno začal. Teprve porozumění neco znamena.“

„To je obdivuhodné,“ řekl Jack. „Nevím, jestli bych byl něčeho takového schopen - vychovávat dítě jiného muže, jako by bylo moje vlastní. Nevím, jestli na to mám potřebnou sílu charakteru.“

„Stephen je Avenin syn," řekl Artuš, „a to mi stačí. Ona ví, že ji miluji. Přestože může naše uspořádání někomu připadat trošku zvláštní, nám výborně funguje. Není to snad to nejdůležitější?"

„Nepřísluší mi, abych to posuzoval," odpověděl Jack. „Jenom občas přemítám, jestli se vůbec ožením. Dívám se na Johna a Charlese a v některých chvílích jim závidím. Ale mohu mít vztahy a mohu se ještě oženit. Ale jak jsi mohl udělat to, cos udělal, je prostě mimo mé chápání."

Artuš jej plácl po zádech. „Jsem si jistý, že ta chvíle přijde," řekl, „a že tě to bude těšit, stejně jako mě těší můj život. Pokud budeš někdy potřebovat radu, víš kam jít."

Aven a Stephen vzhlédli od stolu v síni a zamávali - Jack a Artuš jim zamávali zpět.

„Děti," zamyslel se Artuš. „Rostou tak rychle. Zdá se to jako včera, když mu bylo jenom devět."

„Ve skutečnosti to bylo minulý týden."

„No, to je podobně hrozné," odtušil Artuš.

Oslavy v Souostroví snů trvaly celý den a celou noc a lidé ze všech zemí přicházeli na Paralon, aby se přihlásili o své ztracené děti. Přesto ani všechna radost nad šťastným návratem dětí nedokázala zmírnit zklamání, které Správcové cítili, když pomysleli na všechno, co budou ještě muset v blízké budoucnosti vyřešit.

Indigový drak se stále ještě nacházel v Burtonových spárech.

Hláska času se rozpadala a bude se rozpadat i nadále. A kdesi v jejich světě mohou být falešní Správcové, kteří ve skutečnosti pracují pro Imperiální kartologickou společnost. V zásadě; jak prohlásil Charles, celé dobrodružství ještě stále zaváněl katastrofou.

„Ne katastrofou," upřesňoval John, „myslím, že spíše *eukatastrofou*. Do určitého bodu bylo všechno neradostné a děsivé, ale vypadá to, že se věci daly na konci do pořádku."

„Jacku," oslovil kamaráda Charles. „On už si zas vymýšlí slova."

„No jo," odpověděl Jack, „ale pomalu se v tom zlepšuje, nezdá se ti?"

„Jenže vy zapomínáte na tu nejděsivější nedořešenou věc ze všech," upozornil je Bert. „Náš velký protivník stále existuje."

„Tvůj stín může být od tebe oddělen a pak zajat, nebo pokřiven či zmanipulován, ale nemůže existovat bez tebe."

„Nemůže existovat?“ podivil se John. „To jako že tvůj stín nepřežije tvou smrt?“

„Přesně tak,“ potvrdil Bert. „A pokud jsme se skutečně potýkali s Mordredovým stínem, pak náš protivník, Zimní král, stále někde žije.“

Nastal čas vrátit se domů. Byla zde ještě řada otázek, které by bylo potřeba dořešit, ale přátelé cítili, že pro tuto chvíli již udělali dost.

„Až po tobě,“ dal John přednost Jackovi.

Jack se otočil na Charlese, ale ten mu rovněž pokynul, aby šel první - a tak věnoval poslední úsměv Bertovi a vstoupil do skříně.

Jeden za druhým odstrčili kožešiny a vynořili se ze skříně ve čtvrtém patře domu blízko Kensingtonských zahrad. Nejprve Jack, pak Charles a nakonec John. Vítala je rozzářená postavička s tácem dobrot.

„Vítejte zpátky,“ pozdravil je Jamie. „Připravil jsem čaj.“

Epilog

Na zakletém ostrově na hranici Souostroví snů zela prázdná jeskyně. Kde kdysi bývaly přadleny a tkalcovský stav, zůstal už jen prach. Tam, kde dříve pokrýval stěnu jeskyně ohromný goblén, veliký jako svět, byla teď pavučina spřádaná velkým pavoukem, který se v jeskyni usadil právě ten den.

Před sedmi sty lety, nebo možná právě včera, Roger Bacon, vrchní Správce Imaginarie Geographiky, si přitáhl plášť těsněji na ochranu před studeným průvanem, který protahoval jeho malou besídkou. Jediné světlo vycházelo z lojových voskovic postavených na jeho stole. Neozývaly se ani žádné zvuky s výjimkou tikání hodin, které dostal darem; darem od toho Francouze. Bacon si pečlivě namočil brk do kalamáře a pokračoval v psaní svých Dějeprav, kterým zasvětil značnou část svého života.

V roce 1212 chlapec jménem Stephen, který prohlašoval, že přijímá pokyny ze samotných Nebes, svolal syny Adamovy a dcery Eviny a shromáždil je k velikému Křížovému tažení proti zrádcům a heterikům na Východě.

Třicet tisíc dětí se rozhodlo jej následovat, a tak se společně nalodili na sedm velikých lodí - a již je na tomto světě nikdy více nikdo neviděl. Ale nebyly ztraceny - Stephen je odvedl do Souostroví, kde byli on a jeho pán, Velký Stín, poražení hrdinstvím a moudrostí tří učenců a mocí mateřské lásky.

Avšak Velký Stín unikl a lodi s ním zmizely do objetí Času. A Velká válka, která měla být svedena v Souostroví snů, se ještě může odehrát daleko v budoucnosti, ve střetu, o kterém hovoří Francouz nazývaný Verne...

... jako o Druhé světové válce...

Když knihu zavřel, tikání opět započalo a nyní již teplý větřík proudil okolo něho... i když se samotný Čas nadále vlnil a chvěl okolo starého rukopisu ...

Doslov autora

Poté co byl vydán Indigový drak a skutečná identita Johna, Jacka a Charlese vešla ve všeobecnou známost, jsem si uvědomil, že v knize Rudý drak budu muset čelit určité výzvě - pokračovat v jejich příběhu a přitom udržet postavy (založené na známých a oblíbených autorech) svěží a zajímavé. A nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, bylo rozšířit mytologii, kterou jsem pro Imaginarii Geographiku vytvořil, a zaměřit se na Johnova předchůdce, sira Jamese Barrieho.

V Indigovém draku jsem se zmiňovalo Správcovské roli Jamese Barrieho, ale věděl jsem, že přenesení jeho postavy do popředí mi umožní do příběhu včlenit Petra Pana. Již jsem uvedl, že Rudý drak byl vytvořen z přestavěné lodi Argó, a když jsem tedy ze synů bájného Iásona a Médey učinil první Ztracené děti, získal jsem tak přímé spojení k Petru Panovi.

Orfeus, jako dědic flétny řeckého boha Pana, mi rovněž poskytl přímé spojení k Petru Panovi a otevřel možnost přičlenit příběh o Krysaři z Hamelnu: Připojení bájí o Daidalovi a Ozvěně prostě posilují spojení na klasickou řeckou mytologii, která jsem chtěl vybudovat.

Příběh o Krysaři a o odlákání dětí bylo možné vetkat do vyprávění o dětských Křížových taženích, která jsou bohužel historicky pravdivá. Zde jsem také našel zdroj pro Železného Huga a Prasečího Williama a dítě, které je (podle jedné verze příběhů o Křížových taženích) vedlo - Stephena.

Vášní J. R. R. Tolkiena bylo nalézat nejstarší příběhy světa. Držel jsem se této šablony a vytvořil jsem rané verze „Hanse a Grety“ i náznak „Sněhurky“ pro Médeu ze zrcadla.

Harry Houdini a Arthur Conan Deyle byli v reálném životě přáteli a, jak je známo, snažili se prokázat existenci víl a dalších nadpřirozených bytostí. Obzvláště Houdini je dokonalým příkladem Správce, který zároveň nebyl spisovatelem - přestože

jeho působení bylo jen krátké. A opět - to, že byl velkým iluzionistou, který by jistě miloval představu přepravních skříní, hladce vrůstalo v inspiraci pro Lewisovo nejslavnější dílo, stejně jako v aktuální "odhalení" o Houdiniho tajném životě špiona.

Richard Burton byl neznámý cestovatel, a zdál se být přesně tím typem člověka, který by mohl zakopnout o ztracenou expedici, jako například o kolonisty z Roanoke - a bylo těžké odolat pokušení vysvětlit, co znamená *Kroatoan* a zároveň při jednom vytvořit základ pro uvedení indiánů do příběhu o Petru Panovi.

Jména lodí tvořících haldu v Zásvětí budou známá každému, kdo četl příběhy o Bermudském trojúhelníku. Amalii Earhartovou jsem zařadil jen jako bonus.

Měl bych zmínit, že zatímco mnoho příběhů i postav je založeno na skutečných osobách a historických skutečnostech, dopřál jsem si svobodu tam, kde si to příběh vyžádal. Nic, co zde uvádím, by nemělo být považováno za konečnou pravdu ale opět, všichni se měníme a dospíváme a proměňujeme přitom i svůj vztah ke světu. Pokusil jsem se vštípit tuto vlastnost i svým postavám.

A na závěr, jak se u pořádných padouchů sluší, se vrací na scénu Zimní Král-Mordred, ačkoli ne ve formě, kterou by čtenáři čekali, a ani není představen v plně negativním světle. A pečlivý čtenář si mohl povšimnout, že ještě nebyl vypovězen celý příběh...

James A. Owen
Silvertown, USA